

Eksik Zeka

Sinsi cin geziyor matematiğin içinde
Tüm komşularına uğrayan

Yazar:

Koray Karatay

@X.com@Krykaratay

@mastodon.social@KorayKaratay

Bu eser, Creative Commons Atıf-GayriTicari-Türetilemez 4.0 Uluslararası Lisansı ile
dağıtılmaktadır.
Lisans kapsamında sahip olduğunuz haklar ve sınırlamalar hakkında bilgiye aşağıdaki web
sitesinden ulaşabilirsiniz.

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.tr>

1.Bölüm

1:Röportaj Başlıyor

Eric, sokak boyunca yürüyordu. Bu havada yürümeyi severdi. Aylardan Haziran'dı ve hava yaklaşık 25 °C idi. Fazla rüzgar esmiyordu. Özetle hava onun için yürümeye ideal durumdaydı. Eric'e göre içinde bulunduğu sokak bu şehrin en güzel sokağıydı. Buradaki evler zamana karşı olan savaşı yüz yaşını devirerek kazanmışlardı. Ayrıca Svratka Nehri'de bu sokaktan görülebiliyordu. Eric sık sık buradan yürürdü ve yürürken de buradaki eski evlere bakmayı da ihmal etmezdi. Buradan bir ev almak istese bile buna parası yetmezdi.

Eric sola döndü. Bir çıkmaz sokağa girmişti. Bu sokaktaki evler de Eric'in hayran olduğu sokaktakine benziyordu. Ancak burada bir ev vardı ki onun bu hayranlığını engelliyordu. Diğer tüm evler kırmızı tuğladan yapılmış olmasına rağmen, bu ev beyaza boyanmış çimentodan yapılmıştı. Dışarıdan modern bir görünüş veriyordu; duvarları beyazdı, yarı saydam camlar ile kaplıydı ancak bu camlar içeriyi göstermiyordu. Beyaz ev, diğerlerinden daha yüksekte duran bir platforma inşa edilmişti ve bu platformda evin önünde bir bahçede vardı. Eric, diğer evler varken bu eve girebilecek bir kişi değildi ancak işi gereği zorundaydı. Biraz daha yaklaştığında evin etrafında birkaç kamera olduğunu fark etmişti. Eric evin önünde durdu, bir sigara yaktı. Sigarayı bırakmalı idi; doktoru öyle söylemişti ancak Eric hala öksüre öksüre içmeye devam ediyordu. Sigarasını yaktıktan sonra platosunun altına gizlediği tablet bilgisayarını çıkarıp soracağı soruları gözden geçirmeye başladı. Aklına gelen birkaç soruyu tablete kaydettiği listenin altına ekledi. Sonra yarısına kadar içtiği sigarasını söndürdü. Artık eve girme vakti – her ne kadar istemese de – gelmişti.

Eric yüzünü evin önündeki merdivene çevirdi ve ona şöyle bir göz gezdirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra boğazını temizleyip merdivenleri tırmanmaya başladı. Merdivenlerin sonundaki beyaz renkli, çelik kapının önünde durdu ve kapının sağında duran zile bastı. İçeriye dinliyordu. Evin içerisi sessizdi; evde kimse yok gibiydi. Eric kapıya sırtını döndü. Tam bir sigara daha yakacakken arkasındaki kapının açıldığını duydu.

Kapıyı açan incecik bir kadındı; kırklı yaşlarında, uzun saçlı, sevecen yüzlü bir kadın. Eric onu çok beğenmişti, özellikle de tatlı yüzünü.

“Ahoj,” diye karşıladı kadın Eric'i. Kadın kapıya sıkıca yapışmış bir haldeydi, vücudunu kapının arkasına gizliyor, kapının önünden sadece yüzü gözüküyordu.

“Prosím Vstupte,” dedi kadın. Eric de kadını başı ile selamladıktan sonra evin içerisine girdi.

Eric geniş bir koridoru geçerek evin salonuna geldi. Salonda kimse yoktu. Oysa Eric röportajı yapacağı kişiyi bulmayı bekliyordu. Sabırsız bir gazeteci idi, hemen sorularını sorup haber yapmak istiyordu. Kapıyı açan kadın önce kapıyı kapadı, sonra Eric'in yanına gelip ona gösterdiği koltuğa oturmasını işaret etti. Sonra hiçbir şey söylemeden sağ tarafındaki mutfağa yöneldi.

Eric kendisine işaret edilen koltuğa oturup salonu incelemeye başladı. Oturduğu koltuk koyu gri idi ve oldukça rahattı. Sağ tarafında dışarıdan gördüğü büyük camlardan birini gördü. Cama baktığından camın içeriden dışarıyı gösterdiğini fark etti. Sonra yere baktı. Yerler siyah ve beyaz renkli mermerler ile kaplıydı. Karşısında duvara gömülü, büyük bir ekran vardı. Bu ekran muhtemelen bir televizyondur. Sağ tarafındaki duvarda ise tüm duvarı kaplayan bir resim vardı. Bu resim bir portre idi; yuvarlak çerçeveli bir gözlüğü olan kısa saçlı bir adamın portresi idi. Eric bu adamın kim olduğu hakkında birkaç fikir yürüttü. Röportajı yapacağı adamın bir akrabası mıydı? Yoksa ilham aldığı bir adam mıydı? Bu sırada hala portreye bakmaya devam ediyordu Eric.

“Gödel,” dedi arkadan gelen bir ses. Eric koltukta oturmaya devam ederken arkasını döndü ve yaşlıca bir adam ile karşılaştı. Adam konuşmaya devam etti:

“Yaptıklarının matematiğe katkısı var mıdır bilmem, ancak bana sorarsan çok eğlenceli bir hale getirdi.”

“Neden oturma odanızda portesi var?” diye sordu Eric.

“Buralıdır,” diye cevap verdi adam “Yani Brunn iken. Ayrıca matematiği çok eğlenceli bir hale getirmesi, oturma odamda olması için yeterli bir sebep diye düşünüyorum. Ne dersiniz?”

Eric “Anlıyorum,” diye yanıtlamış olsa da anlamamıştı. Matematik ile arası pek iyi değildi. adamın konuşmasına devam etmesini bekliyordu ancak adam konuşmadı.

“Bu kadar mı?” diye sordu Eric

Adam başını evet anlamında salladı.

“ Sanki başka bir şey daha söyleyecek gibisiniz.(biraz durarak)Bana tam ifade etmediniz gibi geliyor bana.”

“Evet,” dedi adam başını onaylar anlamda sallayarak. Sonra yine portredeki adamı işaret ederek “Belki de hiçbir zaman tam olmayacak,” diye devam etti.

“ Öyle olsun.” Eric sol gözünü biraz kıstı ve bir müddet daha duraksadı. Sonra, “En yakın arkadaşınızın oğlu, dün kız kardeşini öldürüp intihar etti. Bu iki insan Avrupa’nın en büyük robotik şirketinin başları idi. Şimdi ‘tam olarak’ ne olduğunu anlatır mısınız?” diye sordu gazeteci Eric.

Adam Eric’in yanına gelmişti. Gazetecinin omzuna dokunduktan sonra, “Kız kardeşini değil. Hatırlayın lütfen. Mahkemeyi kazandı.”

Eric daha da sabırsızlanmıştı. Adam sürekli konunun etrafında dolanıyordu. Eric koltuğun arkasına sakladığı eliyle yumruk yapıp sertçe sıktıktan sonra, “Peki hikayeyi anlatabildiğiniz kadar anlatınız lütfen Bay...” dedi.

“Bana Paul deyin lütfen. En son ne zaman görüşmüştük bayım?” dedi adam.

“Davada. Beş gün önce,” diye yanıtladı Eric.

“Peki hikayenin ne kadarını biliyorsunuz?” dedi adam. Sonra Erik’in sağında camın önünde bulunan bir koltuğa oturdu.

“En baştan başlayabilir miyiz?” diye sordu Eric. Sorularına cevap alması meraklı gazeteciyi sakinleştirmişti.

“Peki. Hikayenin karakterlerini tanıyarak başlayalım mı?”

2:Schütz

“Kurt ve Lina Schütz, anne ve babasının kurduğu R.M.I.E şirketinin ortağı iki kardeşti. Bu şirket Avrupa’daki robotik endüstrisinin yüzde seksenden daha fazlasını kontrol etmektedir.”

“Bu ismi alabildiklerine göre çok da zor olmamış,” diye alay etti Eric.

“Tek yoludur,” dedi Paul. Cevap verirken kendi gülmekten alı koyamamıştı. “Bu iki kardeş şirketi sadece robotik kol üretmekten alıp çok daha farklı yere getirmek istiyorlardı.”

“Son zamanlarda bir projeden bahsediyorlardı, değil mi?”

“Evet öyle. Kendi hatalarını fark edip geliştirebilen yapay zekaya sahip robotları geliştirmek istiyorlardı. Özellikle de Kurt.”

“Başardılar mı sence?”

Paul yine sağ tarafta bulunan portreyi işaret etti. Röportaja başlayalı beş dakika bile olmamıştı ki Eric hayatının en zor haftalarından birini yaşayacağını fark etti. Paul sözüne devam etti, “Şimdi iyi dinleyin lütfen!”

Kurt ve Lina’un evi Paul’unkine benzerdi. Duvarları beyazdı ve içeriyi göstermeyen yarı saydam pencereleri vardı. Ancak daha büyük bir bahçeye sahipti ve yüksek bir platform üzerine inşa edilmemişti. Evleri iki katlıydı. Giriş katı tek oda olsa da üst kata çıkan merdiven bu katı ikiye ayırıyordu. Apartmanın giriş kapısı merdiven solunda kalan salona açılıyordu. Merdivenin sağında kalan kısımda ise mutfak vardı. Salonun duvarı beyazdı, yeri beyaz mermerdi. Mutfığa doğru tarafta ise beyaz duvarın rengi biraz daha koyulaşıyordu ve mermerleri ise griydi ve mutfığın sağında, arka köşesinde ise tuvalete giden bir tahta kapı duruyordu. Merdivenin salondan kalan kısmının altında ise tahta bir kapı vardı. Bu merdiven bodrum katına iniyordu ve Kurt bodrum katını kendi atölyesi olarak kullanıyordu.

Evin üst katın duvarının iç tarafı tahtadandı. Üst katta ise Kurt’ün, Lina’nın ve Lina’nın çocuklarının (Sophie ve Marcus) odaları vardı. Merdivenin karşısında ise banyo ve tuvalet bulunuyordu. Bu katın tüm koridorları koyu gri bir halı ile kaplanmıştı, bu yüzden yerdeki parkeler görünmüyordu.

Kurt o gün sıradan bir güne uyanmıştı. Onun odası sağ arka köşede, merdivenin arkasında kalan odaydı. Odasında sadece bir bilgisayar, bir yatak ve bir kıyafet dolabı vardı, çünkü Kurt odasında fazla eşya bulundurmamayı sevmezdi. Uyanır uyanmaz yataktan kalktı. Sonra odasının penceresinden bir müddet dışarıya baktı. Penceresinden görünen sokakta fazla hareket yoktu. Kurt üzerini değiştirdi. Sonra odasından çıktı ve sağında kalan merdivenin önündeki odanın kapısını tıklattı. İçeriden cevap gelmemişti. Kurt birkaç saniye durduktan sonra tekrar odanın kapısını tıklattı.

“Lina! İçeride misin?” dedi Kurt.

Aşağı kattan “Mutfaktayım!” diye bir ses geldi. Seslenen Lina idi. Lina’nın sesini duyan Kurt aşağıya inmek için merdivene doğru yürüdü. Bu sırada çocuklar odalarından fırlayıverdiler. Küçük kardeş Sophie sevinç içinde bağırırken alt kata koşuyordu. Kurt koşarken Sophie’yi yakalamayı başarmıştı.

“Koşmak yok demedik mi?” dedi Kurt güler bir yüzle, beş yaşındaki Sophie’yi kucağına alarak.

“Kurt amca!” dedi küçük tatlı Sophie, “En sevdiğin yeğenin benim değil mi?”

Kurt güldü. “Yeğenlerimi ayırmıyorum, ikinizi de çok seviyorum,” diye yanıt verdi.

Sophie kollarını Kurt’n boynuna doladı, “Ama beni daha çok seviyorsun,” diye Kurt’n kulağına fısıldadı.

Kurt, Sophie’nin kulağına, “Evet sensin. Ancak Marcus’a söyleme tamam mı?” diye fısıldadı.

Sophie cevap vermek için başını evet anlamında salladı sonra başını Kurt’n omzuna dayadı. İki birlikte alt kata indiler.

Alt kata indiklerinde Kurt kahvaltının hazır olduğunu gördü. Kurt Sophie’yi yere bıraktı ama Sophie bu sefer Lina’nın bacağına sarıldı. Bunu fark eden Lina, Sophie’yi kahvaltı yapılacak masaya, Marcus’un karşısına oturttu. “İnsanları rahat bırak prenses. şimdi kahvaltını yap.”

şirin ifadeli Sophie gülümseyerek, “Tamam,” dedi ve kahvaltısını yapmaya başladı.

Marcus ise fazla konuşmuyordu. Sakince kahvaltısını yapıyordu.

“Bugün önemli bir şey var mı?” diye Kurt’e sordu Lina.

“Pek yok. İstersen evde kal, şirketin işlerinin ben hallederim,” diye cevapladı Kurt.

Lina yavaşça omuz silktikten sonra, “Evde durmak istemiyorum. Çocukları okula bıraktıktan sonra uğrarım,” dedi.

“Beraber gidelim,” dedi Kurt. Bunu duyan Sophie’nin çok mutlu olmuştu, yüzünde gller açıyordu.

Lina masadan kalktı, Sophie’nin yanında dizlerinin üstüne çöktü ve “ Hoşuna mı gitti küçük hanım?” diye sordu. Lina Sophie’den bile daha cana yakın bir insandı. Söylediklerinde asla ima yoktu ve kimseyi kırmaya alışmazdı.

“Evet!” diye cevap verdi Sophie, ilk “E” harfini uzatarak. Kahvaltısını bitiren dörtlü evden dışarı çıkmak için kapıya doğru yürüdüler.

“Bir dakika, Kurt ile Lina’nın arasının iyi olmadığını sanıyordum,” diyerek Paul’un hikayesini kesti Eric. Davada gördüğü Kurt ve Lina, Paul’un az önce anlattığı insanlar değildi.

“Hayır, tam tersine oldukça iyidir,” dedi Paul. “Sadece bir konuda anlaşamazlar.”

“Hangi konuda?” diye sordu Eric.

Paul bir süre sessiz kaldıktan sonra başka bir hikaye anlatma başladı.

Kurt ve Lina bahçede arabaya doğru yürüyorlardı. Çocuklar ise Kurt ve Lina’nın önünde koşuşturuyorlardı.

“Arabaya ocuklar!” diye bağırdı Lina.

Kurt, Lina’nın kulağına eğildi ve “Dn seni aramış. Hala görüşüyor musun?” diye fısıldadı.

“Bu konuyu kapatır mısın?” dedi Lina yüksek sesle.

“Hayır,” diye bağırdı Kurt. Sesi Lina’nınkinden daha yüksekti.

Kurt bağırır bağırmaz evdeki kamera Kurt’e odaklanmıştı. İki de bir müddet birbirlerine baktılar. Kurt biraz sinirliydi ancak Lina çoktan sakinleşmişti. Kameranın odaklanmasını fark eden kardeşler konuşmayı bitirdi.

“Kameralar anne ve babaların projesi değil mi?” diye sordu Eric.

“Evet,” diye yanıtladı Paul. “Evdeki kameralar duygusal bir anda kameralar çocuklarına odaklanır. Ancak çocuklar bu projeyi devam ettirmiyor.”

“Neden?”

“Geç kalıyor. Yanlış anıları kaydediyor. Yine hafızana güvenmek zorunda kalıyorsun. Neyse neden anlaşılamadıklarına dönersek...”

Lina şirketinin kendisini ait odasındaydı. Kulağındaki kulaklık ile bileğindeki saatten telefon ile konuşuyordu.

“David neden bu kadar ısrar ediyorsun?” diye sordu Lina.

“Sadece çocuklarımızı görmek istiyorum,” diye yanıtladı David.

“Kurt’ü biliyorsun David. Eve gelemezsin,” dedi Lina. David sürekli konuşuyordu. Lina telefonu sessize alıp derin bir nefes aldı. Sakinliğini korumaya çalışıyordu. Bir süre David’i telefonda dinledikten sonra Lina telefondaki David’e “Tamam, ne yapabilirim bakacağım,” dedi ve telefonu kapattı.

“Anlayacağınız bayım, Kurt ve Lina’nın anlaşılamadıkları tek konu budur. Sanders,” dedi Paul.

“Amerikalı yatırımcı David Sanders. Kişilik Projesi’nin finansını sağlayan kişi değil mi?” diye sordu Eric. Bir yandan da Paul’un önceki anlattıklarını not ediyordu.

“Sadece Kişilik Projesi değil. R.M.I.E Inc.’ta yüzde yirmi beş hisseye sahipti. Kişilik projesi ise sonradan başladı. Ancak proje başladıktan sonra Kurt ve Lina, benim varlığımla birlikte kendi biriktirdikleri ve ailesinden kalan varlıklarını kullanarak, bir dizi sermaye arttırımı ile David’in hisselerini küçülttüler. Daha sonrada kuruldan atıldılar.”

Eric kendini kahkaha atmaya alamadı.

“Sizce komik mi bu?” diye sordu Paul. Eric ise hala gülmeye devam ediyordu. Bir müddet sonra Paul’da kahkahaya katıldı, “Evet, gerçekten de komik. Hep yatırımcılar yapacak değil ya,” diye alay edercesine bir laf etti. Oturduğu koltuktan kalktı ve Eric’in yanına gitti. Sonra “İçecek bir şeyler ister misin?” diye sordu.

Eric başını onaylar anlamında salladı. Beraber mutfağa yöneldiler.

Paul’un mutfağı daha otantikti. Tezgahları beyaza boyanmış ahşaptı. Buzdolabı, bulaşık makinesi ve tezgahların birinde asılı olan bıçaklar dışında metal eşya yoktu. Evin modern görünüşü ile mutfağı karşılaştıran Eric mutfağın bu görünüşüne bir anlam verememişti.

Paul mutfağa girer girmez buzdolabına yöneldi ve kapağını açıp içinden içi kırmızı renkli bir sıvı olan bir şişe çıkardı. Şişeyi mutfağın ortasındaki ahşap masaya koydu ve “Oturun lütfen,” dedi gazeteciye.

Eric, Paul’un dediğini yapıp ortadaki ahşap masanın bir kenarına oturdu. Bu sırada Paul ise buzdolabının yanında yukarıya monte edilmiş dolaptan iki bardak çıkarıp ortadaki masaya getirdi. Şişenin tıpasını çıkarıp bardakları doldurdu ve sonra getirdiği iki bardağı doldurdu. Bardaklardan birini Eric’e uzatıp:

“Kendimiz yapıyoruz. Denemek ister misin?” diye sordu.

Eric hiç cevap vermedi, sadece bardağı yavaşça Paul'un elinden aldı. İçkiden hiç haz etmezdi, o daha çok şekerli içecekleri severdi. Ancak Paul'u kırmamak için bir yudum aldı, sonra beğenmiş gibi Paul'a gülümsedi. " Peki şimdi asıl hikayeye dönebilir miyiz?" diye sordu Paul'a.

Paul içeceğinden bir yudum aldı. Sonra, " Son iki aydan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Eric başıyla onayladı. Artık Paul'u buraya gelmesinin nedeni olan olaylar hakkında konuşacağını düşünüyordu. Meraklı gazeteci yanında getirdiği tabletin kilidini açarak "Kişilik Projesi'nden başlayalım," dedi.

Paul tekrar bir yudum daha aldıktan sonra "Kişilik Projesi robotların kendileri hakkındaki düşünceler geliştirebilen yapay zeka modülleri üretimi için başlatılan bir proje. Bir diğer deyişle sadece üretkenliği arttırmak değildir."

"Yani kendi varlıklarını sorgulayan robotlar," diye Paul'un sözünü kesti Eric.

"Kısmen. Zaten adı da buradan geliyor. Kendilerini geliştirerek bir 'kişilik' oluşturuyorlar. İki ay önceki bir röportajlarında, ki sen bu röportajı benden daha iyi biliyorsun,"(Eric yine başı ile Paul'u onayladı) "çok yaklaştıklarını söylemişlerdi. Ancak bu pek doğru değildi."

"Yalan mıydı yani? Yatırımcı çekmek için mi?" diye sordu Eric merakla. Kurt ve Lina'nın her ne kadar bir şirket sahibi olsa da (hatırlatmak gerekir bu şirket bir tekeldi) yalan söyleyebilecek insanlar olmadıklarını düşünüyordu. Dolayısıyla Paul'un söylediğine oldukça şaşırmıştı.

"Hayır, hayır," dedi Paul (söylerken başını hiddetle iki yana sallamıştı) " Onlar bu röportajı verirken gayet toy bir şekilde amaçlarını söylemişlerdi. Kurt projenin istediği gibi olmayacağını sonradan öğrendi."

"Peki bu röportajın konu ile ne alakası var?" diye sordu Eric. "Yine konudan sapıyoruz," diye de ekledi.

"Oldukça."

3: Sıradan Bir Gün

Kurt ve Lina yeni bir güne uyandılar. Bu gün Kurt daha erken uyanmıştı, elini yüzünü yıkayıp alt kata inmişti. Hizmetçi robot kahvaltıyı hazırlamıştı. Kurt alt kattan Lina'ya seslenip kendisi kahvaltısına başladı. Birkaç dakika sonrada Sophie'nin çiçekli bir elbise içerisinde elinde oyuncak ayısı ile merdivenleri indiğini gördü.

Sophie, Kurt amcasının yanına koştu ve kendini Kurt'un kucağına oturturdu. Sophie, Kurt'ün yüzüne bakıp gülümsüyordu. Küçük tatlı kız her zamandaki gibi enerjisinden hiçbir şey kaybetmemişti. Kendi tabağını Kurt'un yanına çektikten sonra "Bugün ailemizin resmini çezeceğim. Sen, ben, annem, Marcus ve babam," dedi.

Kurt, David Sanders'den nefret etmesine rağmen Sophie'yi üzmemesi gerektiğini biliyordu. Bu nedenle sözlü olarak cevap vermedi. Ancak Sophie'nin başını okşadı. Ancak içten içe sinirliydi. Buna rağmen Sophie'ye belli etmemeyi başardı. Ancak masada sinirini anlayan biri vardı.

"Kurt amcaıy rahat mı bıraksan prenses?" dedi Lina.

Sophie arkasını döndü Kurt'e bakıp "Rahatsız oluyor musun?" diye sordu.

Kurt gülerek "Hayır," dedi. Zaten bu küçüğe olumsuz bir cevap vermek imkansızdı.

Sophie, Lina'ya "Bak! Kimseyi rahatsız etmiyorum," dedikten sonra önüne döndü ve bacaklarını sallayarak kahvaltısına devam etti. Marcus ise olayın farkında idi. Kurt ile David'in anlaşılamadığını biliyordu, bunu anlayabilecek kadar büyüktü. Kurt amcasına bir göz kırptıktan sonra o da yemeğine devam etti.

Ev sakinleri kahvaltılarını bitirdiler. Çocuklar okula hazırlanmak için yukarı kata çıktılar. Böylece mutfakta Kurt ve Lina kaldı. Kurt bugünkü röportajı hatırlattı Lina'ya. Lina ise röportajı unutmuştu. Zaten son dönemdeki şirket işleri onun kafasını iyice doldurmuştu. Birlikte (robotta dahil) kahvaltıyı kaldırdılar.

"Madem röportaj yapıcağız gidip makyaj yapayım," dedi Lina.

Lina merdivenleri tırmanırken Kurt "Kadınlar," diye sessizce söylendi ama Lina Kurt'ü duymuştu.

"Kes sessini! Kadınlar erkekler yüzünden makyaj yapıyor," diye azarladı Kurt'ü Lina.

Kurt ayağa kalktı, "Kesinlikle," dedi (parmağını kaldırarak) "katılıyorum. Ancak bir sorum var hanımefendi.(biraz ara verdikten sonra) Tekrar evlenmeyi mi düşünüyorsunuz?" dedi.

Lina merdiven aralığında bulduğu bir cismi Kurt'ün ayaklarına doğru attı ancak amacı Kurt'ü vurmak değildi. Bu nedenle attığı cisim Kurt'e değmedi sadece yanında bir yere çarptı. İkisi de güldükten sonra Lina üst kata çıktı, Kurt ise olayları kaydeden kameralara dönüp selam verdi.

Lina, Kurt ve çocuklar evden çıkıp arabaya bindiler. Araba dört kişilikti, ön ve arka tarafta olmak üzere iki bölmeli idi. Kurt ve Marcus ön tarafa; Lina ve Sophie ise arka tarafta bindi. Önce Marcus'u okula, sonra ise Sophie'yi anaokuluna bırakacaklardı. Ardından Kurt ve Lina şirkete geçeceklerdi. Marcus'un okuluna gidilmek üzere yola çıkıldı.

Arka tarafta Lina ve Sophie gülüşüyorlardı. Ancak ön taraf sessizdi. Bir müddet sonra Kurt bu sessizliği bozdu.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Kurt Marcus'a.

“Hımm...” diye bir durakladı Marcus, sonra “Yok,” dedi.

“Dersler nasıl? Eğer matematik ve fizikte yardıma ihtiyacın varsa...”

“Yok,” diye sözünü kesti Marcus. Biraz kaba bir davranıştı bu. “Kurt amca! Annem boşandığından beri bana sürekli yardımcı olmak istiyorsun anlıyorum. Ancak buna gerek yok. Sen benim terine Sophie ile ilgilenirsen daha iyi olur, hem o seni çok seviyor.”

“ Peki. Ben sadece...”

“Gerçekten,” dedi Marcus, yine Kurt’ün sözünü keserek. “Bir babaya da ihtiyacım yok. Babam burada olduğu için sorun falan da çıkarmaya çalışmıyorum.” Marcus biraz durup derin bir nefes aldı sonra, “Sadece gerek yok Kurt amca. Ayrıca bizim ailemizden kimsenin matematik ile sorunu olmaz. Olursa da ilk seni çağıracağım, babamın matematik bilgisi sana göre çok zayıf,” dedi Marcus ve elini yumruk yapıp havaya kaldırdı.

“Pekala. Öyle olsun,” dedi Kurt. Sonra yumruk tokuşturdular. On ila on beş saniye sonra araba durdu. Marcus’un okuluna gelmişti. Kurt, Lina ve Marcus araçtan bindi. Lina seyrederken Marcus okula doğru yürüdü. Kurt de tam arabaya binmek üzere iken Marcus’un bir kız ile görüştüğünü fark etti. Bir müddet Marcus’u gözleyen Kurt, sonradan Sophie’nin çağırması ile arabaya bindi.

Kurt, Lina ve Sophie’yi ön ve arka bölmeyi ayıran açılıp kapanabilen camdan izliyordu. Sophie Lina’nın yaptığı komik hareketlere gülüyordu. Bir müddet sonra Sophie Kurt’ü fark edip:

“Annem çok komik ama değil mi?” diye sordu.

“Öyle duruyor,” dedi Kurt. Ellerini yanaklarına koymuş Sophie’ye bakıyordu. Sophie de biraz daha Kurt’e yaklaştı.

“Sana gözlük çizmemi ister misin?” diye Kurt’e sordu.

“Anlamadım.”

“Bugün ailemizi çizeceğim demiştim ya! Seni çizerken bir gözlük çizeyim mi?”

“Neden?” diye sordu Kurt. Sophie’nin bu mantıksız istediği ona hiç anlamlı gelmiyordu.

“Bence sana gözlük yakışır. Normalden biraz daha küçük olan, yuvarlak çerçeveli bir gözlük.”

“Peki. Sen istersen çiz,” dedi Kurt.

Bu sırada araç durdu. Sophie’de koşar adım aşağı indi. Lina ve Kurt de Sophie’nin ardından araçtan indiler. Sophie durdu, arkasını döndü ve “Görüşürüz!” diye bağırarak Lina’ya el salladı. Lina Sophie’ye doğru bir öpücük atarak karşılık verdi. Kurt ise sadece el sallamakla yetindi. Sophie bu karşılıklardan sonra yüzünü tekrar anaokuluna dönerek koşmaya devam etti. Lina arkasından “Koşma düşeceksin!” diye bağırsa da Sophie bunu duymadı.

“Bu çocuklar beni yaşılandırıyor,” diye hayıflandı Lina.

“Abartmayı bırak. Çocuklar gayet iyi,” dedi Kurt. Sonra Lina’ya arabaya binmesi için işaret etti. İkisi de ön tarafa binmişti. Şirketlerine gitmek için yola çıktılar.

İş yerleri Moravian Kütüphane’sinin bir sokak arkasında kütüphane kadar büyük bir binadaydı. Burası şirketin merkez binasıydı. Ofisleri ise bu binanın en üst katındaydı. Binanın kütüphane yakın bir yere yapılmasını bizzat Kurt istemişti. Çünkü o gürültüyü çok sevmezdi. Bu nedenle şirket binasında biraz gürültü olduğunda hemen ofisinden kaçır kütüphanede çalışırdı.

Araç şirket binasının altındaki otoparka girdi. Sonra kendine ayrılan yere park etti. Lina ve Kurt araçtan indiler. Lina hemen asansöre yöneldi; Kurt ise önce üzerini düzeltti, sonra Lina'yı takip etti. Kurt'ün binmesi ile Lina en üst katın düğmesine basıp birlikte beklemeye başladılar.

Lina ve Kurt en üst kata gelmişlerdi. Bu katta sadece bazı üst kademe yöneticiler ve mühendislerin ofisleri vardı. Katın ortasında sadece büyük, beyaz bir masa olan bir oda vardı. Masanın olduğu odanın çevresi ise kişisel ofisler ile doluydu. Bu ofislerin bir Kurt'e bir diğeri ise Lina'ya aitti.

Lina ve Kurt kata girer girmez bir adamın büyük masada oturduğunu fark etti. Diğer yöneticiler ise kendi ofislerindeydiler.

“Röportajı yapacak gazeteci bu olmalı,” dedi Lina.

Kurt sessiz kalmayı tercih etti. Hemen gazetecinin yanına gelip elini sıktı. Sonra üçü birlikte Kurt'ün ofisine yürüdüler.

Gazeteci ile biraz sohbet ettiler. Sonra gazeteci ilk sorusu ile röportaja başladı:

“Bay Schütz, bize son zamanlarda pek konuşulan Kişilik Projesi'nden bahseder misiniz?”

Konuşmaya istekli Kurt, “Bu proje yapay zekaya sahip olan robotları ilgilendiren bir proje. Projenin amacı bu robotların sadece söylenilen işi yapmak dışında kendileri hakkında da fikir üretmelerini sağlamak,” diye cevap verdi.

“Peki,” dedi gazeteci, “Neden böyle bir şey yapmak istiyorsunuz?”

“Köleliğe karşıyız da ondan,” diye cevap verip koltuğuna yaslandı Kurt.

Gazeteci bu cevaba şaşırdı, “Anlamadım,” dedi yüzünü biraz buruşturarak.

“Robot kelimesinin nereden geldiğini bilir misiniz?”

“Karel Čapek'in Çek olduğunu unuttunuz sanırım.”

“Hayır,” diye araya girdi Lina. Ancak konuşmaya Kurt devam etti: “Şöyle açıklayayım: Robotların kimsenin yapmak istemedikleri işleri yapmaktan daha iyisini yapabileceklerini düşünüyoruz. Biz bu işleri yaptıkların sonra – tekrar ediyorum bu işleri yaptıktan sonra – boş zamanında kendisi hakkında fikirler üretebilen makineleri yapmak istiyoruz. ”

“O yüzden de sloganınız ‘Zincirlerden kurtulmak’ doğru mu?”

“Evet,” dedi Lina. “Hayal edin bayım. Zincirlerinden kurtulabilen – yani kendine verilen görevin dışında düşünebilen – bir robot. Onları bu zincirlerinden kurtaracak tek şey kendi hakkında düşünmelerini sağlamak; tıpkı bizim gibi. Bu yüzden adını ‘Kişilik Projesi’ koyduk.”

“İlginç,” diye cevapladı gazeteci. “Peki ne zaman sonra bu ‘zincirlerinden kurtulmuş robotları’ göreceğiz?”

Kurt koltuğundan doğruldu. Tam konuşacakken Lina söze girdi:

“Çok yakında,” diye cevap verdi.

“Peki kimin fikriydi?” diye sordu gazeteci. Soruyu sormasına rağmen onların verecekleri cevabı önemsemiyor gibiydi.

“İkimizin,” dedi ikisi birden. Sonra dönüp birbirlerine baktılar. Sonra Lina, “Ancak Kurt bu projeye benden daha fazla ilgili,” diye ekledi Lina.

Paul bardağından bir yudum daha aldı. Bu kadar uzun konuşan bir insan değildi ancak Eric her detayı istiyordu. Bundan dolayı her detayı anlatmaya çalışıyordu.

“Bunları nereden biliyorsunuz?” diye sordu Eric. Gözlerini hafiften kısmış Paul’a bakıyordu.

“Hepsi kendi anılarıdır,” diye yanıtladı. Sonra bardaktaki son yudumunu alıp yenisini doldurdu.

“Bir bardak daha ister misin?” diye sordu.

“Teşekkürler,” diye sakince reddetti Eric.

“Yalan söylediğin çok çabuk belli oluyor bayım,” deyip güldü Paul. Eric’e arkasında duran su şişesini gösterdi.

Eric su şişesine uzanırken, “Peki sonra?” diye sordu.

“Olaylar böyle gayet iyi gidiyordu. Sonra...”

“Sonra ne oldu?” diye aceleci bir tavırla sordu Eric.

“David Sanders...”

4: Kavgı

Röportajı bitiren gazeteci Kurt ve Lina'ya teşekkür edip ofisten çıktı. Ancak dışarıda yağmur yağıyordu. Yağmurdan dolayıdır ki gazeteci binadan dışarıya çıkmadı. Asansörle giriş katına geçti, sonra binanın önünde yürüdü. Binanın önüne yakın kendisini yağmurdan koruyacak bir yer buldu ve bir sigara yaktı. Sigarasını tütürürken düşünceli olduğu yüzünden belliydi. Yukarıda kendisine anlatılanları kafasında toparlamaya çalışıyor gibiydi. Kafasını sağa sola yavaşça oynatıyor, kafasında birkaç hesap yapıyordu. Bir ara durdu, karşıda duran binanın camlarından birine baktı. Yarısına kadar yanmış sigarasını yere atıp üzerine bastı. Sonra öylece yağmur damllarına baktı.

Kurt ofisinde yağmura bakıyordu. Elinde bir fincan kahve vardı. Lina ofise girip:

“Çocukları almamız gerekiyor,” dedi.

“Çocukları?” diye sorarak yanıt verdi Kurt.

“Sophie’yi. Marcus kendisi gelecek,” dedi Lina. Sesinde bir parça endişe vardı.

Kurt çenesini kaşıdı. Ona göre Marcus için yapılması gereken bir şey yoktu. Onun yaşlarında bu hareketler normaldi; Marcus artık kendi kişiliğini bulmak istiyordu. Kurt yüzünü Lina’ya dönüp “Gidelim o zaman. Prensesimiz pek beklemeyi sevmez biliyorsun,” dedi.

Lina gülümsedi. Sonra Kurt’ün koluna girdi. İkisi birlikte katta bulunan asansöre bindiler. En alt kata – otoparkın bulunduğu kata – indiler.

Otopark boşalmış sayılırdı, fazla araba yoktu. Bu saatlerde fazla araba da olmazdı. Birlikte arabaya bindiler; ikisi de ön bölmeye oturmuştu.

“Marcus ile sabah konuşmuştun değil mi?” diye sordu Lina. Kurt’ün gözlerinin içine bakıyordu. Bu soruyu soran Kurt’ün kardeşi değil, bir anneydi.

“Evet. Bu yaşlarda normal olduğunu düşünüyorum,” sakince cevap verdi Kurt.

“Başka bildiğin bir şey var mı? Yani... Marcus hakkında,” dedi Lina telaşlı bir şekilde.

Kurt bir müddet sessiz kaldı. Sonra sol gözünü hafifçe kısarak “Sanmıyorum,” dedi. “Kendisi hakkında bir arayış içinde bence. Bu nedenle kendi haline bırakıp takip etmeliyiz.”

Lina oturduğu koltukta duramıyordu. Araç hareket etmeye başlayınca derin bir iç çekti sonra “Endişeleniyorum Kurt,” dedi ve eliyle alnını daireler çizerek ovuşturdu. “Onu hiç böyle hatırlamıyorum. Sanki ona hiç ulaşamıyorum gibi.”

“Sakin ol, abartıyorsun. Bırak ne yaparsa yapsın demiyorum, ancak yönlendirmek de doğru olmaz.” Yolculuğun geri kalanı boyunca Kurt Lina’yı sakinleştirmeye çalıştı.

...

Araç Sophie’nin anaokulunun önüne geldi. Yağmurun şiddeti azalmıştı. Sophie arabayı görünce koşarak arabaya yaklaştı ve aracın arka tarafından bindi. İçeri girer girmez omuzlarına kadar uzanan saçlarını kurulumak için kafasını hızlıca sağa sola salladı. Sonra ıslanmış saçları ve kocaman açtığı gözleri ile annesine baktı.

“Merhaba,” deyip el salladı Sophie.

Araç hareket başladı. Kurt arkasına dönüp Sophie'ye baktı. Kurt'ün baktığını fark eden Sophie gülmeye başladı ve eli ile ağzını kapattı. Sonra yüzünü annesine çevirdi.

“Nasıl geçti günün?” diye sordu Kurt.

Sophie kafasını hareket ettirmeden gözlerini Kurt'e çevirdi. Sonra sırt çantasından bir kağıt çıkarıp Kurt'e gösterdi. Söz verdiği gibi resim çizmişti. Beş kişinin el ele tutuştuğu, çocukların çizdiği resimlerden biriydi. Sophie annesini kağıdın ortasında resmedilmişti, Kurt Lina'nın sağındaki kişinin kendisi olduğunu tahmin etmişti. Çünkü resimdeki tek gözlüklü adam oydu. Lina'nın sol tarafındaki küçük kız Sophie olmalıydı. Onun sağında sırası ile David ve Marcus vardı. Kurt resimde kendisini sağ tarafa baktığını fark etti.

“Ben neden sağa bakıyorum?” diye sordu.

“Çünkü orada robotlar ile ilgili bir şey var,” diye cevapladı Sophie.

“Hmmm,” diye yanıtlamakla yetindi Kurt. Lina ise güldüğünü belirtmemek için ağzını kapatmıştı. Sonra resmi Lina'ya verdi. Lina resmi bir süre inceledi sonra gülmeye başladı.

“Böyle mi görünüyorum?” diye sordu Sophie'ye.

Sophie omuz silkti ve “Sadece bir resim,” dedi. Bunun üzerine Kurt tekrar Sophie'ye döndü. Sophie ise ona bir göz kırptı. Lina resmi Sophie'ye geri verdi. Yolculuğun kalan kısmında fazla konuşmadılar.

“Şu ana kadar anlattığınızda bir sorun yok,” dedi Eric. Ses tonundan Paul'a sitem ettiği belli oluyordu. Acaba Paul yine mi konunun etrafından dolanıyordu?

“Tam zamanında kestiniz,” dedi Paul. Mutfaktan dışarı çıktılar. Tekrar salona geçtiler. Eric koridorda evin hizmetçisi ile karşılaştı, ancak hizmetçi hiç konuşmadan arkadaki bir odaya girdi.

“Konu dışında bir şey sorabilir miyim?” diye sordu Eric ikisi salona girerken.

“Sizden beklenmedik bir hareket,” diye akıllıca bir verdi Paul. Salondaki koltuklardan birini işaret etti. İkisi de koltuklarına oturdular. Bu sefer oturdukları yerler geçen seferkinin tam tersiydi; cam kenarındaki koltuğa oturan Eric'ti. Paul “Neymiş o konu dışındaki sorunuz?” diye konuşmasına devam etti Paul.

“Neden hizmetçiniz var?”

“Her şeye yetişemiyorum da ondan,” diye karşılık verdi Paul.

“Onu sormamıştım,” dedi Eric. “Neden ‘insan’ hizmetçi?”

“Evet, evet!” dedi Paul. Bir yandan da başı ile de onayladı. Sonra elini çenesine götürdü.

“Gerçekten de konu ile hiç ilgisi yokmuş,” deyip arkasına yaslandı. “Robotlarla konuşacak bir şeyim yok. Neyi konuşacağım, Beş Prensipli mi?”

“Siz de Beş Prensipli programlanırken oradaydınız değil mi?” diye sordu Eric. Sonra bir an duraksadı. Ne sorduğunun farkına varmıştı. “Size mi benzemeye başladım?” diye sordu ancak amacı cevap almak değil, kendini eleştirmekti.

“Cevap vermeli miyim yoksa konuya mı dönmeliyim?” dedi Paul.

“Konuya dönünüz lütfen. Robotların karar vermek için hangi prensipleri kullandığı ile fazla ilgilenmiyorum.”

Kurt ve Lina evlerine gelmişlerdi. Ancak kapının önünde Marcus'un bir ile konuştuğunu fark ettiler. Araba biraz daha yaklaşıncı Lina bu adamın David olduğunu fark etti. Kurt'ün durumunu bilen Lina, bunun üzerine Kurt'e doğru dönüp:

“Sakin ol lütfen! Ben her şeyi hallediyorum,” dedi. Sophie ise meraklı gözlerle Kurt'e bakıyordu. Kurt şu ana kadar sakinliğini korumayı başarmıştı. Muhtemelen Sophie'nin arabada olmasından dolayıldı. Araba bahçe kapısının önünde durdu. Yolcular arabadan indiler. Sophie, Kurt'ün elini yakalayıp elini tuttu. Önce Lina, sonra ise ele ele tutuşan Kurt ve Sophie bahçeye girdi. Bahçeye girince Sophie, Kurt'ün elini bırakıp babasına koştu. David, kızı Sophie'yi kucağına aldı ve ona sarıldı.

Paul oturduğu koltuktan sağ tarafta bulunan bardağı uzandı. Bardağın içinde su vardı. Bu sırada öksürmeye başlamıştı. Birkaç yudum aldıktan sonra koltuğa yaslandı ve hiçbir şey söylemeden öylece bekledi.

“Eee?” diye sordu Eric. “Sonra ne oldu?”

“Bilmem,” diye yanıtladı Paul, dudaklarını büzerek. “Kurt anlatmadı.”

“Sonrasını bilmiyoruz yani,”

Paul yine sağ taraftaki tabloyu işaret etti, sonra “Ancak anlatmadığına göre bayağı büyük bir kavga olmuştur.”

“Evet,” dedi Eric, yere bakarak. “Çok eğlenceli oldu,” diye dalga geçti.

Paul bu cevaba gülümsemek ile yetindi. Eric ile konuşmak hoşuna gidiyordu. Çünkü onun için akıllı insanlarla sohbet etmek yapılabilecek en iyi aktiviteydi. Ancak Paul anlatılmak isteneni doğrudan kelimelere dökmeyi seven bir insan değildi. Onun için iyi bir sohbet bir satranç oyunu gibi olmalıydı. Konuşmacılar birbirlerini hareketlerini tahmin etmeliydi; doğrudan istediklerini açık söylememeliydiler. Paul'un düşüncesine göre Eric şu ana kadar bu oyunu pek de iyi oynayamamıştı. Ancak Paul umutluydu, ona göre Eric sadece ‘kurallara alışma’ kısmındaydı.

5: Hoşnutsuzluk

Lina, Shophie'nin odasında Sophie'yi yatağına yatırıyor. Akşam saat ondu; bu nedenle Sophie'nin artık uyuması gerekiyordu. Ancak Sophie'nin uyumaya niyeti yoktu.

“Bugün erken uyumasam olmaz mı?” diye sordu küçük Sophie, “Yarın hafta sonu.”

“Olmaz, (cevabı sert olsa da ses tonu yumuşaktı) “yatma vakti.” diye cevap verdi Lina.

Sophie yorganı yüzünün yarısına kadar çekti sonra Lina'ya bir bakış attı. Lina'da Sophie'yi alnından öptü sonra ışıkları kapatıp odandan çıktı. Sophie'nin odası diğer odalar gibi üst katta sol arka taraftaydı. Lina kendi odasına geçerken alt kata baktı ve orada Kurt'ü gördü. Kurt alt katta mutfakta oturuyordu. Yanında sadece robot vardı. Lina alt katta olanları merak ediyordu.

Kurt mutfakta su içiyordu. Yanındaki robota, “Kafama vur da bugün olanları unutayım,” dedi.

“Üzgünüm efendim. Bu istediğiniz Birinci Prensip'e aykırı,” diye cevap verdi robot.

“Evet. Evet,” dedi Kurt, iğneleyici bir şekilde. “Çok önemli prensipler onlar değil mi?”

Robot cevap vermedi. Boynunu bir miktar eğip Kurt'e bakmayı sürdürdü. Bir müddet sonra “Bir bardak daha ister misiniz?” diye sordu. Robot soruyu sorunca Kurt derin bir iç çekmişti.

Sonrasında robot merdivenlere yöneldi. Olayları izleyen Lina da robota doğru yürüdü. İkisi merdivenin önünde karşılaştılar.

“Bay Schütz ile konuşmanız gerekiyor Bayan Schütz,” dedi robot.

“Kimseyi istemiyorum,” diye alt arkadan bağırdı Kurt. Elindeki bardağı mutfak masasının karşısında duran cama attı. Cama bir şey olmadı ancak bardak kırılıp parçalandı, parçaları ise mutfaka dağıldı.

“Üzgünüm bunu yapamam,” diyerek Kurt'ün isteğini reddetti robot. Lina robota kırılan cam bardaklarını kaldırmasını istedi. Sonra Kurt'ün yanına gitti. Kurt başını masaya dayamıştı.

“Prensibini” diyerek söylendi Kurt. Kurt'ün sinirini anlayan Lina, Kurt'ün elinden tutarak ona destek olmaya çalışsa da başaramadı.

“David Sanders ile Kurt'ün ne problemi var ki?” diye sordu Eric.

“David Sanders R.M.I.E kuruluşundan sonraki ilk büyük yatırımcıydı. İşler başta araları gayet iyiydi. R.M.I.E beş ila on senede tekel oldu. Sonraki durumları biliyorsun,” diye cevap vardı Paul. Koltuğa iyice yaslanmıştı.

“Kâr hayallerin önüne geçti.”

“Aynen öyle. Bu sırada Lina ve David evlenmişti. Sonra iki çocukları oldu. Ancak iş ilişkileri bozulmasını evdeki ilişkiler bozulmasını takip etti.”

“Boşanmaya giden süreç...”

“Evet. David ve Lina'nın ilişkileri de bozuldu. Hızlıca boşandılar, velayet de annede kaldı.”

“Peki sorun ne? Yani işten dolayı mı evden dolayı mı?”

“Sorun Kişilik Projesi. Kişilik Proje’si başladığı andan itibaren aralarında anlaşmazlıklar oldu Sanders gibi bir yatırımcı elektrik süpürgeleri felsefe yapsın diye milyarlarca avro harcayacak bir adam değil. Kurt ise tam tersi bir kişilik; ona göre hedefe ulaşmak için her şey mübah.”

Eric çenesini sıvazlıyordu. Paul’un söylediklerini not aldı. Notlarını almayı bitirdikten sonra “Anladım,” demekle yetindi.

Bu kadar konuşan ikili havanın karardığını fark etmemişti. Bu duraklama Paul’un havanın karardığını fark etmesini sağladı. Eric’in arkasındaki cama bakan Paul, “Yarın kalanına devam edebilir miyiz?” diye sordu.

“Olur,” dedi Eric. “Bu röportajları bir seri halinde yayınlanmasını istiyorum. Böylece ilk röportaj günlük yaşantıları ile ilgili olur.”

“Güzel,” diye yanıtları Paul, koltuktan kalkarken. “Bitirdiğimiz iyi oldu. Uykum gelmişti”.

Paul, Eric’in elini sıktıktan sonra arkadaki odaya doğru yöneldi.

“Yarın kazaya kadar olan kısmını konuşabilir miyiz?” diye sordu Eric, kendisine arkası dönük Paul’a.

Paul elini kaldırarak yanıt verdi. Eric’e göre bu olumlu bir yanıtı. Eşyalarını toparlayan Eric sağ tarafına birinin geldiğini fark etti. Gelen evin hizmetçisiydi. Ona evin dışına kadar eşlik etti.

Eric evden dışarı çıktı ve evin kapısının önünde bir müddet durdu. Bu sokağı terk etmeden önce sokaktaki evlere son bir kez bakmak istemişti.

...

Eric kendi dairesine geldi. Kendi dairesi oldukça küçük bir daireydi. Kapının girişine çok yakın hemen sağda banyo vardı. Solunda ise küçük bir salon bulunuyordu. Banyonun arkasındaki kapı içinde küçük bir çalışma masası, bir yatak ve bir dolap bulunan yatak odası vardı. Eric hemen yatak odasına girdi ve kendini yatağa attı. Kendi raporunu hazırlayabilmesi için önce olayların kendi anlaması gerekiyordu.

Birkaç dakika yatakta kaldıktan sonra yataktan kalktı Eric. Röportajı yarına yetiştirmesi gerekiyordu. Bu olay son altı ayda olan en büyük olaydı. Hem kendi ülkesinde hem de dünya çapında her yerde bu olayın nasıl olduğunu merak ediyordu. Bu nedenle bu akşam gazeteciye uyku yoktu. Mutfağa gidip kendine içecek bir şeyler aldı. Sonra tekrar masanın başına oturdu. Bugünkü olayları yazmaya başladı.

2.Bölüm

6:Arkadaşlar

Eric, boynunda ciddi bir ağrı ile uyandı. Çalışma masasının üzerinde uyuyakalmıştı. Kafasını masanın üzerinden kaldırdı ve boynunu sıvazladı. Daha sonra bilgisayar ekranına baktı. Dün gece röportaj ile ilgili haberini bitirmiş ve yazdığı gazeteye göndermişti. Eric masadan kalktı ve mutfığa gitti. Buzdolabındaki su şişesini eline aldığı gibi dikti. Yarım litrelik su şişenin hepsini bitirdi. O büyük bir iştahla suyu içerken telefonuna bir mesaj gelmişti. Mesaj Paul'dan geliyordu ve içerisinde bir adres vardı. Eric bu adresi biliyordu; bu adres bir kafeye aitti. Hem de çok sevdiği bir kafeydi. Eric, Paul'ın bu kafeyi seçmesinin bir tesadüf mü olduğu yoksa bilerek mi seçtiğini merak etmişti. 'Hakkımda ne kadar bilgi sahibi olabilir ki? Bence tesadüf' diye düşünüyordu.

Eric üzerindeki dünden kalan kıyafetlerini değiştirdi. Sonra odasındaki masanın üzerinde duran sigara paketini, çakmağını telefonunu, cüzdanını ve tabletini alıp dairesinden dışarı çıktı. Bu sefer çıkarken paltosunu almayı da unutmamıştı, bu olay kendisi gibi unutkan adam için oldukça önemli bir gelişmeydi. Apartmandan çıkar çıkmaz sağa döndü ve sokağın sonuna hızlı adımlarla yürüdü. Cebindeki paketten bir sigara çıkardı ve tütürmeye başladı. Sokağın sonundan sağa döndü. Etrafına baka baka ana caddeye doğru yürüdü.

Ana caddede otobüs durağına doğru yöneldi ve otobüsü beklemeye başladı. Bir yandan sigarasını tütürmeye de devam ediyordu. Eric için bugün çok önemliydi. Paul'un kaza ile ilgili anlatacakları çok önemliydi. Sonuçta bu kaza tüm olayların başlangıcıydı.

'Neden bir kafede buluşmak istedi ki?' diye düşündü Eric. Sağına bakınca yaşlı, bastonlu bir adamın bankta oturduğunu gördü. Adamla göz göze geldiler. Eric ilk üç parmağını çenesine hafifçe sürterek adamı bir süre izledi. Sonra göz ucu ile adama son bir bakış atıp önüne döndü.

Eric'in yaşlı adamla göz göze gelmesinden bir dakika sonra otobüs durağa yaklaştı. Eric yaşlı adamın otobüse önce binmesine izin verdi. Ardından kendisi otobüse bindi. Otobüs boştu; bu saatlerde fazla kişi olmazdı. Otobüsü kendini süren araçlardandı. Eric en arkadaki dörtlü koltuklardan en sağdaki -bu koltuk kapıya en yakın olandı- koltuğa oturdu. Eric koltuğuna oturmadan kısa bir süre önce de otobüs hareket etmeye başlamıştı. Tabletini çıkardı ve sorması gereken soruları gözden geçirdi. Baktığı sorulara eklemeler ve çıkarmalar yaptı. En son olarak bugün yazacağı ve yarın yayınlanacak olan haberin giriş kısmını yazmaya başladı. Böylece zaman kazanacak, daha erken bitirecek ve daha fazla uyuyabilecekti. Lakin bu çabalar nafileydi; Eric için sonraki birkaç gün uykusuz geçecekti.

Eric otobüsten indi. Gideceği kafe indiği yerin bir arkasındaki sokaktaydı. İndiği zaman baktığı ilk kişi tanıdıktı. Kısa sarı saçlı, kırmızı paltolu ve bej renkli pantolonlu bu kadın eskiden beri tanıdığı bir gazeteciydi. Önceden aynı gazetede çalışmışlardı. Eric onun çok iyi bir gazeteci olduğunu düşünüyordu.

Kadın, Eric'in ona baktığını fark etti. Eric'e dönüp ona el salladı. Bunun üzerine Eric kadına yaklaşmaya başladı. Biraz yaklaştıktan sonra Eric de kadına el sallamıştı. Birkaç adım sonra Eric adım boyunu artırmaya başladı. Hızlı bir şekilde kadına yaklaştı. Kadının yanına geldiğinde biraz sendeler gibi oldu ama kadın onu elinden yakalayıp kaldırdı.

Eric kadının yüzüne baktı. Kadının yüzünde birkaç kırışıklık vardı. Ancak Eric bu kırışıklıkların yüzüne yakıştığını düşünüyordu. Kendi görüşünce kadınların yüzünü başka bir yüzle değiştirmesi kadar aptalca bir şey yoktu. Eric kadının ellerinin hala bırakmamıştı. Tam olarak söylemek gerekirse Eric kadını bileğinden kavramıştı.

"Günaydın," dedi kadın, "Her zamanki gibi yine dikkatsizsin."

Eric başını sallayarak cevap verdi. Bir gözü yarı kapalıydı. Eric kadının ellerini bıraktıktan sonra "Nasılsın?" diye sordu.

“Dünkü yazını okudum,” dedi kadın, Eric’e kıskandığını gösteren bir bakış atarak, “Kıskandığımı söylemek zorundayım.”

“Daha yeni başlamıştım,” dedi Eric. Sonra cebinden sigara paketini çıkarıp içinden bir tane aldı. “Bana da bir tane ver,” dedi kadın ve elinden paketi kaptı. İçinden bir tane alıp paketi Eric’in cebine koydu. Yan tarafa dönüp kendi cebinden çıkardığı çakmakla kendi ağzındaki sigarayı yaktı. Biraz tüttürdükten sonra Eric’in yanına döndü.

“Eee, şimdi neler var?” diye sordu kadın.

“Sonuna kadar devam edeceğim,” diye cevapladı Eric.

“Sence bağlantın olayların hepsini biliyor mu?” diye sordu meraklı bir şekilde kadın. Bu olayı Eric’ten çok merak ediyor gibi gözüküyordu.

Eric kendi kendine kısa süre sinsice güldükten sonra, “Benden daha çok şey biliyor,” diye iğneleyici bir cevap verdi Eric. Bu cevabı verdikten sonra fark etti ki Eric Paul’a benzemeye başlamıştı. Eric’in cevabına karşı kadın da kıkırdamıştı. Sonra kaşlarının çatı ancak gülümsüyordu. Eric’e kaşlarını çatması arkadaşça bir serzenişten başka bir şey değildi.

“Schütz ailesinin yakın dostu. Yani bugün için bulabileceğimiz en iyi bağlantı.”

Kadın şaşkın bir yüz ifadesi ile Eric’i alkışladıktan sonra “Bravo,” dedi, “Seni tebrik ediyorum Eric.”

“Gitmem gerekiyor,” dedi Eric “Bağlantımla ikinci buluşmamı yapacağım.” Sonra kadını selamladı ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Kadın başta Eric’e el sallamakla yetinmişti. Eric ondan biraz uzaklaştıktan sonra kadın Eric’in arkasından koştu. Bir yandan “dur,” diye bağırdı. Eric’i kolundan yakaladı ve onu kendine çevirdi.

“Seninle gelebilir miyim?” diye sordu.

Eric bir müddet cevap vermedi, sadece kadının gözlerinin içine baktı. Kadının niyetini anlamaya çalıştı. Sonra “Özür dilerim. Ancak başka bir kişi daha istemiyor,” diye bir yalan attı Eric.

“Lütfen,” dedi kadın. Ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla kadın çok istekli gibiydi. “Sadece yanında dururum.”

“Yapamam,” diye cevap verdi Eric, başını iki yana sallayarak. Sonra yoluna devam etti. Arkada kalan kadın sinirlenip ayağı ile yere vurdu. Topuklu ayakkabısından gelen sesi Eric bile duymuştu. Sessiz ve sinsice güldü Eric. Ardından yürümeye devam etti.

Eric adreste yazan kafenin önünde durdu. Kafe beyaz, şık, yuvarlak, ortasında tek ve ince ayakları olan masaları ve yine aynı renkli tahta sandalyeleri ile Eric’in hep hatırladığı gibiydi. Neredeyse hiçbir şey, masaların yeri de dahil, değişmemişti. Eric kafenin camındaki masaya oturdu. Ortaliğa göz gezdirdiğinde kafede ayrı oturan yirmili yaşlarında bir genç ve yaşlı bir kadın dışında kimsenin olamadığını fark etti. Eric, yapacağı tek şeyi yaparak, beklemeye başladı.

...

Yarım saat geçmesine rağmen Eric hala yalnızdı. Paul’u iki kez aramış ancak ulaşamamıştı. Son bir kez daha aradı. Bir müddet sonra Eric’in oturduğu masaya bir cep telefonu atıldı.

“Açman gerekiyor,” dedi Eric’in arkasında duran bir adam. “Çok önemli birinden,” diye devam etti. Eric cep telefonun ekranında kendi ismini gördü. Eric başını arkaya çevirdi. Gelen Paul’du. Omzundan bir askı ile asılmış ve belinde duran küçük bir çanta vardı.

“Söylediğiniz kadar önemli bir kişinin aradığını düşünmüyorum,” dedi Eric. “Öyle olsaydı bu kadar bekletilmezdi.”

“Neden beklediğine değecek ama,” dedi ve göz kırptı Paul, sesinden kendinden çok emin olduğu anlaşılıyordu.

“Nedenmiş o?” diye sordu Eric. Başka bir şey ima etmemişti, sadece Paul’un ne getirdiğini soruyordu.

“Birinin Schütz ailesinin evine girdiğini hayal et!” dedi adam.

Eric güldü ve ciddi görünen ancak alaycı bir tavırla “Dur bir deneyeyim,” dedi.

“Deneyin, deneyin,” diye cevapladı Paul, samimiyetle. “Sonra bu kişinin Schütz ailesinin evindeki kamera kayıtlarını aldığını düşün.”

“Güzel olurdu değil mi?” diye soru ile karşılık verdi Eric. “Ama nasıl olabilir ki?” diye başka bir soru ile devam etti.

“Aileye yakınsan olur,” dedi Paul.

“Schütz ailesinin evindeki robota kullanıcı olarak kayıtlı isen olur,” diye düzeltti Eric. “5. Prensipte gereği verir.”

Düzeltilme sırası Paul’daydı. “Tabi yasalara aykırı değilse,” dedi. “Ancak gazeteci beyefendinin robotik bilgisini beğendim.”

“5 Prensipte robotik bilgisine dahil mi?” diye sordu Eric.

“Sayılır,” dedi Paul. Sonra “İşimize mi dönsek?” diye sordu.

“Peki elinde neler var?” dedikten sonra kendi tabletini çıkardı ve not almak için hazırlandı.

“Schütz’ün robotlarından aldığım kayıtlar burada,” dedi Paul. Sonra o da kendi çantasından bir bilgisayar çıkardı. Çıkardığı bilgisayarda bazı videolar vardı. Söylediği gibi bu videolar Schütz ailesinin evinde çekilmişti.

“David’in Lina ile ilişkileri düzeltmeye çalıştığını biliyor muydun?”

“Evet. Sen nereden biliyorsun?”

“Aslında ben de bilmiyordum. Çünkü Lina kişisel ilişkilerini asla etrafındakilere anlatmaz. Bazen Kurt’e bile.”

“Peki nasıl öğrendin?” diye sordu Eric merakla.

Paul gülümseyerek, “Kurt Schütz’ün sinirlerine hakim olamaması sayesinde,” dedi.

7:Nefret

Kurt ve Lina ofisteydiler. Kurt kendi ofisinde bilgisayarı başındaydı; Lina ise telefonla biriyle konuşuyordu. Ofisin ortadaki beyaz yuvarlak masada ise iki kişi bir konu üzerinde tartışıyorlardı. Hava kararmıştı, mesai biteli on beş dakika olmuştu. Kurt ve Lina'nın dışında sadece tek bir ofis doluydu. Bu ofisin içinde yaşlı, beyaz saç ve sakallı, siyah gözlü bir adam vardı. Adam hiçbir işle uğraşmıyor, sadece İnternet üzerinden yayınlanan bir gazeteyi okuyordu. Ayaklarını masanın üzerine koymuştu, elinde bir çay vardı. Görünüşüne bakılırsa keyfi gayet yerindeydi.

Kurt kendi ofisinde bilgisayar başındaydı. Kişilik Projesi üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyordu. Ancak beyni bu çalışma temposuna yetişmekte zorlanmaya başlamıştı. Gözleri ara ara kapanıyor, birkaç saniyeliğine uyuklamaları oluyordu. Bir müddet daha kendini çalışmaya zorlasa bile en sonunda bedenine ve beyninin çağrılarına teslim oldu. Ani bir hareketle dizüstü bilgisayarının ekranını taşıyan kapağı kapattı ve başını oturduğu masaya dayadı. Ofislerin duvarları yoktu; ofisler cam ile kaplıydı. Bu nedenle Kurt kafasını yana çevirdiğinde Lina'nın telefon ile konuştuğunu görebiliyordu. Yorgun Kurt, bir süre telefonla konuşan Lina'yı izledi.

Lina ofisinde telefon ile bir yatırımcı ile Kişilik Projesi'nin finansı hakkında konuşuyordu. Şirketin öz kaynakları her ne kadar kayda değer olsa da, böyle bir projenin riskini üstlenebilecek kadar değildi. Bu nedenle Lina projenin devamını sağlamak amaçlı yatırımcıları çekmeye çalışıyordu. "Robotların kullanım alanını arttıracak. Bu projede robotlar kendi hatalarını düzeltebilecekleri için başka alanlarda kullanımları sağlanacak". Yatırımcılara söylediği buydu. Tam olarak bir yalan sayılmazdı, ancak Lina söylediğinin tam olarak doğru olduğuna da inanmıyordu.

"Tam senin sevdiğin bir durum," dedi Eric.

"Buna yanlış diyemem," diye bir cevap verdi Paul.

"O zaman doğru."

"Her yanlış olmayan doğru değildir," dedi Paul. Eric bu cevapla birlikte oynanan satranç oyunun sandığından daha zor olduğunu fark etti. Paul cevabının ardından konuya döndü:

Lina telefon ile konuşmayı bitirmişti. Konuşmaya masasında duran telefon ile yapmıştı. Çünkü Lina'nın bu hayattan nefret ettiği en büyük şey iş zamanları dışında çalışmaktı. Her konuda pek çok ortak noktası olan Lina'nın Kurt'den taban tabana ayrıldığı nadir konulardan biriydi. Lina telefonu kapattı. Masanın üzerinde oturuyordu. Soluna döndüğünde Kurt'ün başını masaya koymuş bir şekilde ona baktığını fark etti. Lina, Kurt'ün yorgun düşmüş olduğunu anlamıştı ancak kız kardeş kendini gülmekten alamadı. Kurt kafasını kaldırıncı Lina ona tekrar yatmasını işaret etti. Sonra ofisinde gazete okuyan yaşlı adama doğru döndü. Ona gelmesini işaret etti. Adam başını iki yana sallayarak gazete okumaya devam etti. Ancak Lina oldukça ısrarcıydı. Yaşlı adama gelmesi gerektiğini işaret etmeye devam etti. Buna rağmen adam Lina'yı görmezden gelmeye devam etti. Lina ofisinden bir kalem alır almaz dışarı fırlayıverdi. Sonra elindeki kalemi yaşlı adamın ofisine fırlattı.

Gazetesinin keyfini çıkaran adam ofisinin cam kapısından gel tık sesiyle irkildi. Kapıdan bakınca Lina'yı katın ortasındaki büyük masaya ellerinin dayamış kendisine sert bir bakış atar halde buldu. Ayaklarını masadan indirdi ve ofisten dışarı çıktı. Ofisinin kapısına atılmış kalemi yerden alıp Lina'ya doğru yürüdü. Lina'nın yüzü gülüyordu, muhtemelen adamı odadan çıkarmanın verdiği mutluluktan bu.

“Paul!” dedi Lina, “Sonunda birkaç kişiyi ikna etmeyi başardım.”

“Güzel,” diye yanıt verdi Paul.

Lina bir gözünü kapatıp “Çok umurunda değil herhalde,” dedi. Ellerini masadan çekmişti. Sonra Paul’un elinde tuttuğu kalem Paul’dan yavaş yavaş aldı.

“Emin değilim Lina,” dedi Paul başını kaşıyarak. “Kurt ne yapıyor?” diye sordu sonra.

“Sence?” diye soru ile karşılık verdi. Bu soru aslında Kurt’ü her açıdan cevaplayan bir soruydu. Kurt rutin bir hayat yaşıyordu. Ne yapacağını bilmek için saate bakmak yeterdi. Bu nedenle Paul’un sorusuna Lina’nın verdiği cevap yeter de artardı.

Paul gözlerini sağa doğru çevirdi. Kurt masanın üzerine kafasını koymuş yatmaya devam ediyordu. “Ben en iyisi yanına gideyim,” dedi. Lina’nın yanından ayrıldı ve Kurt’ün ofisine yürümeye başlamıştı. Bu sırada Lina’nın cep telefonu çaldı. Cep telefonu olduğuna göre iş ile ilgili değildi.

“ Nasılsın Kurt?” diye sordu Paul odaya adımını atarken.

Kurt kafasını gömdüğü masadan kaldırdıktan sonra bir müddet etrafa bakındı. Paul’u gördükten sonra derin bir nefes aldı ve sonra kendini toparladı. Ancak Paul’un sorusuna cevap vermedi. Yorgunluk sebebiyle oldukça kötü görünüyordu.

“Bir şey söylemene gerek yok,” dedi Paul, “Lina’dan kurtulmak için senin yanına geldim.”

Kurt soluna döndü. Lina odasında kendi telefonu ile konuşuyordu. Paul ile Lina’nın yaşadıklarından habersiz olduğundan yine Paul’un söylediğine bir cevap vermedi. “Bir şey içmek ister misin?” diye sordu Paul’a Kurt.

“Yok,” diye reddetti Paul, “Bu yaşta fazla kahve içemiyorum.”

“Kahve dışında da bildiğim birkaç sıvı var,” diye yanıtladı Kurt. Kendi toparlamayı kısmen de olsa başarmıştı.

“Tavırlarınız benziyormuş,” dedi Eric.

“Babasının tavırlarına benziyor,” diye yanıtladı Paul. “Satranç oynamayı severdik.”

“Satranç?” diye sordu Eric, şaşkın bir ifade ile. Ancak bu sorusuna bir cevap alamamıştı. Paul hikayeyi anlatmaya geri döndü.

Kurt Lina’nın cep telefonu ile konuştuğunu fark edince ofisinden sakince çıktı. Olayları merak ediyordu. Lina’nın ofisi iki yandaydı, Kurt on saniyeden kısa bir süre içinde ofisin kapısına ulaştı. Ama Lina elini kapıya dayayarak Kurt’ün ofise girmesini engelledi. Birkaç saniye sonra Lina kapıyı bıraktı ve ofisten dışarı çıktı.

“Önemli mi?” diye sordu Kurt, ses tonundan merakı belli oluyordu.

Lina dudaklarını büzdükten sonra, “Eski bir arkadaş,” diye yanıt verdi.

Kurt daha fazla soru sormadı. Ya yorgundu ya da söylediğinden şüphelenmedi. Lina, “Çıkalım mı artık?” diye sordu önce Kurt’e ve sonra Kurt’ün ardından gelmiş ve Kurt’ün arkasında duran Paul’a.

“Olur,” diye yanıtladı Kurt. “Eşyalarımı topladıktan sonra gelirim. Bugün yeterince yoruldum.”

Paul gülerek, “Bende toparlanayım. Çok yorucu(!) bir gündü,” dedi. Bunun sözünün üzerine Lina tarafından arkadaşça ve hafif bir güçle itildi. Lina hiç zaman kaybetmeden aşağı inmek için

asansöre yöneldi. Kurt ve Paul ofisine dönmüştü; Kurt bilgisayarını kaldırmak için girmişti, ancak Paul'un neden ofisine girdiği belirsizdi.

“Konuştuğu kişi David’miş.” dedi Paul.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Eric. “Anlattığın hikayeden bunu çıkarmak imkansız.”

“Çok yazık,” diye hayıflandı Paul. Paul, Eric’in sinirlerini zıplatmak konusunda hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. “Lina telefon görüşmelerini saklamaz... saklamazmış,”

“Kurt mü fark etti?” diye şaşırdı Eric.

“Babasından daha iyi satranç oynuyormuş meğer.”

Lina binanın önünde durdu ve beklemeye başladı. Bir süre sonra bir araba Lina’nın önünde durdu. Araba oldukça şıktı, çok yeni bir modeldi, rengi ise metalik griydi. İçeriden takım elbiseli, Lina’dan sadece birkaç santimetre uzun olan bir adam indi. Bu adam David Sanders’dan başka birisi değildi.

Lina, kafasını David’e doğrudan bakmamak için yan çevirdi. Sonra göz ucu ile David’e bakarak *“Ne istiyorsun söyle!”* dedi, sert bir ses tonuyla.

“İlişkimizi düzeltmek,” diye yanıt verdi David. Lina’nın yüzünü görmeye çalışsa da Lina yüzünü her seferinde başka bir yöne çevirdi.

“İlişkimiz mi var?” diye sordu, şaşkın bir ses tonuyla. Sorduğu soru haliyle ironi içeriyordu.

“Lütfen Lina. Sen değil misin iş ile kişisel ilişkileri karıştırmayan?”

Lina yüzünü tam karşısında duran David’e çevirdi. *“O konuda...”* dedi, işaret parmağını kaldırdıktan sonra *“Sen kişisel hayatımızda da kötü bir yatırmacıydın,”* dedi. *“Hep yanlış varlıklara değer verdin.”*

“Bir kez daha buluşmamıza izin ver,” dedi yalvarırcasına David.

Lina olanları fark etti. Sağına soluna göz gezdirdi. Binaının önünde duran 3 farklı kamera kendine odaklanmıştı. Biraz düşündü sonra *“Hayır,”* dedi.

“Lütfen...” diye ısrar etti David.

Kendine odaklanan kameralara tekrar bakan Lina telefonunu çıkardı, bir şeyler yazarak David’e gösterdi ve binanın önünden koşarak uzaklaştı.

...

Kurt ve Paul otoparkta arabada oturuyorlardı. Kurt tablet bilgisayarını yeni kapatmıştı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Paul.

“Yok. Sadece haberlere bakıyordum,” diye yanıtladı Kurt.

“Tamam. Kurt, Lina hakkındaki bilgisi sayesinde anladım. Peki sen bunları nasıl öğrendin?” diye sordu Eric

Paul’un yanıtı sorudan daha ilginçti. “Kurt haber okumaz,” dedi Paul, *“Eve gidince robota bülteni özet geçirir.”*

8: Sevgi

Kurt ve Lina, Paul ile arabadaydılar. Sophie’yi okuldan almaya gidiyorlardı. Hava iyice kararmıştı. Sophie’yi en kısa zamanda almak gerekirdi; çünkü küçük Sophie akşamları yalnız kalmaktan korkardı. Kurt arabanın ön bölümünde tek başına oturuyordu; Lina ve Paul ise arkadaydı. Paul her zamanki gibi hayatın tadını çıkarıyordu. Lina ise öne eğilip Kurt’ün kulağına:

“Yarın Sophie’yi parka götürür müsün?” diye sordu.

“Sen götüreceksin sanıyordum,” diye sakince cevap verdi Kurt.

“İşim çıktı diyelim,” diye cevap verdi Lina. Cevabı anında vermişti; Sanki vereceği cevapları önceden hazırlamış gibiydi.

Kurt bir süre düşündü. Sonra “Peki, ihtiyacın olursa ararsın,” dedi.

Lina, Kurt’ün sağ omzunda sol eliyle hafifçe dokunduktan sonra “Teşekkürler Kurt,” dedi.

Sophie’nin okulunun önünde durdular. Sophie gelen arabayı camdan görür görmez okulun dışına çıkmaya başlamıştı bile. Sophie arabanın yanına koşa koşa geldi ve arabaya bindi. Sonra nefes nefese “Merhaba,” dedi. Sonra arkasını döndü ve “Merhaba anne, merhaba Paul,” diye devam etti. Paul Sophie’nin yanağını sıkarak, “Nasılsın prenses?” diye sordu. Sophie gülümsüyordu; anlaşılan Paul’un yaptıkları Sophie’nin hoşuna gidiyordu.

Sophie gülümseyerek “Harikayım,” dedi ve ellerini sevinçle havaya kaldırdı. Sophie arabanın içindekileri gülümsetmeyi başarmıştı. Sophie’nin bu hareketlerinden sonra herkesin keyfi yerine getirdi. Bu arada Kurt Sophie’nin koltuğuna oturmasını işaret etti sonra Sophie’nin emniyet kemerini bağladı ve araç hareket etmeye başladı.

Araba Paul’un otuduğu evin sokağına doğru yaklaşırken Paul, Kurt’dan aracını durdurmasını istedi. Kurt önündeki panelden bir düğmeye basarak aracı durdurdu.

“Evinin önüne de bırakabilirdik,” dedi Kurt. Bu sırada Sophie kulaklıklarından müzik dinliyor, neşeyle bacaklarını sallıyordu.

“Gerek yok,” dedi Paul, “bu sokağın güzel yanı bu. Svratka Nehri’nin izleyerek yürümek”. Sonra herkese selam verdi, ondan sonra eğildi Sophie’nin yanaklarını bir kez daha sıkıp araçtan indi. Sophie dönüp Paul’a baktı sonra araçtan inerken ona el salladı. Herkes koltuğuna tekrar oturunca araç tekrar hareket etti.

“Sonrası hakkında bilginiz var mı?” diye sordu Eric. Bir yandan da Lina’nın David ile tartıştığı videoyu inceliyordu.

“Lina bir şeye sinirlenmiş. Dolayısıyla elimizde video kaydı var,” diye cevapladı Paul. Sonra video galerisinden başka bir videoyu aradı. Aradığı videoyu bulunca o videoyu açtı.

Saat gece on bir civarındaydı. Lina salonda bir yandan bir yana volta atıyordu. Kurt ise bir koltukta oturmuştu; dirseklerini dizlerinin üzerine koymuş ve başını ellerinin arasına almıştı.

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi Lina, ses tonu düşüktü ancak sertti. Muhtemelen sert konuşmak istiyordu ancak çocuklar uyanmasın diye daha sessiz olmak zorundaydı.

“Evet, ilgilendirmez. Ancak bu adamdan uzak durma kararı almamış mıydın? Sadece bunu soruyorum,” diye yanıtladı Kurt, koltuktaki pozisyonunu değiştirmeden.

“Bak!” dedi Lina. Kurt’ün oturduğu koltuğa gitti. Dizlerinin üzerine çöktü ve Kurt’ün kafasını kaldırdı. “Sen David ile ilişkilerini kolayca kesebilirsin ancak ben bunu yapamam.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Kurt. Cevabı tahmin eder gibiydi.

“Çünkü o benim çocuklarımla babası.”

Kurt ayağa kalktı, kız kardeşi çok üzgün bir halde olduğunu fark etti. Lina ağlamak üzereydi. Kurt, Lina’nın ellerini tutup “Sakin ol. Sen benden daha iyi biliyorsun ki David’in çocuklar ile hiçbir ilgisi yok.”

Lina bu cevabı duyunca biraz tedirgin oldu. Sağa sola baktı; muhtemelen çocukların duyup duymadığını merak ediyordu. Odada ailenin robottan başka kimsenin olmadığını görünce robota “Bunu unut olur mu?” dedi.

Robot bir süre durdu sonra “Neyi unutacağımı anlamadım. Böyle bir kaydım yok,” diye cevap verdi.

Lina güldü sonra Kurt’e sarıldı. “Güzel programlama,” dedi Kurt’e. Sonra “Bilmiyorum Kurt. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ne yaparsam yapayım bu sorunu çözemeyeceğim gibi duruyor.”

Kurt de Lina’ya sarıldı. Bir müddet konuşmadan böyle durdular. Sonradan bu olayı izleyen tek kişinin robot olmadığı anlaşıldı.

Küçük Sophie, ayıcıklı pijaması ve elindeki pelüş ayı ile koşarak Lina ve Kurt’ün yanına indi ve “Bana da sarılın istiyorum,” dedi. Kollarını açtı ve birinin onu kucağına almasını bekledi.

Sophie’yi kucağın alan kişi Kurt oldu. Sophie’yi yakaladığı gibi kucağına aldı ve sonra arkadaşça ama azarlar bir tonda “Bizi mi dinliyorsun sen?” dedi.

Sophie başını iki yana salladı. “Hayır. Yeni geldim,” dedi. Sonra dudaklarını büzdü.

“O zaman hanımefendinin burada ne işi var?” diye sordu Lina, ellerini beline koymuş ve tatlı sert bir bakış atmıştı.

“Çün-kü su-sa-dım,” dedi küçük tatlı Sophie, her hece ve kelimeyi ayrı ayrı vurgulayarak.

Lina robota baktı. Robot olanların farkındaydı. Sophie’nin dediklerini onaylayacak şekilde başını yukarı aşağı salladı. Lina robota yaklaşıp “Emin misin?” diye sorunca robot da “Geldiğini hatırlamıyorum,” diye cevapladı.

“Sildiğin kayıtlarda olabilir mi?” diye sordu.

“Hangi kayıt?” diye geri sordu robot. Bu hatayı derhal düzeltmeliydiler.

“Kayıt burada bitiyor,” dedi Paul. Sözüne devam edecekken Eric araya girdi.

“Yani,” dedi Eric, “Kurt, Lina’ya onun David ile görüşüğünü bildiğini söyledi.”

“İki tarafın da bildiği şeyi saklamanın bir anlamı yok,” dedi Paul.

Eric, Paul’un bu söylediğine hak vermişti. “Sonra ne oldu?” diye sordu.

Paul derin bir nefes aldı. “Bazı geri dönüşü olmayan olaylar,” dedi.

“Lina’nın”

“Kurt gibi ben de öyle düşünüyorum. Bu olaylar zincirlemesi tesadüf olmak için fazla ‘zincirleme’,” dedikten sonra garsondan bir kahve daha istedi. Garson anladığına dair Paul’a bir sinyal verdi sonra tezgahın arkasına geçti.

“Pekala. Şu ana kadar Kurt ile David ilişkisinden bahsettik. Peki ya Lina?” diye sordu Eric. Sorusu anlamlıydı; şu ana kadar bu konuda hiçbir şey konuşulmamıştı.

“Kurt’dan daha kötü,” dedi Paul. Bunu dedikten sonra Paul’un yeni kahvesi geldi. Paul garsona teşekkür ettikten sonra Eric söze devam etti.

“O kadar kötü mü? Ama video...”

“ Lina duygularını içeriden yaşayan bir kadın, bunu videolara bakarak anlayamazsın. Sana ilişkilerini şöyle anlatayım...”

9:Buluşma

Sophie salonda oturuyordu. Ancak şimdiye kadar görülmedik bir heyecana sahipti. Yerinde duramıyordu; olduğu yerde sürekli zıplıyor, ellerini ve kollarını anlamsızca sallıyordu. Sophie'nin yanında sadece robot vardı. Robot koltukta, Sophie'nin yanında, oturmaktaydı ve Sophie'nin aksine neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Sophie oturduğu koltuğun üzerine çıktı, ellerini robotun omzuna koyarak robotun yüzüne baktı. Ancak hiçbir şey söylemiyordu. Robotta Sophie'nin yüzüne baktı. Bir müddet bakıştıktan sonra robot önüne dönüp hareketsiz kalmaya devam etti.

Lina alt kata inmişti. Sophie'nin robotla oynadığını fark etti. Lina sonra etrafına bakındı; etrafında Sophie'den başka kimse yoktu. Lina mutfığa doğru yavaşça yürüdü. Buzdolabının kapağını açıp bir su şişesi çıkardı. Raflardan iki bardak alıp içlerini su ile doldurdu. Sonra su şişesini geri yerine koydu. Bardaklardan birini hemen orada içti. Sonra diğer bardağı alıp salona götürdü.

Lina salona geldiğinde Sophie, "Anne! Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu annesine.

"Ah!" dedi Lina. Bardağı Sophie'ye verdi. Sophie suyu içerken, "Seninle bu konu hakkında konuşmalıyız."

Sophie ağlar gibi oldu, sonra "Gitmiyor muyuz yoksa?" diye sordu üzgün bir tonda.

"Hayır," dedi Lina. Sophie tam odasına gitmek için hareket ederken Lina Sophie'yi bileğinden yakaladı ve "Ben gelemiyorum. Seni Kurt amcan götürecektir," dedi.

Sophie'nin kaçan keyfi yerine geliverdi. "Yani gidiyorum," dedi gülerek.

"Doğru," diye yanıt verdi Lina. Başını sağa doğru yatırmıştı.

Sophie sevinç çığlıkları atarak üst kata -Kurt'ün yanına- koşmaya başladı.

Sophie üst kata çıktı. Sonra amcasının odasının kapısının önüne geldi. Kapıyı çaldı ama kimse cevap vermedi. Sophie heyecan içinde kapıyı tekrar çaldı. Bu sefer de kimse cevap vermemişti. Küçük Sophie'nin aklına saate bakmak geldi. Saat dokuzdu. Büyün aile hafta sonu saat onda kahvaltı yapardı. Ancak Kurt daha erken uyanırdı. Saate baktıktan sonra Sophie, tekrar alt kata koştu, annesinin koşturmasına rağmen uyarılarına rağmen. Salona geldiğinden merdivenin altında kalan kapıyı açtı ve kafasını içeriye uzattı. Daha önce hiç buraya gelmemişti. Dar, tahta duvarlı bir koridora açılıyordu kapı. Merdiven aşağı kata, yani bodrum katına, iniyordu. Sophie kapıdan içeri girdi.

Sophie merdivenleri inmeye başladı. Merdivenler gıcırdayıyordu, çünkü duvarlar gibi merdivenlerde tahtadan yapılmıştı. Sophie gıcırdamaları kafasına takmadan yürümeye devam etti. Birkaç adım atında Sophie güçlü fan sesleri duymaya başladı. Bu sesler üst katlarda hiç duyulmazdı. Sesler rahatsız edici düzeyde değildi; Sophie birkaç saniyede irkilmesine rağmen sonradan bu seslere alıştı. Merdivenin ucuna yaklaşınca odadan gelen bip sesleri de duymaya başladı. Sophie adımlarını bitirdiğinde duvarları koyu yeşil renge boyanmış bodrum katına geldi.

Bodrum katının sol tarafında büyük bilgisayarlar duruyordu. Bu bilgisayarlardan bir takım kablolar çıkıyordu. Bu kablolar sol tarafta bir araya geliyor ve duvara yapışık bir şekilde sağ tarafa gidiyordu. Sophie sağ tarafına görünce Kurt'ü buldu. Her zamanki gibi masasının başına bir şeyler ile uğraşıyordu. Sophie önce Kurt'ün yanında gitti, sonra onu kıyafetlerinden çekestirip:

“Beni parka sen götürecekmışsin doğru mu?” diye sordu.

Kurt, Sophie’yi kucağına aldı. Sonra “Evet,” dedi. “Yoksa sen birlikte gitmemizi istemiyor musun?” diye sordu.

“Yooo!” diye yanıtladı küçük tatlı kız. “Salıncakta salladığın sürece benim için fark etmez.”

“Olur,” dedi Kurt. “Biraz bekle sonra beraber çıkarız olur mu?” diye sorduktan sonra tekrar bilgisayara başına döndü. Sophie ise anlamsızca Kurt’e bakıyordu. Kurt bilgisayar ekranına bakarken Sophie’ye “Şimdi sen yukarı çık. Kahvaltıdan sonra çıkarız,” dedi.

Sophie onaylamak anlamında başını salladı ve sonra neşeli bir şekilde birtakım sesler çıkararak merdivenlerden çıkmaya başladı. Kurt’ün anlayabildiği kadarıyla Sophie çıkarken bir şarkı söylüyordu.

“Bir dakika salıncak mı dediniz?” dedi Eric. Sophie’nin de David’le görüşmeye gideceğini sanıyordu.

“Evet,” dedi Paul. “Kayıtlar böyle diyor.”

“Lina neden David ile buluşuyor o zaman?” diye sordu Eric.

“Lina’dan bunun cevabını alabildim.”

Lina, David ile buluşacağı yerin önünde duruyordu. Oldukça şık giyinmişti; çünkü David böyle istemişti. David’in verdiği adres bir binaydı; David neden Lina ile burada buluşmak istemekteydi?

Lina bir müddet binanın önünde bekledi. Beklemekten sıkılmıştı, hele ki beklediği adam David Sanders ise. Tam geri dönmeye karar vermişti ki binanın içinden David çıkageldi. Lina’dan centilmence biraz yürümesini istedi. Lina ise sakın kalmayı tercih etti, David’le yürümeye başladı. Yol boyunca sessizdiler, hiçbir şey konuşmadılar. Anlaşılan David söyleyeceklerini buluşacağı yere saklıyordu. Lina’nın ise David ile konuşacağı bir şeyi kalmadığından sessiz kalmayı tercih ediyordu.

David ve Lina sokağın sonuna kadar yürüdüler. Sokağın sağ köşesinde bir restoran vardı. Lina restoranın camından içeriye bir bakış attı. İçeriye oldukça beğenmişti, sadece biraz karanlık bulmuştu ancak onun dışında gayet güzel bir restorandı. Birlikte içeri girdiler.

Restoranın içerisi kalabalık değildi; Lina ve David dışında üçü çift halinde ve iki tek kişi olmak üzere beş masa doluydu. Restoranda hiç çocuğu olan çift yoktu. Bu nedenle ortama bir sessizlik hakimdi. Garson Lina ve David’e yaklaştı, onları karşıladı ve oturacakları masayı gösterdi. David yürürken Lina’nın elinden tutmak istedi ancak Lina buna izin vermedi. Oturacakları masanın iki sandalyesi vardı. Cama yakın masaya oturan kişi restoranın camlarından birini arkasına alıyordu; diğer oturan ise camın karşısına oturmuş oluyordu. Kısacası masanın yerleşim şekli çok kötüydü; restoranın en kötü masasına oturmuştu.

“Masa seçimini beğendim, harika!” dedi Lina kısıp bir ses tonuyla.

David ironi içeren söylenmesine aldırmadan konuya girdi, “Bugün,” dedi David “seninle önemli bir konuyu konuşmak istiyorum. Masa için de özür dilerim. Bir daha daha dikkatli olurum.”

Lina David’in söylediğine cevap vermedi. Sadece başını azıcık yana çevirdi ve yukarıya baktı. Bir süre sessizlikten sonra garson siparişleri almak için geldi. İkisi de turşu çorbası istemişti. Siparişleri verdikten sonra David konuşmaya devam etti:

“Lütfen ama tekrar deneyemez miyiz? Kendim için istemiyorum, sadece çocuklar için.”

Lina kahkaha atmaya başladı. Çıkardığı sestten dolayı restorandaki insanlar ona doğru dönmüştü. Lina sonradan herkesten özür dilemek zorunda kaldı. Sonra, “Sadece çocukları için hiç istemediği eski eşi ile yeniden başlamayı isteyen adam. Gerçekten harika bir babasın(!)” dedi. Lina bu sözleri söylerken kıkırdıyordu.

“Dalga geçmeyi bırak lütfen,” dedi David. Yavaş yavaş terlemeye başlamıştı.

“İlişkımız,” dedi üzerine basa basa Lina, “Bitti. Bit-ti. Tamam mı? Bitti, fin, finito, kaput,” anladın mı?”

“Neden?”

Lina bu soruya oldukça sinirlenmişti. “Neden mi? Beni aldattığından olabilir mi?” diye sordu.

“Sadece bir hataydı.”

“Üç hataydı. Hatta birinde iki... Aman neyse,” dedi Lina. Bu konuşmayı sinirlenmemek için sürdürmek istemedi. Elleri ile gözlerini kapadı, sonra “Bu konuyu konuşmasak olmaz mı?” diye sordu. Ancak David Lina’yı dinlemiyordu. David masalardan birinde tek oturan sarı saçlı kadına bakıyordu. Bunun gören Lina sinirlerine hakim olamadı ve tam o anda gelen çorba kasesini David’in üzerine fırlattı. Sonra hızlıca ve arkasına bakmadan restorandan çıkmak için yürümeye başladı.

Restorandan çıkarken Lina, ‘Buraya gelmekte aptallık ettim,’ diye düşünüyordu içinden. Kapıya eliyle sertçe vurarak açtı. David ile yürüdüğü sokağı bu sever kendisi tek başına yürüyordu Lina. ‘Aptalsın,’ diye düşündü tekrar Lina, ‘Sen çok büyük bir aptalsın’.

10: Yasa dışı

“Nereden öğrendin?” diye sordu Eric.

“İşin en ilginç tarafı buydu. Kendisinden öğrendim, bunu bana Lina anlattı,” dedi Paul. Bu cevabı verirken kendi bile şaşırmıştı. Paul’un anlattıklarına göre, Lina yaşadığı olayları anlatacak bir kadın değildi. Eric, Paul’un yaşananları öğrenmek için daha fazlasını yapmış olmalıydı. Lina öylece olayları Paul’a anlatmamıştır; en azından Eric’in tahmini gereğince.

“İlginç,” dedi Eric. “Demek olayları onun ağzından aktarıyorsun.”

“Evet,” diye cevapladı Paul, daha önce kullanmadığı bir ses tonuyla. Paul, Eric’in söylediklerine inanmadığını biliyordu. Ancak bunun için yapabileceği bir şey yoktu. Aslında Paul, Eric’e hak veriyordu. Lina’nın tavrını bir anda değiştirmesi Paul’u da şaşırmıştı. Ama gerçek buydu ki olanları Lina anlatmıştı. Paul, Lina’nın hikayeyi nasıl anlattığını anlatırsa Eric’in ona inanabileceğini düşündü. Eric’in güveninin kazanması önemliydi çünkü gazeteci olan ve bu olayı kamuya açıklayabilecek yegane kişi oydu; en azından bu olayı yazabilecek, tanıdığı tek gazeteciydi. Bu olay aydınlatılmalıydı; Kurt ve Lina’nın yaşadıkları insanlık tarihi için çok önemliydi. Bu düşünce silsilesinin üzerine Paul:

“Peki bayım. Size Lina’nın bu olayı nasıl anlattığını anlatmamı ister misiniz?” diye sordu.

“Olur,” dedi Eric. Ama tam Paul söze girecekken Eric, “Ama dışarıda anlatın olur mu?” diye sordu.

Paul Eric’in bu söylediğine şaşırdı. Ama Eric ciddi bir şekilde Paul’un cevabını bekliyordu. Arkasına yaslanmıştı, Paul’un gözlerinin içine bakıyordu.

Eric cevap alamayınca Paul’a sorduğu soruyu tekrarladı, “Dışarı da konuşabilir miyiz?”

“Neden?” diye sordu Paul. Sonra içeceğinin son yudumunu da aldı.

Eric Paul’un bardağına baktıktan sonra “İçecek bir şeyin kalmadı da ondan,” dedi. Bunun üzerine Paul hesabı istedi ve beklemeye başladı. Hesap gelene kadar Eric ve Paul ne konuştu ne de birbirlerine baktılar. Sadece etrafa bakındılar. Hesabı Paul ödedi. Sonra birlikte dışarı çıktılar. Paul, Eric’in dışarı çıkarken yüzünde bazı kırıksıklıklar olan bir kadına uzun süre baktığını fark etti.

Kapıdan çıkarken Paul, “O kadın sizin için... biraz şey değil mi?” diye sordu.

“Ne değil mi?” şeklinde başka bir soruyla yanıtladı Eric. Aslında ne demek istediğini anlamıştı ancak bunu Paul’a söyletmeliydi. Ancak bu şekilde Paul bu söylediğinden utanabilirdi.

“Şey... Yaşlı ve çirkin,” dedi Paul.

“ ‘Tam’ olarak söylemek istediğiniz bu mu?” diye sordu Eric. Hamle sırasının ona geçtiğini hissettirebilmişti.

“Beni bilirsiniz sayın gazeteci. Ben asla ‘tam’ olamam”. Sözünden sonra etrafına bakındı; sanki bir şey arar gibiydi. Çünkü parmağını baktığı yere doğrultuyordu. Aradığını bulamayan adam, “Neyse,” diyerek yürümeye devam etti.

Sokak boyunca yürürken konuşmaya devam ediyorlardı.

“Bugün hava oldukça güzel değil mi?” diye sordu Eric.

“Yakınızdan bir nehir akmyorsa değil,” diye karşılık verdi Paul. Bir yandan da başını da ret anlamında sağa sola sallıyordu.

“Doğrudur,” dedi Eric ve durdu. Paul’u karşısına geçti ve “Ancak söylemek zorundayım bayım. Evinizin iğrenç bir mimarisi var,” dedi iki eliyle Paul’un iki omzuna da dokunarak Eric.

“Öyle mi?” dedi Paul, şaşkın bir ifadeyle. Ama şaşkın ifadesi sahteydi; Paul, Eric’in evinin sevmediğini Eric’in ilk gelişinden önce bile farkındaydı. “Zaten bu ev siz böyle söyleyin diye yapıldı.”

“Ben mi?” diye şaşırdı Eric. “Sadece benim için böyle bir yaptığınız için onurlandım.”

“‘Siz’ derken yalnızca sizi kastetmemiştim ,” dedi Paul, “Konunun sizin ile hiçbir bağı yok. Her dilin kendine göre zayıf yanları vardır, her dilin.”

Eric başını onaylar anlamda salladı, “Evet. Anlıyorum. Yani galiba anladım,” dedi.

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi ve Paul’a bir göz kırptı Paul sonra yürümeye devam etti. Ancak Eric yürümüyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Hizmetçiniz ile,” dedi Eric durduğu yerden.

“Nasıl mı iletişim kuruyorum?” diye Eric’in sormak istediği soruyu sordu Paul. “Konuşarak,” dedi alaycı bir tavırla. Tabi ki de Eric’in bunu kastetmediğini biliyordu. “Almanca da biliyor merak etmeyin.”

“Ama beni Çekçe karşıladı,” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Almanya’dan geldiğinizi söylemeyi unutmuş olabilir misiniz?” diye bir soru ile karşılık verdi Paul. Aralarındaki mesafe bayağı artmıştı. Bunu gören Paul Eric’e “Geliyor musunuz bayım?” diye sordu nezaketen.

Eric’te mesafeyi fark edince Paul’un sorusunda “Özür dilerim. Geliyorum,” dedi. Hızlı adımlarla Paul ile arasındaki mesafeyi kapattı.

Eric ve Paul birlikte metroya binmek için hareket ettiler. Metroyu beklerken Paul anlatmaya devam etti.

Peki böyle insanlar neden metroya biniyor bilir misiniz? Gerçekte Paul öncesinde kendi özel arabasını kullanıyordu. Sonra bir kitap okudu. Bu kitap bir İngiliz ve Fransız’ın birlikte yaptığı dünya turunu anlatıyordu. Yolda onlara bir Hintli kadın da katılıyordu. Bunlara ek olarak bu yolculuk üç aydan kısa sürede tamamlanıyordu! Bu kitabı okuduktan sonra Paul ‘Toplu taşıma ile üç aydan önce dünya dolaşılabiliriyorsa, ben neden arabamı kullanıyorum,’ diye düşündükten sonra toplu taşımayı kullanmaya başladı.

Lina eve yeni gelmişti. Eve girdiğinde evin içini bir kontrol etti. Evde kimse yoktu, anlaşılan Sophie ve Kurt hala parktaydılar. Bu iyi bir şeydi; Sophie’nin Lina’yı bu halde görmemesi en doğrusuydu. Lina evi kolaçan etmeyi bitirdikten sonra üst kata çıktı. Banyoya girip elini yüzünü yıkadı. Yıkamayı bitirdikten sonra musluğu kapattı ancak hemen banyodan çıkmadı. Musluğun bağlı olduğu duvarın üzerindeki aynadan kendine baktı. Perişan görünüyordu. Saçları dağılmış, gözlerinin altı kızarmıştı. Lina birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında birinin kapıyı çaldığını duydu. Kendini toparladıktan sonra alt kata indi.

Saçlarını topladı, eliyle yüzünü sildi ve kapının önüne geldi. Kapıyı hemen açmadı; kapının önünde durdu. Derin bir nefes alıp, “Tamam! Pekala Lina. Sophie’ye fark ettirmemen lazım,” deyip

kapıyı açtı. Kapıda hiç beklemediği biri vardı. Gelen kişi Paul'du. Hafta sonları hiçbir zaman bu eve uğramayan Paul, bugün, hem de bu kadar olayın üstüne, eve uğramak istemişti. Acaba olanları bir şekilde öğrenmiş miydi?

“Gelebilir miyim Li... Sen iyi misin?” dedi Paul.

“Evet,” diye yanıtladı Lina. Ancak sesi titriyordu; Paul bunu hemen fark etmişti. Lina kapının önünden çekilip, “Girsene,” dedi Paul’a.

Paul içeriye girdi. Ancak salonda durmadı, Lina’ya “Su ister misin?” diye sorarken mutfığa girdi.

“İyi olur,” diye cevapladı Lina. Salondaki koltuklardan birine oturup Paul’u bekledi.

Paul mutfığa girdi. Mutfakta açıkta duran su şişesini aldı ve masaya koydu. Sonra fırının yanındaki tezgahın üzerinde sıraya konulmuş bardaklardan iki tane alıp onları da masanın üzerine bıraktı. Sonra buzdolabına yöneldi. Buzdolabının açıp içinde hemen yiyebileceği bir şeyler aradı. Bulduğu peyniri ve salamı çıkardı, bunları da masanın üzerine koydu. En son olarak salamı ve peynir bulduğu bir parça ekmeğin arasına koydu. Bardakları ise su ile doldurdu. Son olarak hazırladığı bütün yiyecek ve içecekleri bir tepsiye koyup salona götürdü.

Paul salona geldiğinde Lina, salondaki televizyonun karşısında olan kanepeye uzanmış, gözleri kapalıydı. Paul sessizce Lina’nın yanına yaklaştı ve “Lina uyuyor musun?” diye sordu.

Lina Paul’u duyar duymaz irkildi. Hemen gözlerini açtı ve yattığı yerden doğruldu. “Yok,” dedi, “sadece gözlerimi dinlendiriyorum.”

“Anlatmak istediğin bir şey var mı?” diye sordu Paul, Lina’ya biraz daha yaklaşmıştı.

Lina bir ikilemde kalmıştı. Özel hayatındaki sorunlara herhangi birine bulaştırmaktan hoşlanmazdı. Ancak olanları birine anlatmak istiyordu.

Bir süre düşünen Lina, “Bugün benim için iğrenç bir gündü,” dedi derin bir nefes alarak. “Anlatsam inanamazsın.”

“Anlat da inanmayayım o zaman.”

11: Aile

Sophie ve Kurt parktaydılar. Kurt, Sophie'nin istediğini yapıyordu; onu salıncakta sallıyordu. Bu iş Kurt için oldukça sıkıcı bir hal alamaya başlamıştı. Oysa Sophie bütün gün burada durabilecek kadar enerjik bir haldeydi. Kurt ise çoktan çoktan eve dönmek istiyordu. Bir yandan da Lina'ya ne olduğunu merak etmeye başlamıştı. Acaba buluşması nasıldı? Lina umduğunu bulabilmiş miydi? Acaba yeni bir ilişkiye başlama şansları var mıydı? Herhalde yoktu, çünkü Lina bu kadar aptalca davranacak biri değildi. Lina'nın bugün David'le buluştuğunu sadece kendisini biliyordu; en azından eve Paul'un geldiğini bilmediğinden sadece kendisinin bildiğini sanıyordu. Dikkatini Sophie'den uzaklaştırmıştı bu düşünceler. Bu nedenle – kendisi fark etmeden – Sophie'yi daha yavaş sallamaya başlamıştı. Sophie Kurt'ün nu durumunu fark etti.

“Kurt amca?” diye seslendi Kurt'e küçük Sophie. “İyi misin?”

Kurt bu soru üzerine Sophie'yi sallamayı bıraktı. Bir süre durdu ve düşündü. Bu arada Sophie de arkasını döndü ve Kurt'e baktı. Sophie'nin boynu da hafif büküktü.

“Sadece aklıma bir şey takıldı prensesim,” diye cevapladı Kurt.

“İş ile mi ilgili?” diye sordu Sophie.

Kurt ‘Evet,’ diye cevaplayacaktı ancak Sophie'ye bu cevabı vermenin onu üzebileceğini düşünüp söylemekten vazgeçti. Aklının Lina'da olduğunu da söyleyemeyeceğine göre, Kurt daha ustaca bir yalan bulmalıydı. Hiçbir şey söylemeden etrafına bakınan Kurt, “Biraz acıktım. Etrafta yenebilecek bir şeyler var mı diye bakıyorum,” şeklinde bir cevap verdi. Bu cevabı verdikten sonra Sophie salıncaktan indikten sonra Kurt'ün yanına geldi. Birlikte etrafa bakmaya başlamışlardı.

Kurt Sophie'nin de etrafa bakmaya başladığını fark edince “Gel eve gidelim,” dedi Sophie'ye. “Annenin yaptıklarından yeriz.”

“Annemin?” diye sordu Sophie.

Kurt evde Lina'nın fazla yemek yapmadığını hatırladı. Kurt ise robotların yemek yapmaya gelince motor hareketlerinin yetersiz olduğundan robotlara tek başına yemek yaptırmazdı. Bunun üzerine Kurt “Benim yaptıklarım olur mu?” diye sordu.

“Beraber yapsak olur mu?” diye başka bir soru ile cevap verdi Sophie, Kurt'ün gözlerinin içine bakarak.

Kurt Sophie'yi kucağına aldı ve “Pekala,” dedi. İkisi bir taksiye binmek için parktan çıkmaya başladılar.

Kurt sokağa çıkar çıkmaz ilk gördüğü taksiyi durdurdu. Önce Sophie'yi bindirdi ve sonra kendisi taksiye bindi. Kurt, evinin koordinatlarını girdikten sonra araç hareket etmeye başladı.

Sophie arabadayken yüzünü cama dayamış dışarıyı seyrediyordu. Küçük Sophie her gördüğü şeyi Kurt'e göstermesinden dolayı bu yolculuk, Kurt için bugüne kadar en uzun süren yolculuk olmuştu, parkın eve yakın olması ve yolcuğun beş dakikadan kısa sürse bile.

Taksi evin önüne geldi. Sophie araç durur durmaz araçtan atlamış ve eve doğru koşmaya başlamıştı. Kurt araçtan yorgun bir halde indi. ‘Bu küçük cadı bazen çekilmez oluyor,’ diye düşündü. Tam bu düşünceler aklından geçerken Sophie'nin Kurt'e dönüp bakması ile Kurt yüzünde

yapmacık bir gülümseme oluşturmak zorunda kalmıştı. Yorgun olduğunu Sophie'ye belli etmedi. Sophie eve girdikten sonra Kurt sakince derin bir nefes aldıktan sonra eve doğru yürüdü.

Kurt eve doğru yürürken kendi evinin bahçesine bir frizbi düştüğünü gördü. Frizbinin nereden geldiğine dair herhangi bir bilgisi yoktu. Frizbiyi eline aldı ve incelemeye başladı; küçük, ortasında ne olduğunu bilmediği bir simge olan, bir parçası kopmuş bir frizbiydi. Kurt etrafına baktı. Ona doğru yaklaşan bir adam ve yanında bir köpek gördü. Adam Kurt'e el sallıyor ve özür dileme anlamına gelen birkaç el işareti yapıyordu. Kurt adamı frizbiyi alması için eve gelmesini işaret etti. Adam Kurt'ün bu tavrına çok sevindi ve hızlı adımlarla Kurt'ün evinin bahçesine geçti.

“Teşekkürler,” dedi adam. “Bir köpeğin her zaman tam olarak ne yapacağını kestiremiyorsun.”

“Her şey için geçerli değil mi?” diye sordu Kurt.

Adam Kurt'ün sorduğu soruya şaşırды. Söylediğinden hiçbir şey anlaşılmamıştı. Bir müddet Kurt'e baktıktan sonra “Her neyse,” dedi ve tekrar teşekkür ederek evden ayrıldı.

Kurt eve girdi. Hala oldukça yorgundu. Ancak Lina ile konuşmak istiyordu; çünkü olanları merak etmişti. Ancak çocuklara da olanları belli etmemesi gerekiyordu. Kurt salonda bunları düşünürken Marcus Kurt'ün yanına geldi.

“Nasılsın Kurt?” diye sordu Marcus.

Kurt başını iki yana salladı. Durumu anlayan Marcus Kurt ile yumruk tokalaştırmak için elini yumruk yapıp havaya kaldırdı. Kurt de yumruğunu kaldırıp Marcus ile tokalaştı.

“Senden ne haber?” diye sordu Kurt.

“Bir kişi ile... ilişkiler... iyi,” dedi Marcus. Kurt neden bu şekilde cümleyi uzattığını anlamıştı.

“Hangi kişi?” diye sordu.

“Adını... vermek istemediğim... bir şahıs.”

“O zaman adını vermek istemediğin, ki muhtemelen senin gibi bir kısa bir uzun cinsiyet kromozoma değil, uzun olan kromozomdan iki tane olan, arkadaşına saygılarımı ilet,” deyip güldü Kurt.

Marcus'un yanakları bir miktar kızarmıştı. Ancak yine de kendisini utandırmamaya çalışan Kurt'e “Olur,” dedi. Sonra ikisi beraber mutfaka gittiler.

Mutfakta Kurt Marcus'a, “Annenin nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Odasında,” diye yanıtladı Marcus. “Paul gittikten sonra odasından çıkmadı.”

“Paul?” diye şaşırды Kurt. Bir anda hareketlenmişti. “O burada...” dedi ve cümlesinin bitirmeden Marcus'u mutfakta yalnız bırakarak üst kata doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Üst kata çıktı ve Lina'nın odasının kapısına dayandı. Sonra sakinleşti, derin bir nefes aldı ve düşündü. Böyle davranması anlamsızdı, sakin olup normal davranması gerekiyordu. Ortada yanlış yapılan bir şey yoktu. Kurt – iyice düşündükten sonra – yavaşça Lina'nın odasının kapısını çaldı. İçeriden kaba,boğuk bir “Gir!” sesi gelmişti.

Kurt odadan içeri girdi. Lina yatağında yatıyordu. Her zamanki halindeydi; sakindi, sadece karşıdaki duvara bakıyordu. Oda derli topluydu; Kurt ne odada ne de Lina'da anormal bir şey görmüştü. Sakince Lina'nın yatağının yanına yürüdü ve yavaşça Lina'nın yatağında Lina'nın

önünde bulduğu boş bir yere oturdu. Kurt'ün oturması ile Lina da yataktan kalktı ve Kurt'ün yanında oturdu. Sonra Kurt'ü arkadan kolları ile sararak ona sarıldı.

“Yapmamalıydım,” diye kendine bir öz eleştiri yaptı Lina. “Konuşulabilecek bir insan değil, gerçekten. Haklıydın, seni dinlemeliydim.”

Kurt, kardeşinin saçını okşadı ve ona herhangi bir şey söylemedi. Kurt'ün bu tavrı onun hoşuna gitmişti. Kurt'ün David'e karşı nefreti bu kadar açık iken Kurt'ün Lina'ya destek olması o an için çok önemliydi. Kurt'ün cevap vermemesine de Lina'da katıldı ve birlikte sessizce duvara baktılar.

“Yani hiçbir şey demediler öyle mi?” diye sordu Eric, Eric ve Paul metroya binerken.

“Kurt'ün anlattıkları buydu,” diye cevapladı Paul, omuz silkerek. Bu sırada metronun kendilerine yaklaştıklarını fark ettiler. Sonra birlikte metroya bindiler. Metro boştu; Eric ve Paul'un yan yana duran koltuk bulup oturması kolay olmadı.

“Doğru olduğundan emin misin?”

“ Benim sözlüğümde 'emin olmak' yoktur bayım, hatırladınız mı?”

Eric bu cevaptan sonra “Evet, evet,” dedi sessizce. Paul'a 'emin olamamak' kelimesinin kendi sözlüğünde olmadığını söylemek istedi ancak konuşmanın devam etmesi için sessiz kalmayı tercih etti.

“Peki sonra?” diye sordu Eric.

“Lina'nın David'den ayrılmasının tek sebebi karakterini beğenmemesi değil,” dedi Paul. Sonra arkasına yaslandı.

Eric öne doğru eğilmiş haldeydi. “Ne demek istiyorsun?”

“David'in sadece yasal sınırlarda yatırım yapan bir adam değil.”

“Karanlık bir tarafı var yani,” dedi Eric. Ancak buna pek de şaşırmadı. David Sanders hakkında araştırma yapan gazetecilerin hepsi arkadaşıydı ve bu konuyla ilgili sık sık temastaydılar.

“Evet. Ancak bilsek de kanıtlayamadık. O yüzden fazla üzerinde durmak istemediğimiz bir konuydu. Hem ben hem de Kurt ve Lina için böyleydi. Ta ki...”

Eric doğruldu ve Paul'a bakıp, “Tahmin edeyim. Kazaya kadar,” dedi.

Paul'un yüzünde bir gülümseme belirdi. Eric'e bakarak “Çok zekisiniz bayım,” dedi.

12: Kaza?

Lina kahvaltayı hazırlıyordu, bu durum Lina için bile şaşırtıcıydı. Normalde kahvaltayı Kurt robotla birlikte hazırlıyordu. Kurt sadece robot çok yavaş olduğundan dolayı kahvaltı hazırlamaya dahil oluyordu; yoksa bu işi tamamen robota bırakacaklardı.

Bugün kahvaltayı Lina'nın hazırlamasının bir sebebi ise yaşadığı olaylardan sonra başka bir şeye odaklanmak istemesiydi. Bu nedenle ne Kurt'ün ne de robotun yardımını istememişti. Her şeyi tek başına yaparak yaşadıkları dışında bir şeye odaklanmayı istiyordu; en azından planı buydu. Ancak planı hiçbir işe yaramamıştı; her beş ile on saniyede bir duraklıyor ve olanları düşünüyordu. Hatta bir keresinde tabakları taşıırken durmuş ve dikkatsizlik nedeniyle tabaklardan birini düşürmüştü. Şansına düşen tabak kırılmamıştı. Lina düşen tabağa bakıp kırılmadığını gördükten sonra, elindekileri masaya bırakıp düşen tabağı aldı. Sonra tabağı mutfakta yıkadı ve masaya geri götürdü.

Tabağın düşmesiyle sese gelen bir kişi vardı; bu kişi Kurt'den başkası değildi. Lina'ya bakmaya gelmişti. Ancak bu sırada Lina mutfaktaydı. Lina'yı göremeyen Kurt, "Lina!" diye seslendi alt katta.

Kurt'ün seslenmesine rağmen Lina karşılık vermiyordu. Kurt tekrar ancak daha yüksek bir şiddetle seslendi, "LİNA!" Tekrar cevap gelemeyince Kurt endişelenmeye başlamıştı. Mutfağa gidince Lina'nın mutfaktaki açık pencerecinden birine yaslanmış olduğunu gördü. İki eliyle içi su dolu bir bardağı kavramış dışarı bakıyordu. Mutsuz olduğu duruşundan belliydi. Kurt, Lina'nın yanında gitti ve Lina gibi pencereye yaslandı.

Bunu gören Lina, şaşırdı ve "Kurt! Ne zaman geldin?" dedi.

Kurt kendini işaret ederek "Buradayım işte," diye cevap verdi. Bu cevabı Kurt'ün bodrumda daha az insanlar arasında daha fazla vakit geçirmesini gerektiğini anlatıyordu.

Lina pencerenin başından ayrıldı ve mutfaktaki muslukta yüzünü yıkadı. Hala uyanamamış gibi bir hali vardı. Yüzünü yıkadıktan sonra Kurt'e dönüp, "Çocuklar uyandı mı?" diye sordu.

Kurt etrafına bakıp "Hayır," dedi. Anlaşılan tek uyuyamayan Lina değildi.

Lina bunun üzerine Kurt'e hiçbir şey söylemeden üst kata çıktı. Kurt ise salona yürüdü. Robotun salonda kapalı halde köşede durduğunu fark etti. Robotun yanına gitti ve karnındaki düğmesine basarak robotu açtı. Robotun açıldığını gördükten sonra robota "Salonu topla," dedi ve aşağı, bodrum katına indi.

Kurt neden bodrum katına inmişti? Çünkü ona göre Lina kendisi ile ilgili bir şeyler saklıyordu. Kurt bunu öğrenmek için kayıtları incelemek istemişti. Hızlıca bodrum katına inen merdivenleri geçti ve bodrum katına indi. Sol taraftaki tablet bilgisayarını aldıktan sonra sağ tarafa gitti. Tabletinden çıkan bir kabloyu sağ taraftaki büyük bilgisayara taktı. Sonra hızlıca Lina'nın uyanmasından kendisinin mutfağa geldiği zamana kadar geçen süredeki kayıtlara göz geçirdi.

Lina kahvaltının hazır olduğunu bildirmek için evdekilere sesleniyordu. Kurt bilgisayara taktığı kabloyu çıkardı ve koşar adımlarla üst kata çıktı. Koşarken merdivenlerde bir kez düşmüşse olsa ayağa kalkıp merdivenleri tırmanmaya devam etti. Salona girdiğinde robotun hala salonu toplamaya devam ettiğini gördü. Özellikle de Sophie'nin oyuncaklarını toplamak oldukça uzun sürüyordu robot için. Kurt robotu yalnız bırakıp mutfağa gitti ve masaya oturdu. Çocuklar da masaya gelmişti. Birlikte kahvaltı yaptılar.

“Bunu bana neden anlattınız beyefendi?” diye sordu Eric. Sorduğunda da haklıydı; neredeyse konuyla alakası bile yoktu durumun.

Paul Eric’in söylediğini biraz düşündü ve hak verdi. Ancak bunu Eric’e söylemedi. Sadece Eric’i konuyla ilgili olabileceğine inandırmak için bir şeyler uydurdu. Ancak Eric hiçbirine inanmadı ve başını iki yana sallayarak Paul’u reddetti. Paul Eric’i inandırmadığını anlayınca başka bir şey anlatmaya başladı. İçinde bulundukları metro biraz sallandı.

Kurt ve Lina bir parkta yürüyorlardı. Yanlarında çocuklar yoktu. Hava ise oldukça sakindi; rüzgar veya yağmur yoktu, hava sıcaktı ancak insanları bunaltacak kadar da değildi. Sadece biraz nemli bir havaydı, o kadar. Lina ve Kurt ise parkın etrafında, ağaçların altında tur atıyorlardı.

“İyi geldi değil mi?” diye sordu Kurt.

“Yani,” dedi Lina, söylediğinden de pek emin olamayarak. “Sanki daha iyi hissediyorum.”

Bu söz üzerine Kurt, Lina’nın sadece nezaketen böyle bir şey söylediğini fark etti. Yaşananları tekrar konuşmak sadece Lina’yı üzeceğinden Kurt Lina’ya başka bir şey yaptırmak istedi. Kurt karşı kaldırımdaki dondurma tezgahını göstererek, “Dondurma alayım mı sana?” diye sordu.

Lina bu fırsatı kaçıramazdı. Eğlenme fırsatını yakalayan Lina, Sophie’yi taklit ederek, “Olur,” dedi ve Kurt’ün koluna girdi. Beraber karşıya geçmeye başladılar. İlk başta sokakta kimse yoktu; ancak onlar sokağa adım atar atmaz metalik siyah renkli, şık, lüks görünümlü ve uzun bir araba sokağa giriverdi. Hızla sokakta ilerledi ve Lina ve Kurt’e çarpıp geçti. Sonra hiç durmadan yoluna devam etti, sağa döndü ve görüş açısından çıktı.

...

Kurt kendine geldiğinde etrafının ona meraklı gözlerle bakan insanlar ile çevrili olduğunu gördü. Kollarını ve bacaklarını hareket ettirebilse bile ayağa kalkabilecek kadar güçlü olmadığını fark etti. Ancak Kurt hala ayağa kalkmaya çalışıyordu. Etrafındaki insanlar ise sadece Kurt’ü seyrediyorlardı. Daha sonra bir adam Kurt’ün çevresindeki kalabalığı yararak Kurt’ün yanına geldi. Adamın üzerinde bir çok alet vardı, bu nedenle bir robot gibi duruyordu. Gelen kişi bir acil yardım personeli idi. Bu adamın gelişinden sonra adama yardımcı olan bir robotta Kurt’ün çevresindeki kalabalığı uzaklaştırdı.

“İyi misiniz beyefendi?” diye sordu adam.

“Galiba,” diye cevapladı Kurt.

“Adınızı ve hangi ayda olduğumuzu söyleyin lütfen,” diye bir ricada bulundu adam.

Kurt, soruları çok kolay bulmuş olsa gerek, “Kurt ve Mart ayındayız,” diye cevapladı.

Cevapları alan adam Kurt’ün gözüne bir ışık tuttu, sonra bir kalemi gözlerinin hareket ettirerek takip etmesini istedi ve robota sedye getirmesini söyledi. Kurt tekrar ayaklanmaya çalışınca sağlık personeli onu durdurdu ve kalkmasının riskli olabileceğini söyledi. Bir kez daha ayağa kalkmayı deneyen Kurt, tekrar aynı sözü işitince bu sefer adamın söylediğinin yapmanın faydalı olabileceğine karar verdi, sanki aradaki üç saniyede birçok şey değişmiş gibi.

Robot sedyeyi Kurt’ün yanına getirmişti. Kurt, yanındaki sağlık personelinin de yardımı ile, ayağa kalkıp hemen sedyeye uzandı. Sağ tarafında da başka birini daha ambulansa koyuyorlardı. Kurt kaldırılan kişinin Lina olabileceğini biliyordu, bu nedenle yanındaki adamın kıyafetinden tutup

çekti ve “Kardeşim hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz?” diye sordu. Hareketleri oldukça kaba olmasına rağmen konuşması gayet nazik ve sakindi Kurt’ün.

“Kardeşiniz?” diye sordu adam. Bilmemezlikten gelir gibi bir hali yoktu; gerçekten Lina’nın kim olduğunu bilmiyordu.

“Birlikte kaza yaptığım kadın,” diyerek kim olduğunu anlattı Kurt.

Adam hemen, “Önce onu kaldırdık,” diye cevap verdi.

“Peki biz giderken yanımızda hastaneye kaldırılan kişi?”

“Sadece siz kaza geçirmiyorsunuz bayım.”

Arabanın çarptığı anı hatırlamaya çalıştı Kurt. Arabanın çarpması tasarlanmış olabilir miydi? Nasıl olur da Lina ağır yaralanıp kendisi kolayca atlatabilirdi? Bu ‘kaza’ sanki Lina’yı hedef almış gibiydi. Belki şöyle sormak gerekirdi. Acaba bu olay bir kaza mıydı yoksa cinayet mi?

13: Hastahane

Kurt'ü taşıyan ambulans hastaneye varmıştı. Kurt'ü sedye ile taşıyan robot arabadan dışarı atladı ve Kurt'ü hastaneye doğru taşımaya başladı. Kurt bu sırada etrafına bakıyordu. Durumu iyiydi; kendisi hiçbir şey hissetmiyor, sadece başı ağrıyordu. Bir ara arkasını dönüp baktığında ambulansa başka bir robotun binip ambulansın hareket ettiğini gördü.

Robot Kurt'ü bir koridora getirdi. Koridor, ortasında mavi şerit olan, yukarıdan beyaz ışıklar ile aydınlatılmış, beyaz duvar ve yeri olan bir koridordu. Robot Kurt'ün sedyesinin o mavi şeridin üzerinde sürdüğünden sedye sürekli titriyordu. Bu titremeler Kurt'ün sinirini bozmuştu; bu yüzünden de belli oluyordu.

Kurt bir muayene odasına getirildi. Burada birkaç dakika bir doktoru bekledi. Sonrasında doktor geldi ve Kurt ile ilgilendi. Doktor Kurt'e endişelenecek bir şey olmadığını, sadece birkaç radyolojik görüntüleme yapılacağını söyledi. Onlar da temiz çıkarsa gidebilirdi. Kurt buna sevindi ancak aklı hala kardeşindeydi. Hasta yatağına yatıp yapılacak tetkikleri bekledi.

Hastanenin robotları Kurt'ü birkaç yere götürdü ve ona birkaç tetkik yaptılar. Kurt birkaç saat boyunca, yataktan kalkacağı ana kadar, hiçbir şey yapmadan bekledi. İki saat sonra doktor son muayenesini yaptıktan sonra gidebileceğini söyledi. Bunun üzerine Kurt yattığı yataktan zıplarcasına kalktı ve binanın önünde - gelirken gördüğü - resepsiyona gitti. Koşmuyordu ancak hızlı bir tempoda yürüyordu. Yürürken bir an başı döndü ve durmak zorunda kaldı. Sonradan yürümeye devam etse de yürüyüşü daha yavaştı. Resepsiyonun önünde durdu. Resepsiyonda yirmili yaşlarda bir kadın vardı.

“Lina Schütz,” dedi sadece, zor zor nefes alabiliyorken Kurt.

“Anlamadım?” diye cevapladı kadın. Kurt'e biraz tuhaf bir şekilde bakıyordu. Belki kadın Kurt'ün bu aceleciliği yüzünden korkmuştu.

“Lina Schütz. Kardeşim. Hangi odada kaldığını biliyor musunuz?” diye sordu Kurt tekrardan.

Kadın önündeki bilgisayara bir şeyler yazmaya başladı – muhtemelen Lina'nın adını ve soy adını – sonra durdu. Bir süre cevap vermedi. Kurt tekrar rica edince kadın yanındakine kendi bilgisayarına bakması için işaret etti. Yanındaki kadın ekrana baktı ve küçük bir kağıt çıkarıp bir şeyler yazdı. Sonra kağıdı Kurt'e uzatıp, “Kağıda yazılı doktor ile görüşün,” dedi.

Kurt elindeki kağıdı aldı, doktoru nerede bulabileceğini sordu ve doktoru bulmak için yürümeye başladı. Sağındaki merdivenlerden bir kat yukarı çıktı. Oradan tekrar sağ döndü ve koridor boyunca sağda kalan odalardan dördünü geçti. Geriye beş oda daha vardı, ancak görüşeceği doktorun odası beşinci odaydı. Kurt bu odanın kapısını çaldı ve içeriden gelen “Giriniz!” sesi ile odaya girdi.

Doktor gelen Kurt'ü tanıımıyordu. “Buyurun beyefendi. Oturun lütfen,” dedi Kurt'e.

Kurt sakince doktorun gösterdiği ve doktorun masasının karşısında kalan sandalyeye oturdu. “Merhaba doktor,” dedi Kurt. “Lina Schütz'ün erkek kardeşiyim. Onu nasıl görebilirim?” diye sordu.

Doktor “Maalesef onu artık göremezsiniz,” dedi başını küçük hareketlere sağa sola sallayarak.

“Neden. Bana bu doktoru görmem söylenmişti,” dedi Kurt heyecanlanarak. Etrafına sanki Lina'yı arar gibi bakıyordu.

“Beyefendi!” dedi doktor. Onu kendine getirmeye çalışıyordu. “Maalesef!”

Kurt olanları kabullenmek istemiyordu. Bu olamazdı, hiç beklemediği bir anda hiç beklemediği bir şekilde kardeşini kaybedemezdi. Kardeşinden başka kimsesi yoktu. Artık çok yalnız kalacaktı. Peki ya çocuklara ne olacaktı? Annesinin ve babasının ayrılmasından sonra annelerinin artık olmaması çocuklar üzerinde etkisi ne olacaktı? Nereye gideceklerdi? Yoksa artık babaları ile mi kalacaktı? Kurt oturduğu koltuktan aşağı doğru kaydı. Bunu gören doktor Kurt’ü elinden yakaladı. Ancak Kurt kendini elini çekip ayağa kalktı ve odadan ayrıldı. Bir an önce dışarıya çıkıp hava almak istiyordu.

Eric Paul’un anlattıklarını duyunca donakaldı. Ancak olanları önceden biliyordu; neden şaşırdığını anlayamamıştı. “Nasıl yani Avrupa’nın robotik tekelinin yöneticilerinden biri öylece öldü mü?”

“Avrupa’nın robotik endüstrisinin tekeli olunca daha uzun mu yaşıyorsun?” diye alaycı bir soru sordu Paul.

Eric bir müddet aşağı bakarak düşündü. Sonra, “R.M.I.E’nin düşmanı var mı?” diye sordu.

“Oldukça,” diye cevap verdi Paul. “Ancak bunlardan en büyüğünü tanıyorsun,” diyerek bir göz kırptı Eric’e.

“Sanders?” diye sordu Eric.

“Evet. Karanlık tarafı olan R.M.I.E’den hem şirket olarak hem de yöneticilerinden nefret eden bir adam.”

Metro gitgide yavaşlayarak durdu. Eric ve Paul inmek istedikleri durağa gelmişlerdi. İkisi de ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Metronun kapısı açılır açılmaz metrodan indiler ve istasyonda yürümeye başladılar.

“David Sanders’dan şüpheleniyorsunuz yani,” dedi Eric. Şu an Paul’un susması için en kötü zamandı; hikayenin ‘en heyecanlı’ yeri burasıydı ve Paul’un yürürken konuşmak ister gibi bir hali yoktu.

“Daha iyi bir aday tanımıyorum.”

“Bu olaylar olurken sen neredeydiniz?”

“Lina’nın hastaneye kaldırıldığını öğrendikten sonra hastaneye gittim. Ancak ben gittiğimde Lina ölmüş; Kurt ise kapının önündeydi. Paul yürürken hikayeyi anlatmaya devam etti.

Kurt hastanenin önünde duran bir banka oturmuş ağlıyordu. Ancak gözyaşlarını kapatmak için gözlerini eliyle gizliyordu. Bu sırada Paul yanına geldi. Kurt’ün yanına oturdu ve bir müddet konuşmadan bekledi. Kurt’ün ağlamaya devam ettiğini gördü ve olayı anladı. Derin bir nefes aldıktan sonra Kurt’ün omzuna dokundu. Biraz sırtını sıvazladıktan sonra tekrar ayağa kalktı ve Kurt’ün önünde anlamsızca volta atmaya başladı. Biraz böyle vakit geçirdikten sonra Paul polislerin kendilerine yaklaştığını fark etti. Polisler Paul’u görmezlikten gelerek doğrudan Kurt’ün önüne geldiler. Polisler arka arkaya sorular soruyorlardı. Kurt bunların hepsine teker teker cevap vermeye çalışıyordu. Polisler önce Lina’nın düşmanları hakkında sorular sordular. Sonra son zamanlarda olan olaylar hakkında sorular sordular. Kurt her birine detaylı cevaplar verse bile artık daha fazla cevap vermek istemiyordu.

Son soru sorulduğunda Kurt cevap vermek yerine “Yeter artık. Onu sanki ben...” deyip sonra cümlesini tamamlamadan hastanenin içerisine doğru hızlı ve sinirli adımlar ile hastanenin içerisine, bir tuvalete girmek için yürümeye başladı.

Kurt’ün bu halini gören Paul polislerin yanına gelip “ Beyler,” dedi. “Beyefendinin durumunu görüyorsunuz. Artık daha fazla soru sormayalım, ne dersiniz?” diye sordu.

Polisler önce birbirine baktılar. Biraz sonra “Pekala. Bugünlük bu kadar yeter,” dediler. Sonra polislerden biri telefon numarasını bir hareket yaparak Paul’un telefonuna gönderdi ve “Yeni bir şey öğrenirseniz veya hatırlarsanız bizi arayın,” deyip kendi araçlarına dönmek için yürümeye başladılar.

Paul polislerle konuşmayı bitirmekten sonra Kurt’ü bulmak için hastahanenin içine girdi. Kurt tuvalette değildi; koridorda duruyordu, durumu eskisinden daha iyiydi. Kurt’ün yanına gidip “Eve gidelim istersen. Kalan işleri ben hallederim,” dedi.

Kurt ise başını onaylar anlamda salladı ve ikisi birlikte hastanenin dışına yürümeye başladılar. Kurt biraz yorgun görünse de normal bir şekilde yürüyebiliyordu. Kurt Paul’un desteği olmadan yürüyordu.

14: Çocukların Dönüşü

“Saldırgan veya saldırganlar ne oldu peki?” diye sordu Eric. Paul kazadan sonra yakalanan saldırganlar konusunda hiçbir şeyden bahsetmemişti.

“Yakalandı,” dedi Paul. Yürürken konuşmak onu biraz yorsa da Paul büyük bir zevk konuşmaya devam ediyordu. Sanki Kurt ve Lina’nın hikayesinin herkesin bilmesini istiyordu. Bu adam Eric’in davada tanıştığı, zar zor konuşturduğu adam değildi. Paul bir anda değişmiş, hikayenin yayılması için uğraşmaya mı başlamıştı?

“Ne dedi veya dediler...”

“Tek bir kişi,” diye sözünü kesti Paul. “Kazayı yaptıktan... veya Lina ve Kurt’e çarptıktan yaklaşık beş saat sonra yakalandı. Polisin ifadesine göre yakalanma ile ilgili bir sorunu yok gibiydi.”

Eric Paul’un bu söylediğini dinledi ve birkaç kez aklından geçirdi. Sonra “ Ne anlama geliyor bu?” diye sordu.

“Bu,” dedi Paul, “saldırganın yakalanmakla sorunu olmadığını gösteriyor. Bu durum ise onun başkası tarafından korunduğu şüphelerini arttırıyor.”

“David Sanders’dan mı şüpheleniyorsunuz? Karanlık bir tarafı var demiştiniz.”

“Sadece ‘şüphelenebiliyoruz’. Doğrudan bir kanıt bulunamadı.”

“Bulmakta bol şans,” dedi Eric, kısık bir sesle. Konuşurken ağzını da kapatmıştı. Yaptıkları işe yaradı; Paul, Eric’in dediğini duymamıştı. Ancak Paul Eric’in bir şeyler söylediğini fark etmişti.

Bir müddet sessizlikten sonra Paul, “Devam etmemi ister misin?” diye sordu.

“Tabi,” dedi Eric, gayet ciddi bir tavırla. “Lüften, sizi bölmüş gibi olmayayım.”

Kurt hastahaneden çıkmıştı. Paul’a eve tek başına gitmek istediğini söylemişti. Paul başta itiraz etse de sonradan Kurt’ün bu istediğini kabul etmiş ve Kurt’e bineceği taksiye kadar eşlik etmişti. Kurt – biraz yavaş yürüse de – taksiye tek başına binmiş ve eve gitmek için yola çıkmıştı. Kurt’ün üzerinde daha önce hiç hissetmediği bir his vardı, kendini büyük bir boşlukta gibi hissediyordu.

Kurt gözlerini kapattı. Bir hayal görüyordu: Kurt evin önündeki bahçede tek başına duruyordu. Ancak ev zifiri karanlıktı. Akşam saatlerindeydi ancak ay gökyüzünde gözüküyordu. Yıldızlardan gelen ışık ise oldukça yetersizdi. Kurt sendeleyerek birkaç adım attı ve evin kapsının önünde durdu. Kapıyı biraz ittirdiğinde kapının yüksek sesle gıcırdamasını duydu. Bu kapının böyle bir ses çıkarmasına şaşırılmıştı Kurt. Kapıya bakarken onu sonuna kadar açtı. Kapı kolunun arkasındaki duvara vurması ile çıkan ses evin salonunda yankılandı. Evin içerisinde hiçbir şeyin nerede olduğunu anlamak mümkün değildi. Kurt’ün bulunduğu yerden ev koca siyah bir boşluk olarak gözüküyordu. Kurt o koca siyah boşluğun içine bir adım attı.

Robota seslenip, “İçerideysen bir ışık yak,” diye emir verdi. Ancak duyduğu tek karşılık kendi sesi olmuştu. İçerisi tam bir boşluktu.

Kurt bir anda arkasını döndü. Kapı aniden kapanıvermişti. Kurt içeride azıcık bulunan ışığın kaynağını da kaybetmiş oldu. İçeride tutunabileceği bir destek arıyordu ancak bulamadı. Evin içinde bazı hareketlerin olduğunu hissediyordu. Sanki evin eşyaları Kurt’ten kaçır gibiydi. Yerini hatırladığı eşyaların yanına gitmeye çalışsa da olmadı.

“Sophie!” diye seslendi Kurt, Sophie’nin evde olmadığını bilerek. Çünkü Sophie karanlıktan korkardı; bu karanlıkta Sophie’nin sessiz kalması mümkün değildi, tabi ki uyumuyorsa.

“Marcus!” diye seslendi bu sefer Kurt. Marcus’un evde olma ihtimali vardı. Ancak bir cevap gelmedi. Kurt ise salonda gezinmeye devam ediyordu.

“Lina!” diye bağırdı Kurt. Kurt ‘Lina!’ diye bağırdığında sesinin yankısını duydu. Bu ilgisini çekmişti ‘Sophie’ ve ‘Marcus’ diye bağırdığında sesinin yankılanmadığını hatırladı. Neden sadece ‘Lina!’ diye bağırınca sesi yankılanıyordu? Kurt bunu anlayamamalı.

“Lina!” diye bağırdı tekrardan Kurt. Ses bu sefer daha da sert yankılandı. Kurt derin bir nefes aldı. İçinde tuhaf bir şey hissediyordu. Kendisi büyük ve karanlık bir boşluğun ortasındaydı ve kimse sorularına cevap vermiyordu.

...

Kurt takside uyandı. Terlemişti. Ne olduğunu anlayabilmek için sağa sola bakıyordu. Taksinin sürücü robotundan gelen ses ona inmesi gerektiğini söylüyordu. Kurt alnındaki teri sildi. Sonra biraz daha etrafa baktı. Ve en sonunda araçtan indi ve arabaya yürümeye başladı.

Eric, Paul’unn anlattıklarına oldukça şaşırılmıştı. Ancak şaşkınlığı içeriye karşı değildi. “Nereden öğrendiniz bunu?” diye sordu.

“Kurt bir ara anlatmıştı.”

“Neden anlattınız ki bu anısını? Özel bir anı gibi duruyor.”

“Yazmazsınız o zaman,” dedi Paul gülerek. Bu arada ikili Paul’un evinin bulunduğu sokağa girmişti. Eric sokağa gelir gelmez Paul’un evine baktı. Her baktığında öğreniyordu Eric. Paul bu mimarideki binayı nasıl olur da buraya yaptırabilirdi?

Eric’in durup binayı seyretmesini fark eden bir Paul arkasını dönerek, “Bakarak binayı yıkamazsınız beyefendi,” dedi.

“Keşke,” dedi Eric, sakinleşmek için derin bir nefes alarak. “Bu sokağın mimarisini bozmayı nasıl başardınız bayım?” diye sordu.

“İzin alırsanız her şeyi yapabilirsiniz. Sadece elinizde bir kağıt tutmanız gerekiyor.”

“Anlaşılan bütün kağıtları siz tutuyorsunuz,” diye iğneleyici bir cevap verdi Eric.

“Her zaman öyleydi. Bu ev de onun sembolü zaten. Onlara bir cevap. Yoksa mimari ile fazla ilgilenmiyorum.”

“Harika,” dedi Eric, “Gerçekten harika!” Sonrasında Paul ve Eric, Paul’un evine yürümeye devam etti.

Eric bir süre sonra tekrar durup “Pardon da kime?” diye sordu Paul. Ancak Paul cevap vermedi.

Kurt evinin bahçesinde yürümeye başladı. Kapının önünde David vardı. Kurt, David ile göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Kapıyı anahtarı ile açtı ve içeri girdi. David hala dışarıda hiçbir şey söylemeden duruyordu. Kurt tam kapıyı kapatacakken David eliyle kapıyı tuttu. Bu yüzden göz göze gelmek zorunda kalmışlardı.

“Lina evde yok,” dedi Kurt. “Şey...”

“Biliyorum. Paul söyledi. Ayrıca haberlere de yansıdı,” diye cevapladı David.

Kurt – mecbur kaldığından – David’i içeri davet etti. İkisi de salona karşılıklı duruyorlardı. Ayaktaydılar, Kurt daha fazla oturmak istememişti.

Kurt’ün David’le konuşmaya da niyeti yoktu. Bir müddet David’in bir şey söylemesini sakince – beklenmedik bir şekilde – bekledi. Ya kızmanın anlamsız olduğunu düşünüyordu ya da kızacak enerjisi kalmamıştı.

Sessizliği David bozdu, ancak sadece “İyi misin?” diye sordu. Başka bir niyetinin olduğu da belliydi. Kurt soruya cevap vermedi, sadece bekledi.

“Seninle konuşmaya gelmiştim,” dedi David. “Tamam iyi bir geçmişimiz yok ama en azından konuşmanın devamı için biraz yardımcı olursan iyi olur.”

“Ne hakkında?”

“Lina’nın...” dedikten sonra etrafına baktı David, “durumunu biliyorsun. Bundan sonra yapacaklarımız konuşmamız lazım.”

“Sonradan yapacaklarımız?” dedi Kurt. “ Ne zamandan beri aynı taraftayız?”

“Ne demek bu?”

“İlişkin var mı?”

“Neyle?”

“Aptalı oynama!” dedi Kurt, sesini biraz yükseltmişti. “İlişkin var mı?” diye son sorusunu yineledi. David ne dediğini anlamıştı. Ancak anlamamazlıktan gelip, “Hayır,” dedi “Hiç bir alakam yok.”

“Kesin öyledir,” dedi Kurt kollarını göğsü seviyesinde bağlayarak.

“Konumuz bu değil. Konumuz iş de değil. Ben sadece çocukları düşünüyorum. Ço...”

Kurt David’i susturmuştu, bir müddet sessiz kaldıktan sonra “Sophie!” diyerek üst kata doğru koştu. David ise Kurt’ün arkasından yukarı çıktı.

Kurt üst kata çıkar çıkmaz Sophie’nin odasına doğru koştu. Bu sırada Marcus’un da odasının kapısının önünde beklediğini görmüştü. Kurt, Sophie’nin odasına kapıyı çalmadan girdi. Arkasındansa David ve Marcus girmişti. Küçük Sophie odasında penceresinin önünde yere oturmuş ağlıyordu. Kurt, Sophie’nin yanına gitti.

Arka taraftan Marcus, “Haberlerde görmüş. Sakinleşmedi,” dedi. Kendisinin de sesi doğal olarak oldukça üzgün geliyordu. David, Marcus’un omzuna dokunarak odasına götürdü.

Küçük Sophie “Anne!” diye ağlayarak Kurt’e sarıldı.

...

Kurt salonda oturuyordu. Marcus’da yanındaydı. O da oturmuştu ancak eğilebildiği kadar öne eğilmişti. Sophie ise bavulunu ve oyuncak ayısıyla salonda ayakta bekliyordu.

“İyi misin?” diye sordu Kurt Marcus’a.

“Eh!” dedi Marcus. “Burayı bırakmak istemiyorum.”

“Bizi bu kadar sevdiğini bilmiyordum Marcus,” dedi Kurt.

Marcus güldü. “Anlaman gerekir. Sadece annemi kaybetmekle kalmadım...”

“Anlıyorum,” dedi Kurt. “Adını söyle bari,”

“Lina,” dedi Marcus.

“Hadi ama!”

“Gerçekten adı Lina.”

Kurt, Marcus’la birlikte ayağa kalktı. Son kez birbirlerine sarıldıktan sonra “Kendine iyi bak,” dedi Kurt. Marcus’ta ona bir işaret yapıp dışarıda bekleyen arabaya bindi.

Sırada Sophie vardı. Dokunsan ağlayacak olan Sophie, yavaşça Kurt’e yaklaştı. Sonra bir şey söylemeden Kurt’e sarıldı. Sarılırken yanağını öptü ve oyuncak ayısını Kurt’e verdi.

“Al bunu,” dedi Sophie. “Bana seni hatırlatır.”

Kurt ayıyı Sophie’den alıp “Teşekkürler,” dedi “Bunu en iyi biçimde saklayacağım.”

Sophie gülümsedi – tabi yüzündeki gülümsemenin bir yalancı gülümseme olduğu belliydi – sonra Kurt’e el salladı ve Marcus’un yanına gitti.

15: Dönüş?

Eric ve Paul, Paul'un evine gelmişti ve salonda oturuyorlardı. Eric, o meşhur, salonun sağ tarafında duran gözlüklü adamın portresine anlamsızca bakıyordu. Paul ise televizyonu açmıştı, salonun ortasında televizyon seyrediyordu.

"Kurt öylece çocukların gitmesine izin mi verdi?" diye sordu Eric, hala tabloya bakarken.

"Kurt'ün çocukları babasının yanında kalmasına engel mi olacaktı?" diye sordu Paul, o da televizyonu izlemeye devam ediyordu.

"Çocukların bakımını üstlenmek için dava açmadı mı?"

"O davayı kazanma şansı var mı?"

Eric gülümsedi ve, "Bay Schütz açtığı davaları kazanacak bir adam," dedi. "Çocukları David'e bırakmaz herhalde diye düşündüm."

"Ancak bıraktı," şeklinde bir cevap verdi Paul. "Artık evinize dönün isterseniz."

Eric kendi evinin düşündü. O kötü daireye gitmek istemiyordu. Ancak her daire bu çevre felaketinden iyi olduğundan gitmeye karar verdi. "Sonra mı devam edeceğiz?"

"Evet," dedi Paul. Sonra televizyonu kapattı ve ayağa kalktı. "Ben yaşlı bir adamım sayın gazeteci. Yarın devam edelim olur mu?"

Eric bir süre bekledikten sonra "Beni 'Evinize dönün' demek için eve davet etmeniz çok nazikçeydi. Bu nedenle size karşı müteşekkirim," dedi.

Paul durdu, etrafına baktıktan sonra "Evet," dedi. Sonra Eric'in yanına gitti ve "Bu inceliği karşılıksız bırakmayın lütfen," diyerek odanın dışına çıktı. Eric'in yüzü tuhaf bir hal almıştı. 'Az önce kovuldum mu ben?' diye düşündü kendi kendine ancak hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı.

Eric Paul'un evinin olduğu sokağın yarısını yürüdü. Sonra döndü ve Paul'un evine bir kez daha baktı. Paul'un dediklerini düşündü: Burası sadece bir semboldü. Evi inceleyince Paul'a hak vermişti. Gerçekten de bu ev bir anarşiyi temsil ediyordu. Sokaktaki tüm evler sokak ile aynı seviyeye inşa edilmişti; Paul'un evi ise yüksekte bir platform üzerine inşa edilmişti. Diğer evler on dokuzuncu yüzyıl mimarisine benzerdi; Paul'un evi ise modern bir mimarisi vardı. Diğer evlerin camları küçüktü ve saydamdı; Paul'un evindekiler ise büyüktü ancak içeriği göstermiyordu. Paul'un evi nereden bakarsan bak bir aykırılıktı; ev 'Ben buradayım ve sizden farklıyım,' diye bağıırıyordu. Eric daha fazla dayanamayıp arkasını döndü ve ağır ağır adımlamaya başladı. Sol ayağını yere bastığında politikadan; sağ ayağını yere bastığında ise paradan nefret etti Eric. İşin en üzücü yanı ise bu nefretinin böyle insanlara karşı olmasıydı. Nasıl olur da böyle insanlar bu durumlara düşebilirdi?

Paul ana caddede yürürken yağmur yağmaya başladı. Ardından şimşekler... İnsanlar yağmurdan kaçmak için koşuşturmaya başladı ancak sokakta duran bir adam vardı. Bu adam Eric'ti. Paltosunu kafasına geçirdi ve bekledi. Sonra Paul'un evinin bulunduğu yöne çevirdi – ki Eric'in bulunduğu sokaktan Paul'un evi gözüküyordu – parmağı ile Paul'un evini işaret etti. Bir süre böylece durduktan sonra "Lütfen doğa," dedi Eric, "Lütfen ne olursa olsun senin en güçlü olduğunu göster," dedi ve metroya doğru yürüdü.

...

Eric evinin bulunduğu apartmana yaklaşıyordu. Yağmur dinmişti. Ancak Eric oldukça ıslanmıştı. Tabletini bir şekilde paltosuna sarmıştı; böylece tabletinin bozulmaktan kurtarmış oldu. Elinde paltosuna sarılı tableti ile sokakta yürüyordu. Apartmanın önüne geldiğinde bir komşusu ile karşılaştı: yaşlı, hafif kambur bir kadındı. Eric kadını selamladıktan sonra apartmana girdi ve evine doğru yürümeye başladı.

...

Paul yatağına uzanmıştı. Ancak uyuyamıyordu. Yatağından kalktı ve başucunda bulunan bir bardağı aldı ve içindeki suyu içti. Sonra pencereden bakıp düşünmeye başladı.

Kurt evde ilk defa yalnız kalmıştı. Kurt bu duruma hiçbir zaman alışamayacağını düşünüyordu. Lina evdeyken kendisi zamanının çoğunu bodrum katında çalışmaya harcardı ama bu sefer çok farkı geliyordu. Robot kapalıydı. Kurt robotu biraz ses çıkarsın diye açtı. Ancak şanstır ki robot sessizce çalışıyordu. Robot yapılacak bir çok işi yapıyor olmasına rağmen sessizce çalışıyordu

“Bu kadar sessiz çalıştığını unutmuştum. Biraz onunla konuşsam mı acaba?” diye sesli düşündü.

Düşündüğünü robotta duymuştu ki “Aşağıdaki bilgisayarınızı bana bağlarsanız daha gelişmiş bir sohbet elde edersiniz,” dedi robot. “Elindeki daha büyük veri seti onun daha iyi bir kişilik oluşturmasını sağlayacaktır.”

Robot Kurt’e cevap verirken Kurt, robota sırtını dönmüştü. Bir anda robota doğru dönerek “Tabi ya! Kişilik bütün deneyim ve ön yargıların toplamıdır,” dedi. Sonra konuşmaya devam etti ancak bu sefer doğrudan robota emir veriyordu. “Lina’nın odasına çık ve kişisel kayıtlarından ne bulabiliyorsan topla, bilgisayar kayıtları, günlük ne varsa.”

Robot bu emre şaşırılmıştı. “Bu İkinci Prensip’e...” derken Kurt araya girdi, “Kes sesini, ölmüş birine zarar veremezsin,” dedi. “Bulduğun bütün materyalleri dijital bir formata dönüştürüp aşağıdaki bilgisayara yönlendir.”

Robot bir müddet anlamsızca baktıktan sonra “Anlaşıldı,” dedi ve üst kata yürümeye başladı. Kurt ise alt kata doğru yürümeye başladı. Alt kata iner inmez sağına döndü ve bilgisayarın tuşlarına basmaya başladı. Bir robot yapacaktı Kurt, bu robot ki gerçek deneyimlerle beslenmiş olan bir robot olacaktı.

Eric o gece de hiç uyumadı. Sabaha kadar ertesi gün yayınlanacak röportajı hazırlamakla uğraştı. Ancak bu sefer masasının üzerinde çalışmıyordu. Bilgisayarını yatağının üzerine koymuştu; kendisi de yatağın üzerinde yazıyordu yazıyı. Geçen seferki uyuyakalmasının verdiği boyun ağrısından rahatsızdı. Bundan dolayı, bir sonraki seferde – ki yeniden olacağı şüphe götürmezdi – masada değil yatağında uyuyakalmayı planlıyordu. Röportajı hazırlayan Eric bir yandan da uykusunun kaçması için kahve içiyordu. Sonra salondan gelen bir ses duymaya başladı. Bilgisayarı bıraktı ve salona doğru yürüdü. Salonun perdesini çekti ve sokağa baktı. Bir arabanın alarminin çaldığını fark etti. Kiraların ucuz olduğundan buraya taşınmak zorunda kalmış olan Eric bulunduğu daireye kahrederek yatağına, röportajı hazırlamaya devam etti.

3.Bölüm

16: Robotun Hazırlanması

Eric, yanında bilgisayarı ile, yatakta yüzüstü yatıyordu. Her zamanki gibi sokaktan gelen kavgas seslerine uyanmıştı. İrkilerek uyanan Eric sadece kafasını kaldırarak yataktan odaya baktı. Sonra kafasını tekrardan yastığa gömdü ve bir süre daha uyumaya çalıştı. Paul'un evinin bulunduğu sokaktan bir ev almayı çok isterdi. Ancak parası ancak bu eve yetmişti. O güzelim sokakta yaşamayı o kadar isterdi ki... Bu gürültülü, gereksiz adamlarla dolu, lambaları bile çalışmayan, suç dolu sokağı terk edip düzgün bir yerde yaşamak isterdi.

Sokaktan gelen sesler arasında bir süre daha uyumaya çalışan Eric, başka bir sese uyandı. Bu ses sokaktan gelenlerden daha yüksekti ancak Eric'i uyandıran bu sesin yüksekliği değildi. Eric'i uyandıran şey sesin telefonundan gelmesiydi. Eric yataktan kalkmadan telefonuna uzandı. Mesaj Paul'dan geliyordu. Bu gün de beyefendinin(!) R.M.I.E binasında buluşmak istiyordu. Uzun bir röportaj serisi olarak başlayan işi bir şehir turuna dönüyordu, Eric bundan hoşlansa mı yoksa hoşlanmasa mı karar verememişti. Bu dışarıda buluşmaların iyi yanı o lanet evi görmek zorunda kalmamasıydı. Kötü yanı ise bir kişi ile konuşmak için her seferinde farklı bir yere gitmesiydi.

Eric yataktan kalktı. Gardırobunda ter kokmayan giysiler aradı. Bulduğu siyah bir tişört ve bir kot pantolundu. Bunları giymek zorunda kaldı. Sonra odasına dağılmış bütün giysileri götürüp banyodaki çamaşır makinesine attı. Daha sonra paltosunu alıp, ki geçen gün ne kadar önemli olduğunu öğrenmişti, dışarı çıktı. Apartman boşluğu, Eric'in komşularından gelen bir seslerle doluydu. Normalde bu sokak her zaman hareketli olmuştu ancak bugün komşular arasında ayrı bir sözleşme var gibiydi, fazladan ses çıkarmaları için. Eric sinirlenmemek için hızla merdivenleri indi.

Sokağa çıktığında biraz şaşkın bir şekilde yoluna devam etti. Sokakta fazla bir ses kalmamıştı. Sokaktaki sesler Eric'i uyandırmak için çıkmış gibiydi. Eric cebinden bir sigara çıkarıp tütürerek yürümeye devam etti.

...

Paul şirket binasının önünde duruyordu. Binanın girişinde bir duvara yaslanmış sokaktan geçen arabalara bakıyordu. Önce bir beyaz arabanın geçtiğini gördü. Sonradan siyah, eski, otomatik pilotunun bile olup olmadığı belli olmayan bir araba geçti. Paul 'Her gün bir hurda görmüyorum,' diye geçirdi aklından. Sonra yanından geçen iş arkadaşları ile selamlaştı. Biraz daha dışarıda bekledikten sonra binanın içine girdi.

Koridorda bir kalabalık vardı. İnsanlar sürekli birbirleri ile konuşuyorlardı. Genelde iş ile ilgili konulardı. Kimse Lina ve Kurt'e olanları konuşmuyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi her zamanki işlerine bakıyorlardı. Paul asansöre bindi ve en üst kata çıktı.

Paul en üst kata geldiğinde kimseye selam vermeden ofisine geçti. Ofisindeki tableti açıp haberlere bakmaya başladı. Birkaç haber gezdikten sonra bir haber ilgisini çekti. Eric'in kendisi ile yaptığı röportajdı bu haber. Eric iki gündür dinlediklerini özetlemiş, bir hikaye haline getirmiş ve yayınlamıştı. Paul haberi okumaya başladı. Bu röportajdan etkilenmişti; Eric'in gerçekten iyi bir iş çıkardığını düşünmüştü. Haberin yarısına geldiğinde ofisinin cam kapısının çalındığını duydu. Başını kaldırıp baktığında Eric'in geldiğini gördü. Hemen Eric'in gelmesi için işaret yaptı. Eric, Paul'un işaretini görür görmez içeri girdi.

"Günaydın," dedi Eric, esneyerek. Belli ki pek iyi uyuyamamıştı.

"Kötü bir akşamdı galiba," dedi Paul. Sonra ayağa kalkıp Eric'in elini sıktı.

İkisi ofiste karşılıklı duran iki sandalyeye oturdular. Eric'in gözleri sürekli kapanıyordu.

"Kahve içer misiniz?" diye sordu Paul.

"İyi olur," diye cevap verdi Eric. Bunun üzerine Paul bilgisayarına bir şeyler açtı ve bir şeylere tıkladı.

"Pekala," dedi Paul. "Bugün neleri öğrenmek istiyor musun?" diye sordu.

"Gerçekten bana mı soruyorsunuz? Yani siz rastgele bir hikaye anlatmayacak mısınız?"

Paul tablet bilgisayarını Eric'e uzattı. Eric tablet bilgisayarda yazılanı okurken, "Görünüşe bakılırsa siz yönlendirirseniz daha iyi olur," dedi Paul.

Eric, Paul'un onu taktir etmesine şaşırdı. "Pekala. O zaman Kurt'ün yaptığı robottan başlayalım. Lina'yı yapmasından... ya da her neyse."

"Evet," dedi Paul arkasını dönerek. "Kurt'e göre – ve kısmen bana göre – kişilik tüm yaşananlarının toplamıdır," dedi. Paul anlatmaya devam edecekti ancak Eric araya girdi.

"Gerçekten de böyle mi düşünüyorsunuz? Yani sadece gördüklerimizden ..."

"Beyin de sadece bir makinedir sayın gazeteci. Üç temel kavram üzerinden çalışır: Girdi, işleme ve çıktı. Bu üçlüye hafıza ve duyguyu yani o makinenin o anki çalışma modunu eklersen kompleks bir makine olur. Biz çıktılarını toplamıyız. Çıktıları etkileyen iki faktör var: Bunlardan biri girdiler yani deneyimlediklerimizdir. İkincisi ise makinenin nasıl kurulduğudur, yani içerisindeki devrelerin ne olduğu. Bu da genetikle belirlenir. Şimdi anlaştık mı?"

"Hiçbir farkımız yok yani," dedi gazeteci. Ama söylediğine inanmıyordu.

"Bir takım küçük farklılıklarımız var. Bunlardan en önemlisi girdinin devreyi değiştirilmesi," dedi Paul, tekrar Eric'e doğru dönerken.

"Düşünüyorum bayım," dedi Eric. "Madem ikisi de aynı, acaba biri diğerinin yerine geçirebilir miyiz? Örneğin organik maddelerden yapılan bir robot ."

"Aslında temel mantığınız Kurt'ünki ile aynı. Kurt sadece tersini düşündü. Silikon materyalden bir insan yapmaya kalktı. Ancak devrelerin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu."

"İyi ki evinizde değiliz. Bana bir tablo gösterip kafamı karıştıramazsınız."

Paul bu cevaba gülmekle yetindi. "Neyse. Kurt Lina hakkında bildikleri her şeyi beyin nöralları analiz ederek yaptıkları bir robota aktardı. Böylece girdiyi – yani Lina'nın yaşadıklarını – bir makine işleyecek ve çıktıyı yani Lina'nın kişiliğini oluşturacak."

"Yaklaşık olarak."

"Evet," dedi Paul. Bu arada bir robot kapıdan içeri girdi. Bu robot tekerlekli, tepesine tepsi yerleştirilmiş bir servis robotuydu. Dizaynına bakılırsa Japonya'da yapılmışa benziyordu. Robot yaklaştı ve kahveleri masaya bıraktı. Eric hemen kahveyi eline aldı ve içmeye başladı. Hikaye ilginçleştikçe Eric'in bu hikayeye olan iştahı daha da artıyordu. Bu yüzden uyanık kalmak için elinden geleni yapmaya hazırdı.

"Yani Kurt, Lina'yı kısmen kopyaladı," diyerek konuşmayı sürdürdü Eric, kahvesinin içerken.

"Kısmen hafif kalır," dedi Paul. "Neredeyse tamamen diyelim."

“Ancak bazı kısımları eksik kalacak, değil mi?”

“Doğru ancak bir ‘ama’ var. Bu ‘ama’ hepimiz için geçerli olan bir ‘ama’. Biz de kişiiliğimizden kaybetmeden bazı şeyleri unutabiliyoruz ve bazı heyleri de hep yaptığımızdan farklı yapıyoruz. Bu bizi olduğumuzdan daha farklı bir kişilik haline getirmiyor. Ayrıca Kurt, Lina’yı çalıştırmaya başlayınca kalan kısımlarını da Lina kendisi tanımlayabilir.”

Eric söylenenlere hak vermişti.

Kurt akşam evine döndü. Gelir gelmez şirketten alıp eve getirdiği robotu salona koydu ve kutuyu açtı. Robotla birlikte bu robotun insana benzeyeceği bir sürü malzeme getirmişti. Lina’nın saına benzeyen bir peruk, deriye benzeyen bir sentetik kılıf, ve dahası. Bunları tek tek – robotu en son taşımak şartıyla – bodrum katına taşıdı. Sonra bodrumdaki bilgisayarına baktı. Transfer tamamlanmıştı. Lina’nın günlükleri, annesinin ve babasının her duygusal anını kaydeden sistemden görüntüler, Lina’nın bilgisayarında bulunan fotoğraflar, videolar ve çeşitli yerlerde yaptığı konuşmaları... Hepsi bodrum katındaki bilgisayara kopyalanmıştı. Evin robotu, kağıda basılı Lina’nın günlüğünü tamamen bilgisayara aktarmıştı. Bu gayet uzun süren bir işti. Kurt son komutları girdikten sonra sekreterinin aradı, birkaç gün gelmeyeceğini söyledi. Sonrasında ise uyumak için yatağına gitti.

17: İlk Kez Görmüş Gibi

Kurt bu hafta işe gitmeyecekti. Sadece robotu yapmaya odaklanacaktı. Kalkar kalmaz mutfağa gitti ve robotla beraber kahvaltısını hazırlamaya başladı. Yemeği tek kişi yiyeceğinden kahvaltı hazırlama işi kısa sürdü. Sonrasında Kurt kahvaltısını yapmaya başladı. Oldukça hızlı bir şekilde yemek yiyordu; daha önce hiçbir zaman bunu yapmamıştı.

Kurt'ü bu hızda yediğini gören robot, Kurt'e yaklaştı ve "Yardım ister misiniz?" diye sordu.

"Yok," dedi Kurt, ağzında yemek varken. Sonradan kapının çaldığını duyunca, "Kapıya bak!" emrini verdi.

Robot emri alınca arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Sonra kapıyı açtı. Gelen Paul'du. Robot, Kurt'e Paul'un geldiğini söyledi. Kurt robotu uzaklaştırmak için "Yukarıya çık, odaları topla," dedi. Kurt yeni robotunu bitirene kadar kimseye hiçbir şey söylemek istemiyordu. Robot üst kata çıkarken Kurt Paul'un yanına geldi ve onun elini sıktı.

"Nasılsın?" diye sordu Paul.

Kurt birkaç saniye sessiz kalıp tuhaf yüz ifadeleri yaptıktan sonra, "Eskisinden daha iyi," diye cevap verdi.

"Güzel,güzel," dedi Paul, Kurt'ü oturtuktan sonra "Kahve içmek ister misin?" diye sordu.

"Robot yukarıda ama," dedi Kurt, koltuğa otururken.

"Kendim yaparım," deyip mutfağa gitti Paul. Bir yandan da yüksek sesle Kurt ile konuşmaya devam ediyordu. "David ile görüşmen oldukça sakın geçmiş. Böyle olduğuna oldukça şaşkın olduğumu söylemeliyim. Çocuklar konusunu halledebildiniz mi?"

"David'le beraber yaşayacaklar," dedi Kurt. Koltukta arkasına yaslanmış haldeydi.

Paul mutfakta birkaç adım geri atıp salonla mutfağı birleştiren aradan Kurt'e bir müddet şaşırmış bir yüz ifadesi ile baktı. Sonra "Eh! Böylesi en iyisi olacak değil mi Kurt? Zaten annelerini kaybetmiş çocukları babalarından da ayırmamak lazım." Biraz durduktan sonra konuşmasına devam etti, "Sen iyi bir adamsın Kurt." Kurt Paul'a bakmasıyla, Paul Kurt'e bir göz kırptı ve sonrasında kahve yapmaya geri döndü.

"Duyduğuma göre bir hafta şirkete gelmeyecekmişsin," dedi Paul. "Doğru mu bu?"

"Hayır. Dikkatimi dağıttırım diye düşündüm."

Paul kahveleri yapmayı bitirmişti. İki elinde iki fincanla adımlarına dikkat ederek salona geldi ve kahveleri koltukların önünde duran zigon sehpalara koydu. Bu sehpalar daha önceden burada değildi; bu demek oluyordu ki sehpalar Kurt tarafından koyulmuştu. Tam bunu düşünürken Paul köşede sessizce bekleyen robotu gördü. Hiç aldırmadan koltuğa oturdu.

"Bu kararın ilginç," dedi Paul. "Sen evdeki projelerinden sıkılınca şirkete gelen birisin. Ev senin içim daha yorucu olur."

"Ben şirkette çalışmıyorum. Bunu diyorsun yani."

"Evet. Sen genelde evde çalışır, yaptıklarını şirkete bitirirsin."

Kurt Paul'a hak verdi. Şirkette neredeyse hiç çalışmazdı Kurt, sadece ona sorulan soruları cevaplardı. Kişilik Projesi başladığında işler biraz değişse de, bir çok şey eskisi gibi kalmıştı.

“Belki dikkatimi dağıtmam için daha fazla çalışmam gerekiyor,” dedi Kurt.

Paul bir müddet düşündü ve “Tam senlik bir karar!” dedikten sonra Kurt’ün omzuna hafifçe vurdu ve Kurt’ten izin isteyerek kendi evine dönmek için izin istedi.

Kurt başını onaylamak anlamında salladı. Sonra “Biraz da sen çalışsan iyi olur,” dedi Paul’a.

“Gerek yoksa çalışmam,” diye cevapladı Paul ve bahçeye adım attı. Kurt Paul’un arkasından yürüyüp kapıyı kapattı. Paul’un bir taksiye binmesini bekledikten sonra bodrum katına yöneldi.

“Neden size Lina’yı kopyaladığını söylemedi?” diye sordu Eric.

“Bu Kurt’ün tarzı,” dedi Paul. “Her şeyi bitirene kadar kimseye bir şey söylemez. Kardeşine bile! Sonra bitmiş bir proje ile çıkagelir.”

“Yani, sende herkes gibi Lina robotu çıkınca fark ettin.”

“Biraz daha önce...”

Kurt bodrum katındaydı. Verileri yaptığı yapay zekaya yediriyordu. Bu daha önce hiçbir veri işlememiş haldeydi; sadece Lina’nın hafızası sayılabilecek verileri işleyecekti. Bütün yapay zekalar karar alırken Beş Prensip’e uymak zorundaydı; bu bir yasal zorunluluktu. Eğer Kurt karar algoritmasından prensipleri çıkarsaydı başı dertte olabilirdi, bu yüzden yapay zekanın Beş Prensip ile ilgili bölümüne dokunmadı. Bu nedenle ‘kopyalanan Lina’nın kişiliği’ prensiplere göre karar verecekti. Kurt, bunun bir sorun olmayacağını düşündü. Onu tanıdığından emindi. Beş Prensip sadece insanlara zarar vermemeyi öngörüyordu, Lina’nın kararlarını etkileyemezdi, etkilememeliydi.

Kurt’ün bilgisayarla bir işi kalmamıştı. Yapay zeka tekrar tekrar Lina’nın anıları üzerinde simülasyon yapacaktı, sadece beklemek gerekirdi. ‘Tam olarak kişiliğini yeniden yaratmasını beklemiyorum ancak o kadar yakın olacak ki aradaki hata payı önemsiz olacak,’ diye düşündü Kurt. O bu sırada şirketten getirdiği robot parçalarını birleştirmeye başladı. İşlem bittikten sonra ağırlıkları bu robota aktaracaktı. Kurt’ün parçaları birleştirme planı basitti. Önce gövdeyi birleştirecekti, sonra kalan parçaları gövdeye takacaktı. Ancak parçaları doğru sıralamak apayrı bir işti...

“Evdeki bilgisayardan mı öğrendiniz?” diye sordu Eric.

“Evet,” dedi Paul. “Ancak biliyorsun Kurt bilgisayarda benden daha iyidir.

“Anlattığına göre Kurt de ‘tam olarak’ kişiliğin kopyalanamayacağını farkında. Ancak siz bunun önemli olmayacağını söylemişsiniz.”

“Ben size her şeyden emin olamayacağımızı da...”

“Anladım bayım,” dedi Eric. Bu belirsizlikten sıkılıyordu meraklı gazeteci. “Anladım. Gödel, belirsizlik, vesaire vesaire. Bir hafta boyunca kimse ile görüşmedi, kimseye hiçbir şey söylemedi ve bir anda Lina’nın robotu ile çıkageldi değil mi?” dedikten sonra kahvesinden bir yudum aldı. Sonra Paul’un anlattığı hikayeyi özetleyip not aldı.

“Lina ortaya çıkmadan birkaç gün önce gidip gördüm. Zaten herkesten biraz önce öğrendiğimi söylemiştim.”

“Lina robotu, mahkeme kararını uygulamıyorsunuz bayım.”

“İlk defa değil sayın gazeteci, merak etmeyin,” dedi Paul, kendinden çok emin bir ifade ile. “Neyse gittiğimde her Şeyi bitirmişti. DıŐ görünüşü Lina’nın tamamen aynısıydı. Onu yeniden gördüğümde heyecanlanmıŐtım. Ancak o gün konuŐamadım. Neyse ki Kurt ilk konuştuğu anı bana anlattı.”

“Heyecanla bekliyorum,” dedi gazeteci. Tabletini eline alıp arkasına yaslandı ve olanları dinlemeye başladı.

Kurt son iŐlemleri tamamlıyordu. Lina hazırdı ve Kurt de onunla ilk kez konuşacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu. Lina’nın karşısına geçti ve derin bir nefes alıp, “BaŐlat!” komutunu verdi.

Robot Lina gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Sonra kendini inceledi sonra Kurt’e baktı. Kurt’ karşısında görür görmez mahrem yerlerini kapattı. “Kurt! Neden ıplağım, bodrum katında ne işim var!” dedi.

Kurt ağlamaya başladı. Her Şeyden çok sevdiği kardeşi geri dönmüştü. Aynı zamanda bir haftalık çalışması sonuç vermişti. Yanına gidip kardeşine sarıldı.

Lina olanlara bir anlam veremedi, “Pekala,” dedi kelimeyi uzatarak “Bana burada neler olduğunu anlatır mısın Kurt?”

Ancak Kurt konuşmuyordu. Kardeşinin sentetik derisine dokunmayı tercih etti. Bir ara biraz yüzüne baktı sonra tekrar sıkıca sarıldı.

“Kurt!” dedi Lina. “Neler oluyor?”

Kurt Lina’nın kolundan derisinin bir parçasını sıyrıp Lina’ya gösterdi. “zetle sen bir robotsun,” dedi.

Lina’nın bu cümleye karşı verecek bir cevabı yoktu ama “Tamam, ancak utanan bir robotum gidip giyinebilir miyim?” diye sordu.

18: Yeni Lina

Lina ve Kurt salondaydılar. Lina odaya – veya odasına – çıkıp her zaman giydiği kıyafetlerden birini seçmişti. Kurt ise hala yaptığına inanamıyordu. Kardeşi kanlı canlı – ki buna ‘kanlı canlı’ denebilirse – karşısında duruyordu. Kurt, bu robotun Lina olduğundan emin olmak istiyordu. Bu nedenle kardeşi giyinirken Lina hakkında birkaç soru hazırlamıştı. Soruların hepsi bir kağıtta yazılıydı. Bilerek bir kağıda bir kalemle yazmıştı Kurt. Çünkü Lina robotik bir bedene sahipti ve her an evin ağına bağlanabilirdi.

Lina, Kurt’ün elindeki kağıda bir anlam vermeden etrafına bakıyordu. Kafa hareketleri küçüktü ancak aniydi. Bir anda küçük bir adımla bir yere bakıyor sonra başka bir küçük hareketle odağını başka yere çeviriyordu. En son Kurt’ün yüzüne odaklandı ve onu inceler gibi Kurt’ün yüzüne bir miktar yaklaştı. Sonra Kurt’ün yüzünden uzaklaştı.

“Pekala, sana birkaç soru soracağım. Hazır mısın?” dedi Kurt. Sesi biraz heyecanlıydı. Acaba bu heyecanı olanlardan sonra tekrar kardeşi ile konuşacağı için miydi yoksa yaptığı robotun başarılı olup olmayacağı ile mi ilgiliydi?

Lina yine küçük bir kafa hareketi yaptı, ancak gözleri hala Kurt’e odaklanmış haldeydi. “Peki, ben hazırım,” diye cevap verdi.

Kurt, yeni Lina’da olan ilk değişikliği fark etmişti. Lina eskisinden daha yavaş konuşuyordu. Kurt bu durumu bodrum katındayken fark edememişti. Kurt bu yavaş konuşmanın nedenlerini düşündü. Bu arada Lina’nın ilk soruyu beklediğini unutmuştu.

“Kurt?” diye sordu Lina. “Soru sorman gerekiyordu.”

Kurt Lina’nın söylediği ile kendine geldi. “Ah! Evet..soru...”

“İyi misin?” dedi Lina. Lina konuşurken kelimelerin arasına normalden fazla boşluk bırakıyordu.

“Peki Lina. Doğum tarihin?”

“9 Ocak. Kurt, bu sorularla benim Lina olduğumu nasıl anlamayı planlıyorsun?” Lina bu cümlede kelimeler arasına o büyük boşluklar bırakmıyordu. Bir sorun bu şekilde bir anda yok olabilir miydi?

“Tamam, tamam. Peki, Beş Prensip hakkında ne düşünüyorsun?”

“İnsanların robotlarla uyum içerisinde yaşamaları için kullanılan prensipler.”

“Peki ya 5. Prensip, sence bu uyum içerisinde yaşamayı önlemiyor mu?” Kurt bu soruları bilerek seçmişti. Bu soruların iki avantajı vardı. Birincisi izole bir ortamda yapılmış olmasıydı. Bundan dolayı robot Lina’nın hafızasında böyle bir kayıt yoktu. İkincisi ise Lina’nın robotlar ve insanlar arası ilişkisi hakkındaki görüşleri kesindi.

Lina bir müddet bekledi, belli ki bu sorunun cevabı için hafızasından bir analiz yapıyordu. Sonra “Hayır,” dedi.

“Peki hukuksal veya etiksel bir yanlışlık görüyor musun?”

“Hayır. Hukukta hak kavramı bir tanımdır. Robotları tanımın dışında tutmanız hukuksal bir ihlal yaptığını göstermiyor. Etik olarak da robotların yapılma amacını göz önünde bulundurursak bir sorun olmadığı görülür.”

“Tamam,” dedi Kurt, “Bu tam Lina’nın verdiği cevaptı. Kelimesi kelimesine.” Kurt elindeki kağıttan başka bir soru sordu. “David Sanders hakkında ne düşünüyorsun?”

“İğrenç biri,” diye cevap verdi Lina. Ancak bu cevabın sadece hafızanın yorumlanmasından elde edilme olasılığı vardı. Bu nedenle Kurt “Neden?” diye sordu.

Lina bir şeyler söylemeye çalıştı ancak sonradan sessiz kalmayı tercih etti. “Her yönden hiçbir yaptığı hoşuma gitmez.”

“Peki,” dedi Kurt, normalden daha alçak bir tonda. “Kendini duygusal bir olarak tanımlar mısınız?”

Lina bu soruyu duyunca da birkaç saniye bekledi. Sonradan “Hayır,” dedi.

Kurt kağıdı elinden attı. Ve derin bir iç çekti. Sonra “Senin kişiliğinin Lina’nın ki ile aynı olduğunu nasıl anlayabilirim ki?” diye sordu. Ancak bu soru kendineydi.

“Daha fazla soru sormaya ne dersin?”

“İşe yaramaz. Sorular sadece yaklaştırır.”

“Hiçbir zaman tam olmayacak Kurt,” dedi Lina. Sonra kardeşinin acısını paylaşmak için Kurt’ün elinden tuttu. “Kendinin ne yapacağından bile tam olarak emin olmanın bir yolu yok. Unutma sen bir mühendissin Kurt. Sadece en optimal çözümü bul ve gerisini düşünme.”

Kurt, kardeşinin cevabından sonra biraz olsun rahatlamıştı. Oturduğu koltuğa uzanıp, “Haklısın sanırım,” dedi. Bir müddet sonra nedensiz yere gülmeye başladı. “Aaa,” dedi Kurt. “Senin bir robot bedeninin var değil mi?”

Lina, “Evet,” dedi “Buna neden şaşırdın,” diye devam etti, yine kelimelerin arasına fazladan boşluk bırakarak.

“Şaşırmadım,” dedi Kurt. “Kullanabilirim.”

“Anlamadım?”

“Bana bir kahve yap,” dedi Kurt.

Lina’nın yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. “Git kendin yap!” dedi. Ancak bu sırada kendisinin mutfığa doğru yürüdüğünün farkına vardı. “Neler olu... Tabi ya! 5. Prensiptir. Madem makine üzerinde kişilik oluşturacaktın neden Beş Prensipti kullandın ki?” diye sordu, ama sorudan çok sitem eder havası vardı tonunda.

“Yasalar Lina. Hem sen ‘yasalara karşı gelmek istemezsin’ değil mi?”

Lina, yüzünde yapmacık bir gülümseme ile, “Harika! Kardeşimin kişisel kölesi oldum,” dedi mutfaktan.

“Lina haklı,” diye hikayeyi böldü Eric.

“Neden?” diye sordu Paul. Eric’e anlam verememişti.

“Madem sürekli yasaları kendinize göre değiştiriyor veya etrafından dolanıyorsunuz, bu durumda Kurt’ün yasaya uymaya çalışması anlamsız,” dedi.

“Bizim gibi insanlar yasaya oldukça bağlıdır,” dedi Paul. “Yasa olmazsa, mülkiyet olmaz; mülkiyet olmazsa da zenginlik olmaz.”

“Sadece ‘zenginliğinize’ engel olduğunda ‘biraz esnetilmesi’ ‘toplum için iyi oluyor’ değil mi?” dedi Eric.

Cevabı o kadar iyiydi ki Eric’in, Paul bile bir şey söylememişti; ki bu adam son iki gündür Eric’in her söylediğine bir cevap bulabilmişti.

“Neden zengin değilsiniz anlamadım sayın gazeteci,” diye cevap verdi Paul.

“Ömrüm boyunca ‘havuç kovalamaktan’ daha önemli işlerim oldu,” diye cevabını verdi Eric. Eric’e bugün ne olmuştu ikisi de anlayamadı. Eric söylediklerinden sonra kendini bir gözden geçirdi. Paul ise bir şey söylemeden Eric’e baktı.

“Hayatımı ‘havuç kovalamak’ olarak özetlemeniz hiç ama hiç hoşuma gitmedi sayın gazeteci,” dedi Paul. “Bence benim işimde ‘havuçtan’ daha fazlası var.” Bu konuşmanın en ilginç yanı iki ucu temsil eden iki adamın arasında geçen konuşmanın seviyesiydi. Görüşleri birbirinden oldukça farklı olan iki adamın birbirlerine hitapları, birbirlerini bir sinek gibi çok az hasar ve biraz can yakması şeklinde iğneleyici konulmaları... Şiddet yok, kavga var ancak kelimelerle. Tüm insanlıkta bundan nasibini alsa ne kadar güzel oldurdu değil mi?

“Peki,” dedi Eric, “Sayın yatırımcı. Para kazandıktan sonra parayı ne için kullanıyorsunuz?”

“Daha fazla para...” dedi ve durdu Paul. Sonra “Böyle söyleyince gerçekten havuç kovar gibi oldu,” diye devam etti.

“Çubuk getirmemi ister misiniz?”

Paul ağzı açık kaldı. Söyleyebilecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Paul bir süre olası cevapları düşündü. Ancak hiçbirini söyleyemedi. Ayağa kalktı ve “Bir sokak arkadaki restoranda bir şeyler yemek ister misiniz?” diye sordu.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Eric.

Paul elini Eric’in omzuna attı ve yürümeye başladı. Sonra “ ‘Şah mat’ demek oluyor sayın gazeteci,”

Eric onaylamak anlamında başını salladı. “Bazen ‘kral’ gerçekten ‘çaresiz’ oluyor,” dedi.

Paul güldü, sonra “ Hız kesmeden devam ediyoruz anlaşılan. Size karşı şapkamı çıkardım bayım. Silahsızım, lütfen ateş etmeyin,” dedi.

“Öyle olsun.”

19: Yeni Lina, Yeni Rutin

Eric ve Paul şirket binasından çıkmışlardı, sokak boyunca yürüyorlardı. Paul ile Eric'in arasında bir sessizlik mevcuttu. Bu sessizlik içerisinde Paul ve Eric arada birbirlerine kısa süreyle bakıyorlardı. Sokağın sonuna kadar yürüdüler ve oradan sağa döndüler. Girdikleri sokak canlıydı. Sağ tarafta bulunan kafe ve restoranlar insanlar ile doluydu. İnsanlar gülüşüyor, eğleniyor ve sohbet ediyordu. Paul kendi zevkine uygun bir restoranı göstererek "Burada yemek ister misiniz?" diye sordu.

Eric, önce bütünüyle sokağa, sonra ise Paul'un gösterdiği restorana baktı. Sokak lüks, gösterişli ve pahalı eşyalar ile dolu restoranlar ile doluydu. İçlerindeki insanlar çok pahalı marka giysiler giymişlerdi. Bir restoran gözüne katıldı Eric'in. Bu restoranda lamba yoktu. Lamba yerine mum yanıyordu. İnsanlar orta çağın kıyafetlerine benzer kıyafetler giymişti. Yemekleri de orta çağdan kalmış gibiydi. Eric bu restoranı işaret ederek, "Burası nasıl bir restoran?" diye sordu.

Paul gülümsedi. "Değişik konsepti olan bir restorandır. Orta çağı konsepti vardır. Tabaklar, yemekler, içkiler ve kıyafetler de ona göre seçilir. Kıyafetler de içeride verilir isterseniz orada da yiyebiliriz," dedi.

"Anlamıyorum," dedi Eric başını iki yana sallayarak.

"Nedenmiş o?" diye sordu Paul. Şirketteki söylediklerinden sonra bu restoran hakkında söyleyeceklerini sabırsızlık ile bekliyordu.

"İçerideki insanlara bak!" dedi Paul. "Herkes soylu gibi giyinmiş."

"Ne güzel değil mi? Modern demokrasilerde herkes soylu olmuyor mu? Ya da herkes... sıradan... oluyor."

"Anlamadığım o değil," dedi Eric. "Sizce orta çağlarda köylülere içki servis eden hanlar yok muydu? Neden herkes bir azınlık olmak istiyor?"

"Azınlık olmak bir sorun değil sayın gazeteci. Hem o dönemde soyların hayatları daha görkemliydi. Bu nedenle soyluları taklit etmesi normal değil mi?"

"İyi de... herkes soylu olursa tarlayı kim sürecekti diye merak ettim. Herkes soylu olup aç kalmak istiyor herhalde."

Paul bu konu üzerinde biraz kafa yordu. Sonra, "Doğru," dedi gülerek ve hak verdi. "O yüzden robot yapıyoruz değil mi?" diye sorduktan sonra yürümeye devam ettiler.

Paul, Eric'in bu sokaktaki restoranları beğenmediğini fark etti. Daha mütevazı bir yer aradılar ve buldular. Gittikleri restoranın yemekleri kaliteliydi, her yeri oldukça temizdi, servisi çok hızlı ve çok güzeldi. Paul, Eric'in neden böyle bir yer aradığını anladı. Seçiminin akıllıca olduğunu fark etti. Hiçbir şey eksik değildi burada ancak fazlası da yoktu. Paul Eric'in tarzını sevmeye başlamıştı.

Gelir gelmez bir masaya oturdular. Paul ve Eric karşılıklı oturuyorlardı.

"Vejetaryen mısınız? Değilseniz tavuk yiyebiliriz," dedi Eric.

Paul vejetaryen olmadığını söyledi. Böylece ikisi de tavuk siparişi etmeye karar verdiler. Garson robot siparişleri aldıktan sonra Eric ve Paul'un yanından ayrıldı.

“Pekala,” dedi Eric. “Lina robotunu ilk işi ne oldu? Yani beraber ilk ne yaptılar?” diye sordu Eric, Paul’un hikayeyi anlatması için.

Paul çenesini sıvazladıktan sonra “İşe gittiler tabi ki!” dedi sevinçle.

Kürt’ün Lina’yı yaptığı günün ertesinde, Lina ve Kurt şirkete gitmek için hazırlanıyordu. Kurt kahvaltısını yapıyordu; Lina ise yanında duruyordu, çünkü artık kahvaltı yapmaya ihtiyacı yoktu. Kurt kahvaltısını bitirdikten sonra güldü ve “Lina! Sen harika kahvaltı hazırlıyormuşsun, daha çok yapmalısın!” diyerek Lina ile alay etti.

Lina ise Kurt’e akıllıca bir cevap verdi. Dizlerinin üzerine çöktü ve başını öne eğerek “Emredersiniz efendim. Siz ne isterseniz yaparım,” dedi, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Kurt gülerek, “Tamam, tamam. Bundan sonra evin robotunu kullanınız,” dedi.

Lina gülümsüyordu, “Memnum olurum küstah beyefendi!” dedi. Sonra Kurt’e sarıldı ve birlikte dışarı çıktılar.

Bahçede yürürken Kurt havanın çok güzel olduğunu fark etti. Havada hafif bir rüzgar vardı, hava sıcak ve güneşliydi. Bazı insanlar dışarıda geziyorlardı. Bazıları da dışarıya spor yapma amaçlı dışarıda koşuyorlardı.

“Hissediyor musun Lina?” dedi Kurt.

Lina bir süre Kurt’e anlamsızca baktıktan sonra “Hayır, hissetmiyorum. Bu modellerin sensörleri yok hatırladın mı?” dedi, yeni Lina’ya özel yavaş ses tonuyla.

Lina o kadar gerçekçi duruyordu ki, Kurt ara sıra Lina’nın robot olduğunu unutuyordu. Sadece sakın zamanlarında kelimelerin arasına fazla boşluk koyması vardı. Bu da görmezden gelinebilir bir sorundu.

Evin önünde duran Lina ve Kurt bir taksi çevirdiler ve bindiler. İkisi de ön tarafa binmişti. Taksiye biner binmez Lina taksiye adresi gönderdi. Robot olmanın ilk avantajı buydu. Doğrudan makineler ile iletişim kurabiliyordu. Bu insanlar için de güzel bir adım olur muydu? Bilgisayarların temel mantığı belliydi. Siz sinyal gönderebilerseniz sinyal alma şansınız da vardır. Mükemmel güvenlik yoktur. Belki bu nedenlerden ötürü var olanların öyle kalması gerektiğini düşünüyordu Kurt.

Lina ve Kurt’ün bindiği taksi şirketin önünde durunca ikisi aşağıya indiler. Şirketin önünde birkaç çalışan ellerinde sandviç sohbet ediyorlardı. Çalışanlar Lina’yı görünce sandviçleri ellerinden düşü. Lina’yı görünce şok olmuşlardı. Çalışanlardan biri gözlerini ovuşturdu. Kimse gördüğüne inanamıyordu. Buna ek olarak Lina’nın sentetik derisi güneş ışığında parlıyordu. Böylece Lina parıldayan bir yıldız gibi görünüyordu. Kimse Lina’yı net göremiyor, görenler ise gördüklerine inanamıyordu. Lina ve Kurt bu hayranlık ve şaşkınlık içerisinde binanın içine yürüdüler.

Paul ve Eric yemeklerini yemeyi bitirdiler. Paul bir yandan yemek yemek zorunda olduğundan kısa bir hikayeyi anlatması bile uzun sürmüştü. Hava kararmıştı, saat akşam sekiz buçuk olmuştu. Yemeklerini bitirdikten sonra sıra hesabı ödemeye gelmişti. Hesabı Eric ödemek istedi ancak Paul buna izin vermedi. Beş dakika süren hesap tartışmasının sonunda hesabı ikiye bölmeye karar verdiler. Hesap ödendikten sonra paltolar alındı ve restorandan dışarı çıkıldı.

Paul, Eric’i “Bir kahvemi içmek ister misiniz?” diyerek evine davet etti. Ancak Eric bu daveti reddetti. Çünkü o iğrenç evi görmek istemiyordu. O evi dün lanetlemişti, Eric o evin başına bir şey geleceğine dair çok güçlü bir umut besliyordu. ‘Benim yapamadığımı doğa yapacak ve o mimari

facianın intikamını alacak. Doğa yapmazsa Tanrı yapsın, Zeus yapsın ya da Odin yapsın. Veya başka bir insan yapsın ancak kim yaparsa yapsın ancak insanlığın intikamını alsın,' diye düşünüyordu.

Eric Paul'a dönüp "Yarın bitirebilir miyiz?" diye sordu.

"Tabi ki," diye cevap verdi. "Zaten bundan sonra olanların büyük bir kısmı topluma açık olaylar."

"İyi olur. İyi akşamlar Paul," dedi ve ayrılmak için selam verdi Eric.

Paul, Eric'e elini uzattı. El sıkıştılar ve ikisi de evlerine dönmek için yola koyuldular. Eric evine dönmek için otobüsüne bindi. Otobüs boştu, sessiz bir yolculuk geçirdi Eric. Yolculuğu 15 dakikadan daha kısa sürmüştü.

Eric kendi evinin bulunduğu sokağa geldi. Sokak yine kırılan camlar ve bağırان adamlardan oluşan sesler ile doluydu. Bir kez daha yaşadığı yerden nefret etti Eric. Sonra içinden ' Eğer doğa, Tanrı, Zeus veya Odin; Paul'un evine bir şey yapacaksa bu sokağa da yapsın lütfen," diye geçirdi. 'Neden bu kadar gürültülü olmak zorundaki bu sokak!' diye lanet okuduktan sonra kahve ve uykusuzluk dolu röportaj yazma macerası başladı. Neyse ki bugünkü işi biraz daha azdı. Eric gece saat üçe doğru röportajı gönderebileceğini ve sonrasında biraz daha uyuyabileceğini düşünüyordu. Bu Eric'in yarına – yani son güne – hazırlanabilmesi demekti. Uyuyabileceği fikri Eric'i biraz olsun sakinleştirebilmişti. Bu sesler içerisinde ne çalışmak ne de uyumak kolaydı.

4.Bölüm

20: Bir Çocuk ile Başlar Her Şey

Eric, kendi dairesinde kahvaltısını yapmaktaydı. Diğer günlerden farklı olarak, dün gece aralıksız uyuyabilmişti. Kahvesinin yanına birkaç dilim domates, biraz peynir ve bir yumurta almıştı. On beş dakika içerisinde kahvaltısını yaptı. Mutfakta ellerinin yıkadı. Sonra odasına döndü. Amacı tabletini almaktı. Ancak odasının penceresinden bakınca gözüne başka bir şey takıldı. Eric'in yatak odasının penceresi arkadaki bir çıkmaz bir sokağa bakıyordu. O sokakta bir kadın bir erkek tarafından köşeye sıkıştırılmıştı. Bunu gören Eric telefonunu aradı. Telefonu dışarı baktığı camın yanındaki sehpanın yanında olduğundan bulması uzun sürmemişti. Tam polisi arayacakken polislerin geldiğini görünce Eric tabletini alıp odadan çıktı.

Apartman boşluğunda tuhaf bir koku vardı. Sanki çürümüş ve yanmış et kokusuna benziyordu. Eric birkaç gün sonra bu apartmandan ayrılacağından, kokuyu umursamadan merdivenleri inmeye devam etti Eric. Apartmanın girişine geldiğinde bir kokunun bir kediden geldiğini fark etti. Kedi öldürülmüş ve dün akşamki protestolarda yakılmıştı. Bu mahalle her gün Eric'e daha büyük acı yaşıyordu. Bir daha görmek istemediği bu yeri paltosu ile ağzını kapatıp yola devam etti.

Bugün buluşulacak yer Paul'un eviydi. Eric son kez o eve gideceğine sevinçliydi. Ev adı verilen o mimari ihaneti bir daha görmeyecekti. Ayrıca bugün hikayenin son günüydü, bu da bir artıydı. İnsanlık tarihine önemli bir ders olacak bu hikayenin üzerinde sır perdesi bugün kalkacaktı. Eric, bir gazeteci olarak kimsede olmayan bir fırsat bulmuştu. O bu fırsatı geri çevirmemişti, layığı ile sonlandıracaktı. Üç gündür uğraştığı, gece gündüz çalıştığı, daha önce hiç katlanmak istemediği insanlara – ve kültürel ihanetlere – katlanmıştı; bugün bunları neticelendirecekti. Otobüse binerken bunları düşünüyordu Eric.

Eric otobüsten indi ve bir sigara yaktı. Bir sokak yürümesi gerekecekti. Yürürken yürüdüğü ilk gün aklına geldi. Her şey bugün olanlar gibiydi. Havası, yanında akan nehir, nehrin kenarında duvarlara yapışık yosunların kokusu... Eric bir müddet yürümeden sonra Paul'un evinin bulunduğu sokağa geldi. Tekrar parmağını kaldırıp evi lanetledi. Sonra Paul'un evine doğru yürüdü. Merdivenleri çıktıktan sonra kapıyı çaldı. Kapıyı açan Paul'un hizmetçisiydi. Geçen seferden daha yorgundu, yüzünde kötü haber almış gibi bir ifade vardı. İlk gün yaptığı gibi onu içeri davet etti, sonra da salonda bulunan bir koltuğa oturmasını istedi.

Eric salona geldiğinde bazı şeylerin yerinin değişmiş olduğunu fark etti. Koltuğun karşısında televizyon yoktu; onun yerine sağ tarafta bulunan tablo asılmıştı. Koltuklardan biri tablonun önüne konulmuştu. Televizyon ise sağ tarafa, yani tablonun önceden bulunduğu yerdeydi. Sol taraftaki koltuk ve eskiden televizyonun ve şimdi ise tablonun olduğu yerin karsındaki kanepede aynı yerdeydiler. Eric kanepeye oturdu ve beklemeye başladı.

Paul, Eric'in geldiğini haber alır almaz salona geldi. Eric yerinden kalmaya çalıştı ancak Paul buna izin vermedi. Eric'in elinin sıkıp Eric'in karşısında bulunan koltuğa oturdu.

“Sizi tekrar göremeyecek olmam üzücü bayım,” dedi Paul.

“Belli olmaz,” diye karşılık verdi Eric. “Belki devletlerle ilişkiniz ortaya çıkar ve yeniden bir röportaj serisi yapmamız gerekir. Merak etmeyin son söylediğimi yazmayacağım,” dedi Eric. O sözüne sadık biriydi ve gerçekten bunu yazmadı. Ancak Eric'in unuttuğu bir şey vardı.

Paul gülümsedi, Eric'e saygılarını sundu ve “Başlayalım mı artık? Ne dersiniz?” diye sordu.

Eric bir şey söylemedi ama eliyle başlamasını işaret etti. Merakı hemen belli oluyordu.

“Lina bir aya boyunca hiçbir sorun yaşamadı. Kimse Lina’nın robot bedeni ile ilgilenmiyordu. Herkes için sonuç aynıydı. O Linaydı. Ancak bir gün robot hanım, önemli bir gerçekle yüzleşti.”

“Nedir o?” diye sordu Eric. Paul’un söylediği onu heyecanlandırmıştı, bekliliği an geliyordu.

“Hukukun nasıl çalıştığı ile,” dedi Paul, arkasına yaslanarak.

Lina parkın etrafında tek başına dolaşıyordu. Hava güneşliydi, rüzgar yoktu. Lina bir yandan yürürken bir diğer yandan da insanlara bakıyordu. Lina insanların da dikkatini çekmişti. Çünkü sentetik deri az da olsa parılıyordu. Ancak ona bakışlar iyi anlamdaydı. Cildine çok iyi bakmış bir kadın gibi duruyordu. Bu da insanların doğal olarak dikkatini çekiyordu. Lina parkta yürürken küçük bir çocuğun bir ağacın arkasına saklanmış, ağladığını fark etti.

Lina hemen çocuğun yanına gitti. Çocuk kormuş bir haldeydi. Lina çocuğun yanına yaklaşınca dizlerinin üzerine çöktü ve çocuğun yanağını okşayarak “Neden ağlıyorsun canım?” diye sordu.

Çocuk ağlamaya devam etti, Lina’ya bir cevap vermedi. Bunun üzerine Lina bir kez daha “Haydi tatlım! Bana neden ağladığını söyle. Bakarsın belki sana bir yardımım olur.”

Çocuk çok çekingendi. Lina’ya hiç cevap vermiyordu. Lina onu her dokunduğunda çocuk bir adım geriye kaçıyordu. Lina ayağa kalktı ve yardım edebilecek birini aradı. Bu sırada bir cevap gelmişti. “Anne!” dedi çocuk kısık bir sesle ve ağlamaya devam etti.

“Anneni mi kaybettin?” diye sordu küçük çocuğa. “Anladım,” diyerek çocuğu kucağına aldı ve annesini bulmakta yardım etmesi için etrafta polis memuru aramaya başladı.

Lina bir polis arabası gördü. Çocuğu kucağına alıp polis arabasına doğru yürüdü. Arabanın içerisinde iki adet robot ve bir polis memuru vardı. Lina memurun yanına gitti ve çocuğun kayıp olduğunu bildirdi.

Polis hemen çocuğu arka tarafa, iki robotun arasına, yerleştirdi. Sonra merkeze çocuk için bir çağrı yaptı. Bir müddet bekledi. Çağrısına cevap gelmişti; anne bulunmuştu. Polis memuru “Annesi bir sokak arkada onu arıyormuş zaten,” dedi. “Sizden kimliğinizi rica edeceğim. Rapora geçirmek için.”

Lina hiç tereddüt etmeden elektronik kimliğini polise gönderdi. Polis önce teşekkür etti, sonra bilgisayarına kimlik bilgilerini girdi. Lina çocuğun yanına eğildi ve “Gördün mü her şey yolunda,” dedi.

Çocuk, Lina’ya gülerek cevap verdi.

Bir süre bekledikten sonra “Hanımefendi!” diye seslendi polis memuru. “Bizimle karakola gelmeniz gerekiyor.”

Lina polisin söylediğine şaşırılmıştı. “Neden?” diye sordu, sorarken polis robotlarının da kendine yaklaştığını görebiliyordu.

“Açıklamayı karakolda yapacağız,” dedi memur. Robotlar Lina’yı kollarından yakaladı ve araca götürdü. Onu çocuğun yanına oturtular. Sonra robotlar ve polis memuru oturdu. Ardından araç hareket etti.

...

“Evet,” dedi karakoldaki komiser. “Bu kimlik sahte. Ölü birine ait, Lina Schütz’e. Bu kimliği nereden bulduğunuzu ve gerçekte kim olduğunuzu söyleyin lütfen.”

“Lina Schütz benim. Sadece...” Durumu izah etmek gerçekten zordu. Dildeki kelimeleri kullanarak bu olayı anlatmak oldukça zordu. Hele ki bilgisayar veya biyolojiden anlamayan birine Lina sadece “Bedenim ölümünden sonra başak bir bedene aktarıldım. Ama bu beni farklı biri yapmıyor,” diyebilirdi. Yine de durumu açıklamada başarısız sayılamazdı.

“Maalesef bu sizi kayıtlarda ölü olmanızı değiştirmiyor. Sizi tutuklamak zorundayım.”

“Ama...” Sadece ‘ama’ diyebilmişti Lina. Sonra sessiz kaldı söyleyebileceği bir şey kalmamıştı. Robotlar Lina’yı götürcekken Kurt yardıma gelmişti. Çünkü Lina tutuklanırken Kurt’e bir sinyal göndermişti. Kurt komiserin yanına geldi ve “Özür dilerim. Robotum bir hata sonucu ölen kardeşimin kimliğini kullanmış. Bu hatayı düzeltereğim, buna emin olabilirsiniz.”

“Robotum... Bu ne demek oluyor?” diye sordu Lina, sesinden sinirli olduğu anlaşılıyordu. Gözlerinden de alev fışkırıyordu. Buna ek olarak Kurt’ün yanına gitmek istedi ama Lina’yı tutan robotlar buna izin vermedi.

Komiser çenesini kaşıdı. “Robot mu?” diye sordu. “Ancak insana benziyor.”

“Göstereyim,” dedi Kurt ve cebinden çıkardığı bir bıçakla Lina’ya doğru yürüdü.

Polisler Kurt’ü engellemeye çalıştılar. Ancak Lina, hiç tepki vermedi. Bunu fark eden komiser, Kurt’ün elini bırakıp Lina’ya yaklaşmasına izin verdi.

Lina hala sinirliydi. Ancak Kurt’ün istemesi ile kolunu uzattı. Kurt Lina’nın derisini kesip altındaki kablolar ve devreleri gösterdi. Sonra “Gördüğünüz gibi bu benim robotum. Sadece bir hata olmuş o kadar.”

Kurt’ün ‘benim robotum’ demesi Lina’nın sinirlerini oldukça bozuyordu. O Lina’ydı; kimse buna itiraz edemezdi.

“Peki ya, Beş Prensipte...”

“Her şeyi ile bir robot. Yasal olmayan hiçbir şey yok. Bizim diğer ürünlerimizden biri. Kardeşimin kişiliği üzerinde çalıştığımdan dolayı böyle davranıyor. Kimliği kullanmasını tahmin edemedim. Anlayış gösterin biraz.”

Kurt, komiseri ikna etmeyi başarmıştı. “Tamam,” dedi komiser “Gidebilirsiniz. Ancak yanlışlıkla da olsa kimliği kullanmanın bir cezası olacak.”

Kurt, Lina’yı da alarak karakoldan çıktı. Ancak Lina Kurt’e soğuk davranıyordu. Kurt “Neden böyle davranıyorsun?” diye sorunca, Lina robotik bir tonda, “Rahatsızlık veren kelimeler= Ürün, benim, hata ” dedi.

...

Lina ve Kurt salondaydılar ve şiddetli bir tartışmasının içindeydiler.

“Sen bana kendi robotum diyemezsin Kurt!” dedi Lina. Ses tonu çok yüksekti. “Ben bir kişiliğim.”

“Biliyorum ama polise bunu söylemenin ne anlamı var.”

“Doğru,” dedi Lina alaycı bir tavırla, “Hiçbir anlamı yok.”

Bir müddet bir sessizlik oldu sonra Lina, “Madem ben ölü gözüktüyorum. Hisseler kimin elinde?” diye sordu.

“Benim,” dedi Kurt, sert bir ses tonunda.

Aslında Lina hisselerle ilgilenmiyordu ancak ‘robotum’ kelimesin etkisinin intikamını almak için hisseleri kullanabileceğini düşünüyordu. “Görüreceğiz Bay Schütz!” dedi Lina ve evi terk etti.

“Ve kendinin Lina olduğunu kanıtlamak ve hisseleri geri almak için Kurt Schütz’e dava açtı. Anlamıyorum madem robotu bir vatandaş olarak saymıyorlar neden dava açmaları için izin verdiler?” dedi Eric.

“Evet,” dedi Paul. “Tek anlayamadığımız şey bu olsa gerek.”

Eric gülümsedi, ikisi de Paul’un ne demek istediğini anlamıştı.

21: Dava

Kurt ve Lina duruşmanın yapılacağı binanın önündeydiler. Tüm basın oradaydı. Herkes bu iki nüfuzlu kişinin neden bir davanın konusu olduğunu merak ediyordu. İkisi binanın içine yürürken birçok gazeteci onlara sorular soruyorlardı. Ancak Kurt ve Lina bu soruların hiçbirine cevap vermeden içeriye girdiler. Hemen kameralar çalıştırıldı ve haberler yapılmaya başladı. Her kanaldan gelen muhabirin amacı o akşamın bültenine haberi yetiştirmekti.

Bu olayları sokağın bir köşesinden izleyen ve her şeyden haberi olan bir adam vardı. Olayları bir kafeden izliyordu. Bütün olanlar hakkında geniş çaplı bilgiye sahipti; ancak bildiklerinin kimse bilmediği için rahatsız edilmiyordu. Sessizce oturup köşedeki kafede kahvesini içen adam Paul'du. Binanın önündeki olayların bitmesini bekliyordu.

Kalabalığın yavaş yavaş dağıldığını gören Paul, hesabı ödedikten sonra kafeden ayrıldı ve binaya doğru yürüdü. Yürüyüşü yaklaşık bir dakika sürmüştü. Sonrasında binaya girdi, duruşmanın yapılacağı salonu binanın çalışanlarına sorarak buldu. Salon ikinci kattaydı. Paul merdivenleri çıkarak ikinci kata ulaştıktan sonra sağındaki ikinci salona girdi. Hemen sol tarafa oturarak izleyiciler arasındaki yerini aldı.

Duruşma salonunun sağ tarafında Kurt, sol tarafında ise Lina vardı. Lina Kurt'e sırtını dönmüştü; anlaşılan Kurt ile yüz yüze gelmek istemiyordu. Lina ile Kurt'ün polis karakolunda yaşadıkları nedeniyle araları iyice açılmıştı.

Salonun arka tarafında ise izleyiciler oturuyordu. Paul ise yerini almıştı. Bir müddet sonra, elinde tablet olan biri yanına oturdu. Adam bir basın kartı taşıyordu. Paul'a dönüp, "Eric Berger," diye tanıttı kendini. El sıkıştılar.

"Siz R.M.I.E'nin ortaklarından değil misiniz?" diye sordu gazeteci Eric.

"Evet," diye cevapladı Paul. "Tanımanıza şaşırdım doğrusu."

Eric kafasını kaşdı. Biraz heyecanlıydı. "Biraz... araştırdım da."

"Öyle olsun. Ülke dışından geldiniz galiba?"

"Evet. Bu dava için," dedi. Sonra önlerine döndüler. Bir süre sonra Eric tekrar Paul'a dönüp "Siz bu iki kişiyi de yakından tanıyorsunuz değil mi? Yani..."

Paul, eliyle Eric'e susmasını işaret etti, "Anladım. Evet tanıyorum," dedi.

"Acaba sizinle bu konu üzerine esaslıca konuşabilir miyiz diye soracaktım."

"Olur," dedi Paul ve ikisi telefon numaralarını birbirlerine verdiler.

Hakim duruşma salonuna girdi. Girer girmez etrafındaki insanları sessizliğe davet ederek duruşmayı başlattı.

"Davacılar Adalet Bakanlığı ve Teknoloji Bakanlığı; Davalı Kurt Schütz," dedi. Sonra dosyaya bakakaldı. Dosyada yazanlar ona garip gelmişti. Sonrasında "Hımmm! Dosyada yazana göre Lina Schütz bir ay önce ölmüş. Ancak siz onu bir robotun bedenine aktarmışsınız doğru mu Bay Schütz?"

"Kısmen efendim."

Hakim elini ses çıkarmak amacıyla masaya vurdu. “Bay Schütz. Bu duruşma ‘kısmen’ cevabını vermek için iyi bir yer değil. Lütfen bildiklerinizi net ve yoruma açık olmayacak şekilde cevaplayın.”

“Kardeşim Lina’nın bilincini yeniden oluşturdum. Lina hakkında bilinenler ve birkaç simülasyon tekniği kullanarak.”

Hakim alçak bir seste “İyi halt ettin!” dedi. Kimsenin duymasını istemiyordu ancak salonda kimi insanlar bunu duymuştu; duyan herkes gülüyordu. Hatta bazıları “Gerçekten de iyi halt ettin,” diyenler bile oldu. Gülenler arasında en tuhaf olanı ise Lina’ydı; o bile kendini gülmekten alamadı. Sonrasında hakim normal sesinde “ Kayıtlara geçsin, karar verilene kadar karışıklılığın önlenmesi için davacıya ‘Yeni Lina Schütz’ olarak hitap edilecek. Yani siz Lina’nın anılarını ve hakkında bilinenleri kullanarak Yeni Lina Schütz’ü yaptınız.”

Hakim, yanındaki savcıya dönüp, “Belki siz bir şey anlamışsınızdır. İddianameniz nedir?”

“Yeni Lina Schütz ise kendinin gerçek olduğunu iddia ediyor. Ve kendisini Lina Schütz olduğundan dolayı hisselerinin kendisine verilmesine ve Lina Schütz’ün ölüm belgesinin geçersiz kılınmasını talep ediyor. Doğru mu yeni Lina Schütz?”

“Evet efendim. İddiam budur. Benim silikon temelli olmam insan olmadığımı göstermez. Karbon ve silikon birbirilerine çok yakın elementlerdir. ‘İnsan yapabilmek’ karbona özgü bir özellik değildir. Ben de insan olmanın tüm özelliklerine sahibim, bende bu salondakiler gibi bir insanım.”

“Sorun sizin hangi materyalden yapıldığınız değil bayan Yeni Lina Schütz. Anayasamızda insan kelimesinin tanımının olmaması,” diyerek araya girdi hakim. “Hukuk kanunları evrensel geçerliliği olan yasalar gibi değildir. Yasalar ön kabuldür, bilimsel kanunların aksine ön kabule ihtiyaçları var.”

Bu arada Kurt’ün avukatı ayağa kalktı. “İtiraz ediyorum. Kanunlarımıza göre robotlar mülkiyet kapsamındadırlar. Ve şahsi mülkler dava açamaz.”

Hakim başını yana salladı, “Reddedildi. Bu dava kamu davası kapsamında görülüyor. yeni Lina Schütz’ün şikayeti reddedildi ancak yeni Lina Schütz adına Adalet ve Teknoloji Bakanlığı’nın açtığı davalar olarak görülüyor.”

Arka tarafta oturan Eric’in bakışı değişmişti. ‘Acaba temizlik robotlarına da aynı muamele yapılıyor mu?’ diye sordu kendi kendine. ‘İşin içinde başka bir şey var.’

Hakim konuşmaya devam etti. “yeni Lina Schütz’ün insan olduğunun kanıtlanması gerekir. Bunun için psikolog ve biyologlardan oluşan bir bilirkişi kurul kurulmasına ve Kurt Schütz ve Yeni Lina Schütz’ün insan olmak üzerine tartışılmasına karar verilmiştir. Kurt Schütz, Yeni Lina Schütz’ün yaratıcısı olarak sorular soracak (bu arada Lina’nın yüzünün kızardığı ve sinirlendiği belli oluyordu) ve insan olup olmadığına kurul tarafından karar verilecek. Kurul Yeni Lina Schütz’ün Lina Schütz olduğuna karar verirse mal varlığının kendisine ait olan kısmı iade edilecek ve ölüm belgesinin geçerliliği olmayacaktır.”

“Sayın hakim, neden Kurt’ün bana soru sormasına karar verdiniz?” diye sordu.

“Şu an için Kurt mal sahibi statüsünde,” dedi hakim. Tabi bu Lina’yı sinirlendirmişti ancak daha söze başlayamadan hakim tekrar konuştu, “Kayıtlara bakıyorum bu senin hoşuna gitmiyor (elinde

bazı dosyalara bakarak) ancak yasal olarak böyle demek zorundayım. Kendi ürünün sahibi olduğunu bize kanıtlamak zorunda.”

“Ancak...”

“Üzgünüm Yeni Lina Schütz. Elimdeki yasal çerçeve buna izin veriyor. Neyse, bugünlük bu kadar.”

Salonda sesler yükselmeye başladı. Çoğu dedikodu ve ne olabileceğine dair tahminler içeriyordu. İçlerinden bazıları ise hakimi kınıyor hatta bazen hakaret bile ediyorlardı. Neyse ki bu fanatik insanlar hemen dışarı çıkarıldı. Paul salondan çıkmak için ayağa kalmıştı. Ancak Eric hala oturmaya devam ediyordu. Bir yandan da gülüyordu. “Nüfuzlu bir kişinin robot kopyası bile olsa farklı davranılması ne kadar ilginç, değil mi?” dedi kendi kendine. Sonra eşyalarını alıp son kişi olarak salonu terk etti.

“Şimdi fark ediyorum da sayın gazeteci, o gün bile aynıymışsınız,” dedi Paul.. Koltuktan hizmetçisinin yeni getirdiği kahvesini içiyordu.

Eric Paul’un söylediklerine gülerek cevap vermeyi tercih etti. Kanepeye yaslandı ve getirilen kahveden bir yudum aldı. Sonra Paul ile konuşmaya devam etti.

“Dava büyük bir ilgi topladı. Yani her gün nüfuzlu şirket yöneticileri robotlar tarafından dava edilmiyor sonuçta.”

“Öyle bayım. İki hafta boyunca ülkenin en iyi biyolog, doktor ve psikologlardan oluşan bir ekip oluşturuldu. Sonraki iki hafta ise hayatımın en ilginç iki haftası oldu diyebilirim. Öyle konuşmalar geçti ki ikimizin konuşmaları solda sıfır kalır.”

“Biliyorum ben de oradaydım hatırladınız mı?”

“Karanlık açık denizde birbirlerinin yanından geçen iki gemiyi izlemek gibiydi onları izlemek. Dava boyunca ikisinin çarpışıp batabilir mi diye izledik.”

“İlginç bir benzetme,” dedi Eric. “Her an her şey paramparça olabilirdi diyorsunuz yani.”

“Aynen öyle sayın gazeteci.”

22: Karanlıkta İki Geminin Yolculuğu

Neden sadece ilk duruşma açıldı? Neden sonradan kimse alınmamıştı salona? Neyi saklıyorlardı ki bu kadar? Duruşma halka kapanınca kararı da saklayabileceklerini mi sanıyorlardı? Eric'in kafası bu sorularla meşguldü. Paul'un su almasını beklerken bunları düşünmek ile meşguldü. Paul suyunu getirdi ve tekrar koltuğa oturdu.

"Sıra geldi diğer duruşmalara," dedi Paul. "Hazırsan devam edelim."

"Başlamadan önce," dedi Eric Paul'un sözünü keserek, "Diğer duruşmalar neden halka kapatıldı?"

"Buna cevap vermek oldukça zor. Gerçek nedenini de bilmiyorum."

Eric, Paul'un söylediğine karşı bir şeyler söylemek istedi ancak hiçbir şey söylememeyi tercih etti. "Diğer duruşmalara geçelim o zaman, ne dersiniz?"

"İyi olur,"

Duruşma salonunun ortasına iki sandalye konulmuştu. Bu sandalyelerde Kurt ve Lina karşılıklı oturuyorlardı. Kurul ise arka taraftaydı. Duruşma başlamadan önce kurul bir rapor okudu . Bu rapor bilgisayarların karmaşık bir programlama sonucu bir kişiliğe sahip olabileceğini söylüyordu. Ek olarak R.M.I.E'nin Kişilik Projesi'ne dikkat çekiyordu. Bu projenin amacının da Yeni Lina Schütz'ün söylediğine benzer bir şey yapmak olduğuna dikkat çekti.

"Pekala," dedi hakim. "Söylediklerinizden böyle bir şeyin mümkün olduğunu anlıyorum doğru mu?"

"Doğru," dedi kuruldan biri. "Teorik olarak bunun mümkün olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca R.M.I.E şirketinin imkanlarını göz önüne alırsak Yeni Lina Schütz'ün pratikte de Lina Schütz olabileceğine inanıyoruz."

Hakim, "Hazırsanız Bay Schütz, sorularınızı sormaya başlayın," diyerek sözü Kurt'e bıraktı.

Kurt önce bir yudum su içti, sonra boğazını temizledi. "Pekala Lina," (tekrar boğazını temizledikten sonra) "Bize duyguları kendi açımdan tanımlar mısınız?" diye sordu.

Kurul büyük bir dikkatle Lina'nın vereceği cevaba odaklanmıştı. Lina bir müddet düşündükten sonra "İnsanların olaylara verdikleri, canlılara özgü, karmaşık bir davranış kalıbıdır. Savunma, eş bulma gibi ilkel dürtülerin oluşmasını sağlar."

"Sence bu kadar mı?"

"Kendi açımdan bir tanım yapmamı istedin, ben de yaptım. Eğer daha objektif bir tanımın varsa bekliyorum."

Kurulun içerisindeki bazı adamlar gülmeye başladı. Kurt ise sessiz kalmayı tercih etti. Sonradan "Öyle olsun," diyerek devam etti. "Sence robotların duyguları var mı veya olabilir mi? Biliyorsun kişiliğin bir parçasıdır duygular."

"Programlarsanız olur," diye yanıtladı Lina. Kurul bu cevaba şaşkın şaşkın bakakaldı.

"Ne demek istedin?" diye sordu Kurt.

"Neden yapılmış olursa olsun devre devredir. Siz bir silikon devresini beyindeki limbik sistemdeki devrelere benzetirseniz robotların da duyguları olur."

“Yani sen kendinin duygusal tepki verdiğini düşünüyorsun. Çünkü bana sorarsan sen duyguları simüle ediyorsun.”

“Kavramlarının eşit değil,” diye cevapladı Lina. Bu söylediği herkesin dikkatini çekmişti. “Siz yapınca yalan söylemek; ben yapınca simülasyon. Sizin duygusal tepkilerinizin gerçek olup olmadığı nereden belli?”

Hakimi ellerinin önünde kavuşturmuş Lina’yı dinliyordu. Lina’nın cevapları hakimın ilgisini çekmişti. Hakimi tatmin eden cevaplardı bunlar. Ancak hakim konunun uzmanı olmadığına farkındaydı. Bu nedenle kendi düşüncelerini bir kenara koyup kuruldan bu soruya verilen cevapların değerlendirilmesini istedi.

Tartışma iki dakika boyunca devam etti. Sonrasında kuruldan Lina açısından olumlu bir cevap geldi. Bu cevaplar bir insandan gelebilecek cevaplardı. Kurul da bunu onaylamıştı. Yani, bu savaşta ilk kanı Lina döktü. Hakim ise kurulun bu raporunu kayıtlara geçirdi. Sonra Kurt’e dönerek “Diğer sorunuz Bay Schütz,” diyerek sözü Kurt’e verdi.

Kurt bir müddet durduktan sonra “Peki sence kişiliği oluşturan başka bir özellik söyler misin?” diye sordu.

“Deneyimleri,” diye cevap verdi Lina. “Günlük hayatta maruz kaldığı küçük ve büyük olaylar.”

“Deneyimi tanımlayabilir misin Lina?”

“İnsanlar uyanıkken sürekli bazı girdilere maruz kalırlar. Bu deneyimler doğru olup olmadığına dair akılcı bir eleştirel bir süzgeçten geçerek deneyimleri oluşturur. Deneyim ise kişiliğin oluşturmada kullanılır.”

“Deneyimleri hafıza ile tanımlıyorsun yani.”

“Kısmen. Hafızadan bir metot kullanarak çıkarımlar elde etmektir,” diye cevapladı Kurt.

Hakim araya girdi. Daha fazla zaman ayıramayacaktı bu ikiliye. Ayrıca bu karar bir gün içerisinde verilecek bir karar değildi. Dolayısıyla hakim, duruşmayı bölmeye karar verdi. Birden fazla duruşma yaparsa işi daha da kolaylaşacaktı. “Bugünlük bu kadar yeter. Kurul bugünkü cevapları ile tekrar düşünsün. Sayın Kurt’ün başka sorular için düşünmeye zamanı da olur. Bugün olan duruşma bu günlük bitmiştir,” dedi ve odadan çıkmak için yürümeye başladı.

Hakimin çıkışı ardından kurul da salondan çıktı. Kurt ve Lina ise oturuyor ve birbirlerine bakıyorlardı. Birazdan aynı taksi ile aynı eve gidecek olan bu iki kişi, sanki biri arkasını döndüğünde diğeri onu silahla vuracak gibi birbirine bakıyordu.

“Evde bana bir emir verme!” dedi Lina, sert bir tavrıyla.

“Ne anla...”

“Ne anlama geldiğini biliyorsun. BANA BİR EMİR VERME!” dedi Lina. Son cümlede o kadar bağırmıştı ki odanın dışından birkaç kişi girip içeride ne olduğuna bakmak istemişti. Lina sinirle yanına döndü, bacak bacak üstüne attı ve aşağıya baktı.

“Peki. Kalk ve benimle gel,” dedi Kurt.

Lina ayağa kalktı. Çünkü zorundaydı. Ama yüzündeki nefret ifadesi anlatılamazdı. Kurt’e kardeşi gibi değil yıllarca savaştığı düşmanı gibi bakıyordu. “Sana... bana... emir...”

“Sus,” dedi Kurt, bağırmaya çok yakın bir ses tonuyla. “Evde dedin.”

Lina’nın boynundaki kaslardan biri seğirmeye başlamıştı. Kurt Lina’nın yanına gitti, sorun bakmak için incelemeye başladı. Ancak Lina hızla geri çekildi. Bu Kurt’ün düşmesine neden oldu. Tam düşerken Lina, Kurt’ü yakaladı ve tekrar ayağa dikti.

“Teşekkürler,” dedi Kurt, soğuk bir tavırla. “Taksiye bineceğiz.”

23:İkinci Raunt

Kurt ve Lina üçüncü duruşma için duruşma salonuna geldiler. Zorunluluktan dolayı Lina, Kurt ile yaşıyordu. Lina'nın bir kimliği yoktu ve bir insan olarak görülüyordu. Bu yüzden başka bir yerde kalması mümkün değildi. Bir ev tutamazdı veya otelde kalamazdı. Ve bu birlikte kalış, her geçen gün daha gergin ilişkilere neden oluyordu. Lina'ya göre bu dava bir an önce bitmeliydi. Dışarıdan bakıldığında Lina'nın siniri geçmiş gibiydi. Ancak Lina bir robottu ve kendi duygularını gizlemekte çok iyiydi.

Kurt ve Lina tekrar salonun ortasında duran ve karşılıklı duran sandalyelere oturdular. Hakimin işareti ile duruşma tekrar başladı. İlk soru her zamanki gibi Kurt'e aitti. Kurul Kurt'ün soracağı soruyu merakla bekliyordu. Görünüşe göre davada daha iyi bir izlenim yaratmak için rahat davranıyordu.

“Doğru hatırlıyorsam geçen duruşmada kişiliği oluşturan bir faktörün de deneyimler olduğunu ve deneyimlerin ise hafızadaki olayların sistematik çıkarımı olduğunu söylemiştin. Deneyimlerin senin açısından ne olduğunu anlamak için senin açısından hafızanın ne olduğunu anlamak gerekir. Bu yüzden bize hafızayı tanımlar mısın?”

“Hafıza,” dedi Lina. “Kişilerin girdilerinin kendi dikkatlerine ve önceki bildiklerine göre filtrelenmesidir.”

“Peki bir olayı hafızana alıp almayacağınıza nasıl karar verirsiniz?”

“Dediğim gibi. Dikkatini neye yönlendirdiğine göre değişir.”

“Robotlarda insanlara benzer bir dikkat var mı?”

“Robotların da dikkati var. Neden olmasın? Dikkatin bir görevi de hafızada oluşabilecek yükün azaltılması sonuçta.”

“Onu sormadım,” diye cevap verdi Kurt. “Soruda kilit bölüm ‘insana benzer’ dir. İnsanın dikkati gerçeği nasıl gördüğünü değiştirecek bir yapı. Bu da bir o kadar kompleks bir hafıza oluşmasını sağlıyor. Robotlarda böyle bir dikkat olduğunu sanmıyorum.”

Kurul, Kurt'ün söylediğini dikkatle dinledi. Kurt'ün argümanı oldukça derindi. Lina düşünürken kurul Kurt'ün söylediğini bir müddet aralarında tartıştılar. Bu sırada Lina sessizce vereceği cevabı düşünüyordu.

Lina birkaç saniye sonra sessizliğini bozdu, “ Gerçekleri nasıl algılayacakları ile ilgili bir ölçüt var mı?” diye sordu Kurt'e.

Kurt'ün “Hayır,” cevabı üzerine - ki Lina bu cevabı bekliyordu - “O zaman, robotların gerçek algısı da o kadar geçerlidir. Söylediğinde ölçüm yok. Ölçüm yoksa karşılaştırma da yok demektir. Yani hiç kimsenin gerçeklik algısını diğeri ile karşılaştıramayız.”

“Bence bu soru için bu kadar yeterli,” diye araya girdi hakim. “Bundan sonrası konu dışında bir tartışma olacaktır.” Sonra, “Katılıyor musunuz?” diye sordu kurula.

Kurul bir müddet düşündü. Sonra kurulun bir üyesi ayağa kalkıp, “Evet,” dedi, “Bu kadar yeterli.”

“Bayanlar ve Baylar,” dedi hakim. “15 dakika ara veriyoruz. Bu arada söylenenler kurul tarafından düşünölsün. Sonra Bay Schütz diğeri sorusunu soracak.”

Ve kuruldaki insanlar teker teker salondan çıkmaya başladı. Dışarıda bu duruşmaya karşı büyük bir merak vardı. Ancak kimse bir şey söylemiyordu. Hakimin isteği üzerine, ve bakanlıkların ricası ile, karar verilene kadar kamuya bir bilgi aktarılmayacaktı.

Molanın bitmesiyle herkes tekrar herkes yerini aldı. Sadece hakimin gelmesi biraz gecikmişti. Hakimin yerine oturduktan sonra Kurt'e soru sorması için söz verdi.

“Kişiliğin tüm faktörlerinden konuştuğumuza göre biraz da kişiliğin ne olduğundan bahsedelim. Sence kişilik nedir Lina?”

“İnsanların çevresindeki uyaranlara nasıl yaklaşacağıdır. Girdi aynı bile olmasa işlenmesi, doğumda beyinleri birbirlerine benzer de olsa, farklı cevaplar verir. Bunun nedeni kişiliktir. Beyindeki , sizin için, devrelerin girdiler ile şekillendirilmesi ile oluşur.”

“Ancak senin şekillendirmen başka biri tarafından yapıldı. Bu senin bir kişiliğe sahip olamayacağın anlamına gelmez mi?”

Lina, Kurt'ün soru sormadığını biliyordu. Bu dolaylı yoldan Kurt'ün Lina'yı tahrik etmesiydi. Lina bu soruya sinirlenmişti ancak haksız gözükmemek için sakın kaldı. Ve verecek akıllıca bir cevap buldu. “Sen de başka biri tarafından ‘yapılmadın’ mı? Yine aynı tanımlı insanlar için farklı robotlar için farklı bir kelime kullanıyorsun.”

“Kısmen,” dedi Kurt. “Aynı şey değil.”

“Doğru ancak benim ‘yaratılışım’ da kısmen olarak kategorize edilebilir. Neden bu şekilde bir ayrımcılık yapmayı seçtin?”

Kurt cevap verecekti ancak hakim engelledi. “Tamam bu kadar yeter. Anlaşılan Bay Schütz, kardeşini kopyaladığına inanmak istemiyor.” Bu cümleden hakimin bile Lina'nın, şu anki resmi adıyla yeni Lina Schütz, gerçek olduğuna inanmış gibi görünüyordu. “Kurul Yeni Lina Schütz'ün gerek bir birey olup olmadığına dair raporunu hazırlasın. Bay Schütz'ün Yeni Lina Schütz'ün yasal yaratıcısı olarak tek bir şansı daha var. Eğer Yeni Lina Schütz'ün söylediklerinde mantıksal bir hata olduğunu gösterirseniz sizin lehinize karar veririm. Ancak yoksa kurul raporuna göre hareket etmek zorundayım.”

Kurt gülerek, “Yani beceriksiz olduğumu kanıtlayamazsam şirketimden önemli miktar bir hisse kaybedeceğim,” dedi. Bu şaka az önce oluşan gergin havayı dağıtmıştı. Herkes gülmeye başladı.

“Sanırsam öyle,” diye cevap verdi hakim, dışarı çıkarken.

24:Beklenmedik Bir Olay

“Kurt ve Lina neden kavga ettiler?” diye sordu Eric. “Şu ana kadar anlattığın olaylar onların birbirine oldukça yakın olduğunu gösteriyor. Dava başladıktan birkaç gün sonra düşman gibi birbirine saldırıyorlar.”

“Bu ilginç bir soru ancak net bir cevabım yok. Maddi çıkarlar olabilir. Veya robot Lina ile yaşadığı başka bir şey olabilir. En son olarak da Lina ile ölmeden önce yaşadığı bir şey. Bilmenin bir yolu yok.”

“Tam sizlik bir durum olsa gerek,” dedi Eric hafifçe gülümseyerek. Paul’un söylediklerinde bir terslik vardı. ‘Maddi nedenler’. Anladığı kadarıyla Kurt maddi işlerle pek ilgisi yoktu. Olsa bile kardeşi olduğuna inandığı birine böyle davranması normal değildi. Kurt bir nedenle Lina’nın gerçek olmadığına inanmış olmalıydı, en azından kendi düşüncesinde.

“Aynen öyle,” diye cevap verdi Paul.

“Kavgaları üçüncü duruşmadan sonra mı oldu?”

“Evet. Hemen o akşam. Basına da yansıdı diye hatırlıyorum doğru mu?”

Eric Paul’a oturduğu yerden yaklaşarak “ Hayır, geleceği tahmin etme yeteneğim var!” diye fısıldadı.

Paul durdu ve düşündü. Sonra “O zaman siz anlatın,” dedi.

Eric bir müddet sessiz kaldıktan sonra, “Sanırım gelecek tahmin etme yeteneklerim bugün o kadar da iyi çalışmıyor. Siz anlatsanız olmaz mı?”

“Peki,” dedi Paul güldükten sonra, “Ben anlatayım madem,” diye de ekledi.

Kurt ve Lina mahkemeden döndüklerinde birbirlerine karşı oldukça kızgındılar. Bir süre birbirleri ile konuşmamaya çalıştılar. Ancak Kurt akşam yemeğini yedikten sonraki bir saatte, kaçınılmaz olan o tartışma başlayıverdi.

“SENİN AMACIN NE?” diye bağırdı Lina. Sesi tüm evde yankılanıyordu. Hatta bu bağıırışı evin diğer robotunu da salona getirmişti. Ancak o robot sadece tartışmayı izlemekle yetindi.

“Seni korumaya çalışıyorum,” dedi Kurt. Sakin bir ses tonu olsa da kendisi bile söylediğine inanmıyor gibi duruyordu.

“Beni kendi malın yaparak mı?” diye sordu Lina. Bu sefer bağırmanın yanı sıra hala sinirli olduğu söylenebilirdi. “Önce karakola bana kendi malın gibi davrandın. Şimdi de resmi bir kişiliğe sahip olmama engel oluyorsun.”

Kurt sessiz kaldı. Bir cevap vermemekten çok cevap veremez bir haldeydi. Sadece Lina’ya bakıyordu.

“Lina benim. Bütün kişiliğini kopyaladım. O artık benim. Bu tartışılmaz.”

“İçimde senin Lina olamayacağına dair bir his var,” dedi Kurt. Gözlerini Lina’dan uzağa doğru çevirmişti.

“Bu senin hislerinle çözebileceğin bir problem değil,” diye cevapladı Lina. Kurt ise sessizdi. “Şirket hisseleri ile mi ilgili? Şirketi tek başına yönetmek hoşuna mı gitti Kurt?”

Kurt kendisini sıkışmış hissediyordu. “Bu doğru değil,” dedi. Daha fazla da konuşmak istemiyordu. Böyle düşünmüyordu ancak Lina’nın söylediği onun içinde kötü bir his yaratmıştı. Kendinden şüphe ediyordu. Acaba gerçekten açgözlülüğü nedeniyle mi böyle davranıyordu? Para hayallerinin önüne mi geçmişti?

“Kardeşimin bu kadar aç gözlü olduğunu bilmiyordum,” diye devam etti Lina, elini alnına koyarak. “Bana her konuda yardım eden, mütevazı biri sanıyordum seni. Bu kadar kör olduğuma inanamıyorum.”

“Bence bir yerlerde hata yaptım,” dedi Kurt ve Lina’nın üzerine yürümeye başladı. “Laboratuvara gidip ne olduğunu bulacağım.” Lina’yı kapatmak için ensesindeki sentetik derinin altında bulunan düğmeye beş saniye basılı tutması gerekiyordu.

Kurt elini Lina’nın ensesine uzattığında Lina Kurt’ün elini yakalayıp itti, “Beni rahat bırak,” diyerek. Ancak Kurt tekrar uzanmaya çalıştı. Lina bu sefer Kurt’e bir tokat attı. Kurt tokadın etkisiyle dengesini kaybetti. Düşerken başını kanepenin yanında bulunan zigon sehpayaya da çarpmıştı. Düştüğünde gözleri tamamen kapanmıştı.

Lina, Kurt’ün durumunu görür görmez ambulansı aradı. Endişelenmiş bir ifade vardı yüzünde. “Kurt!” diye seslendi ancak Kurt cevap vermedi. O bilincini kaybetmişti. Lina, Kurt’e tekrar seslendi. Ancak yine cevap yoktu...

“Nasıl oldu da Lina, Kurt’e zarar verebildi. Bir insana fiziksel hasar vermek Birinci Prensip’e aykırı değil mi?”

“Bu sorunun cevabını bildiğimi söyleyemem. Ancak tahminimce bir kopyalama hatasıdır. Tüm robotlar Beş Prensip açısından test edilmelidir. Bu testte bazı sorularla olası senaryolar test edilir. Bence Kurt, Lina’yı yaptığında bu testi yapmadığından eminim.”

“Nasıl olur da bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Başka mantıklı bir açıklama düşünemiyorum,” dedi Paul.

25: Hastahane ve Bir Düşünce

Kurt gözünü hastanede açmıştı. Yukarıda asılı duran beyaz ışığa bakıyordu. Kurt'ün bulunduğu oda sessizdi. Duvarları da beyaz renkliydi. Yan odadan ise bazı konuşma sesleri geliyordu. Kurt bu seslere kulak verdi. Bu konuşmaları bir hasta ile bir doktorun konuşmasına benzetmişti.

Kurt sağ tarafında bir bardaktan gelen tıkırdama seslerini duyunca kafasını sağa çevirdi. Lina yanındaydı; ellerini yatağın kenarına, Kurt'ün yastığının yanına koymuştu. Gülümsüyordu ve hiç konuşmadan Kurt'e bakıyordu. Kurt'ün ona baktığını görünce başını sağa eğerek, gülümsemesini bozmadan Kurt'e bakmaya devam etti.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sorarken bir yandan da doğruluyordu Kurt.

“Ben...şey,” dedi Lina. Oldukça yavaş ve sakin konuşuyordu.

“Beni sevmiyordun sanıyorum,” dedi Kurt. Lina'ya karşı tavrı çok agresifti. Ancak Lina bunu aldırıyor gibiydi, sanki Kurt'e hak vermiş gibiydi. Kendi yaptığından utanmış bir hali vardı.

“Özür dilemek istiyorum,” dedi Lina. Pişman olduğunu itiraf etmiş oldu.

“Ben niye yaptığından çok...”

Lina hemen Kurt'ün sözünü kesti. “Nasıl yapabildiğimi merak ediyorsun? Birinci Prensip'in yorumlanmasında bazı sorunlar var. Evdeki bilgisayarının yaptığı testler bunu gösteriyor.” Lina'nın boynunda tekrar seğirmeler başladı.

Kurt yatakta oturur pozisyon aldı. Ayaklarını yataktan aşağı sallıyordu. Lina'nın yanına oturması için ona yer ayırdı. Lina sevinçle Kurt'ün yanına oturdu. Kendisini nasıl olursa olsun affettirmek istiyordu. Kurt elini çenesine koyarak düşünmeye başladı. Sonra parmağını şıklattı ve “Evet, prensip yorumlama testlerini yapmadım,” dedi.

Lina, “Neden?” diye sordu. Bu testler oldukça gerekliydi. Çünkü prensipler kadar o prensipleri yorumlanması da önemliydi.

“İhtiyaç duymadım da ondan,” dedi Kurt. “Senin karakterini iyi tanıyordum. Böyle bir davranış sergileyeceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştin. Gerçi bu kadar kötü bir mekanik olduğumu da bilmiyordum.”

Lina gülümsedi. “Eğer testleri yapmazsan tam olarak nasıl davranacağımı bilemezsin. Boynum konusunu da merak etme. Daha kötüsünü de gördüm.”

“Bilgisayar var mı burada?” diye sordu Kurt.

“Beni tamir etmek istediğini biliyordum,” dedi ve getirdiği dizüstü bilgisayara Kurt'e uzattı. Kurt bilgisayarı açtı ve koda bakmaya başladı. Lina'da yanına yatmıştı. Birlikte koda bakmaya başladılar, tıpkı eski günlerdeki gibi.

Lina programlamada daha iyiydi. Sorunu yarım saat uğraştıktan sonra o buldu. Yeni hareket komutundaki sorunu parmağı ile işaret etti, “Bence burada,” diyerek. Alternatif bir şey yazıp denemek istediler.

Lina arkasını döndü. Yeni kodu denemeye hazırdı.

“Bana güvenecek misin?” diye sordu Kurt. Özellikle onca şeyden sonra.

“Düşman mıydık?” diye sordu Lina. Sonra tekrar dönüp Kurt'e sarıldı.

Yeni program daha fazla sorun çıkardı. Şimdi hep seğirme vardı. “Acaba sonsuz döngü mü yarattık? Ne dersin?” diye sordu.

“Nereden bileyim ki?” dedi Lina.

“Benden iyi olman lazımdı ama maalesef değilsin,” dedi Kurt sonra seğiren motoru iptal etti. Daha fazla enerji israf etmenin anlamı yoktu.

Lina döndü ve Kurt’ü yatağa itti. Sonra Kurt’ün üzerine atladı ve ınu parmağı ile sürekli dürtmeye başladı, “Bak sen! Daha iyi değilmişim. İstersen bir de Turing tamam olan bir soru sormayı dene!”

Lina bu cümleyi kurduğunda Kurt’ün beyninde şimşekler çakmaya başladı. Aklına evin bahçesinde köpekli adamla yaşadığı anı aklına geldi.

‘Bir köpeğin her zaman tam olarak ne yapacağını kestiremiyorsun... Her şey için geçerli değil mi...’

Kurt gülümsemeye başladı. Bunu gören Lina eğilerek Kurt’ün yüzüne baktı ve “Ne oldu? ” dedi. Dedikten sonra Lina’nın yüzündeki gülümseme de artmıştı.

Kurt, “Söylemiyorum,” diye cevap verdi.

“Neden?”

Kurt’ün verecek bir cevabı yoktu.

Lina Kurt’ün yanağına bir öpücük kondurdu, sonra ayağa kalkıp, “Sana yiyecek bir şeyler getireyim,” dedi. Küçük tatlı bir çocuk gibi hareket ediyordu.

“Bunu sana Kurt mü anlattı?” diye sordu Eric.

Paul başını iki yana salladı. “Hayır, şirket mühendislerine Lina’nın hafızasından kalanları tarattırdım. İçerisinde böyle bir anı vardı.”

“O gün Kurt bir şey fark etmiş gibiydi. Sence ne fark etti?” dedi Eric. Sonra Lina’nın da bunu fark etmiş olması gerektiğini düşündü. Sonuçta Kurt’ü iyi tanıyor olmalıydı. Ancak artık bunu bilmek imkansız olduğundan üzerinde fazla durmadı.

Paul arkasında duran, gözlüklü adamın tablosunu gösterdi. Sonra “Mahkemede ne demesi gerektiğini fark etti.”

Eric derin bir nefes alıp, “Yine başlıyoruz,” dedi. Sadece bir konuşma için bu kadar kafa yormak istemiyordu.

Paul, Eric’in sitemiyle, kahkaha atmaya başladı. Sonra, “Tamam tamam sana anlatayım,” dedi.

26:Son Dava

Son dava Kurt'ün hastaneye kaldırılması nedeniyle beş gün ertelendi. Ancak Kurt şikayetçi olmadı; bu nedenle Lina bir ceza almadı. Lina, Kurt tam olarak iyileşene kadar onun başında bekledi. Bu süre zarfında Kurt'ün Lina ile ilişkileri kısmen düzeldi. İki kardeş gibi olmasa bile en azından iki uzak arkadaş gibi konuşuyorlardı.

Kurt iyileştikten sonra son dava başladı. Yine diğer davalarda olduğu gibi Kurt ve Lina ortaya oturmuşlardı. Son davada karar da verileceğinden basın da davet edilmişti. Bu demek oluyordu ki konuyu en yakından takip eden, meraklı tükenmeyen gazeteci Eric de duruşmaya katılacaktı.

Eric salona geldiğinde salonda Paul'un da olduğunu gördü. Hemen Paul'un yanına oturdu. Paul onu tanıdı ancak Eric'in tanınmak gibi bir derdi yoktu. Geçen sefer Paul ile konuştuğunda Paul, Eric'e olanlar için bir röportaj verme sözü vermişti. Eric, Paul'a bu verdiği sözü hatırlattı. Paul biraz düşündükten sonra kabul etti ve iki gün sonra evine gelmesi gerektiğini söyledi. Eric röportajı aldığına sevindi ve Kurt ve Lina'yı izlemeye başladı.

Kurt ve Lina karşılıklı oturmuşlardı. Geçen davalarda olan soğuk ve gergin hava bu sefer yoktu. Lina ve Kurt sakindi, gülüyorlardı, ortalıkta bir problem yoktu.

Hakim konuşmaya başladı, "Pekala, Bay Schütz. Geçen davada başka soracak sorunuz yoksa raporu okuyarak karar vereceğimi söylemiştim. Yeni Lina Schütz'ün gerçek Lina olmadığını kanıtlayacak başka bir sorunuz var mı?"

Kurt sakin bir ses tonuyla, "Sadece emin olmak için birkaç soru daha sormak istiyorum," dedi. Sonra Lina'ya döndü ve "Lina. Kardeşimi herkes sakin biri olarak tanır. Lina ne bana ne başkasına asla vurmazdı," dedi evde yaşanan olayları hatırlatarak. "Buna göre ya kişiliğini kopyalarken hata yaptım ya da kardeşimin benim hakkımda bilmediğim düşünceleri vardı. Herhangi birini kanıtlayabilir misin?"

Salonda bir müddet bir sessizlik oldu. Bu sırada Lina ise cevabını düşünmüştü. "Yani emin olamam..." dedi. Hem kurul hem de basın dikkat kesilmişti. Lina konuşmaya devam etti, "Ancak bunun kimsenin emin olabileceğini...(biraz durduktan sonra) sanmıyorum. Yani gerçek Lina bile bu cevabı veremez.(Biraz daha durdu) Tüm insanlar kendilerinin bile açıklayamadığı kararlar verirler, değil mi?"

İnsanlar bu cevap karşısında tatmin olmuştu. Lina emin olmasa bile iyi bir cevap vermişti. Ancak Kurt en güzelini en sona saklamıştı.

"Yapay zekalardan insani bir kişiliğin bir yanı da insanın kendini sürekli şekillendirmesi de değil midir?"

"Evet," dedi Lina, "İnsanlar bazen kendilerini yeniden şekillendirir". Ancak soru bu değildi.

"Peki Lina söyler misin, bir insan olarak sürekli birbirine benzer yanlış kararlar veriyorsun diyelim. Nedenin ise karar verme yönteminin ya da senin için karar verme algortimasının yanlış olmasından kaynaklandığını düşünüyorsun. Ne yaparsın?"

Lina sorudan sonra hiç hareket etmedi. Herkes Lina'nın her zaman yaptığı gibi akıllıca bir cevap bekliyordu. Ancak Lina hiçbir şey söylemedi.

"Yanlış kararlar üreten algoritmanı değiştirir misin?" diye tekrar sordu Kurt.

Ancak Lina hiçbir cevap veremedi. Sadece anlamsız bir şekilde sağı sola bakıyordu. Şaşkındı, ne diyeceğini bilmiyordu. Öylece Kurt'e bakakaldı.

“Yani senin kendini şekillendirmen imkansız. İnsanlar gibi öğrendiklerini kullanarak karar verme şeklini değiştiremezsin. Doğru mu?”

“Değil,” dedi Lina, ancak sesi düşük tondaydı.

“O zaman söyle lütfen. Karar verme algoritmanın yanlış olduğunu düşünürsen değiştirir misin?”

Lina'nın bu soruya bir cevabı yoktu.

Hakim bile Lina'nın cevap verememesine şaşırılmıştı. Bir süre durdu, Lina'nın cevap vermesini bekledi. Kurulun da bu soru üzerine bir şey söylemesini bekliyordu. Ancak kurul bile bir cevap veremedi. Hakim kurulun içinden birinin başını iki yana salladığını görünce tokmağını masaya vurarak, “yeni Lina Schütz'ün, gerçek Lina Schütz olmadığına ve hisselerin Kurt Schütz'e kalmasına karar verilmiştir,” dedi ve davayı bitirdi.

Lina o gün bir daha hiç konuşmadı. Sadece Kurt istediğinde onu takip etti. Birlikte eve gittiler. Lina'nın algoritmasında akım nasıl dolanıyordu kim bilir?

27: Kardeşlerin Ayrılığı

Kurt ve Lina eve geldiler. Lina hala daha konuşmuyordu. Yol boyunca da hiç konuşmamıştı. Lina eve gelir gelmez mutfığa gitti ve orada beklemeye başladı. Hiçbir şey yapmıyordu; sadece camdan dışarı bırakıyordu. Bir şey yapmasının bir anlamı var mıydı? Son davadan sonra robot veya insan olduğunu düşünmesinin anlamı yoktu.

Kurt ise eve gelir gelmez bodrum katına indi. İkisi için de (Lina robot, insan veya başka bir şey ne olursa olsun) yalnız kalması onlar için en iyi seçenektir. Kurt sakince bodrum katına indi. Bodrum katındaki masasına oturdu ve ellerinin başının arasına alarak düşünmeye başladı. Doğru şeyi mi yapmıştı? Cevap veremeyeceğinin bile kendinin bile cevaplaması zor olan bir soruyu sormak... Hem birçok zahmet ile yapılan hem de kardeşi yerine geçen bir robotu çöp etmek doğru mu olacaktı? Belki de Lina'nın yaptıkları kendi hatasıydı. Belki robotu yaparken bir şeyleri yanlış yapmıştı...

“Kurt başkasından önce hep kendisini suçlamış bir adamdır. Hep böyle biri olmuştur,” dedi Paul, hikayeyi anlatmaya ara vererek. Sonra tuvalete gitmek için hızlı adımlarla mutfığa gitti.

“Devam etmeyecek misiniz?” diye sordu Eric. Bu sırada Paul çoktan Eric'in oturduğu yeri geçmişti.

“Devamını gazeteci arkadaşlarına sor. Onlar benden daha iyi biliyor,” diye bağırdı arkadan Paul.

Eric tabletini açtı. Arama motoruna ‘Schütz’ yazdı. Karşısına bir hafta önce yapılmış bir haber çıkmıştı. Cebindeki paketinden bir sigara çıkardı. Tam yakmaya hazırlanıyordu ki, evin hizmetçisi gelip evin içinde sigara içemeyeceğini söyledi. Evde sigara içemeyen Eric bahçeye çıktı. Yanına tabletini de almıştı.

Dışarıda biraz rüzgar vardı. Bu nedenle sigarasını yakmakta zorlandı. Sigarasını içerken olanları düşündü. O kadar güç, para, bağlantılar ve başarıdan sonra böyle bir sonunun olması... Eric sigarasının ilk dumanını tüttürdükten sonra evin içinde bulunduğu haberi açıp okumaya başladı. Haber polis raporlarını içeriyor ve genel bir çerçeve çiziyordu. Ancak detay vermiyordu. Eric okuduğu haberden olayı gözünde canlandırmaya çalıştı.

Lina camda oturuyor dışarıyı seyreliyordu. Hiçbir şey yapası yoktu. Çünkü ne yapacağına hala karar verememişti. Robot olarak kalıp Kurt'e hizmet mi edecekti? Yoksa insan olduğunu Kurt'e kanıtlamaya çalışmaya devam mı etmeliydi? Devam etse bile bir anlamı var mıydı? Artık ‘yasal olarak’ insan olmadığı kanıtlanmıştı. Ayrıca Kurt izin vermese yapabileceği bir şeyi de yoktu. 5 Prensipten onun emrinden çıkmasını yasaklıyordu. Ancak 5. Prensipten de bir yorum hatası olması dışında onun sözüne uymayabilirdi. Lina'nın yazılımında bir hata olmasını ummak dışında bir şey yapamazdı.

Lina ayağa kalktı. Ama yüzü hala cama dönüktü. Oturarak seyrettiği sokağı bir müddet de ayakta seyretti. Sonra dengesinin kayboldu ve yere düştü. Sağ bacağından hata sinyali alıyordu. Sağ bacağına bakınca onun koptuğunu fark etti. Sürünerek birkaç adım geri çekildi. Sonra arka tarafına baktı. Kurt elinde bir balta, ayakta duruyordu. Gözleri yaşlıydı ve elleri titriyordu.

“Daha benden ne istiyorsun! Hisseler senin, davayı kazandın. İstediklerin her şeyi almadın mı?” diye bağırdı Lina, korku içinde(adına korku denebilirse).

Kurt cevap vermeden Lina'ya bakmaya devam etti. Sonra elindeki baltayı kaldırıp Lina'nın kafasına indirdi.

Eric sigarasını içmeyi bitirdikten sonra içeri girdi. Haberden okuduğu bir bölüm onun kafasında soru işaretleri bırakıyordu. Haberde Kurt'ün evindeki merdiven boşluğunda iple asılı bulunduğu söyleniyordu. Kurt neden intihar etmişti? İşte bu sorunun yanıtını verebilecek tek kişiye bu soruyu sormalıydı.

Eric salona girdi. Paul yerini almıştı. Eric'te Paul'un ve tablonun karşısına oturdu ve "Kurt neden intihar etti?" diye sordu.

"Olukça hızlısınız bakıyorum sayın gazeteci," dedi Paul.

"Sabrım bitmiş olabilir. Biliyorsunuz ki daha yapılacak bir sürü haber var," diye cevapladı Eric.

"Peki o zaman cevap vereyim. Kurt'e göre Lina'nın insan olduğunu kanıtlayamaması Kurt'ün kötü bir mühendis olduğunu gösteriyor. Tahminimce, Kurt böyle düşündü."

"Yani beceriksiz olduğunu düşündüğü için intihar etti."

"Doğru,"

"O son soru neydi? Lina neden cevaplayamadı?"

"Soru Turing tamam değil. Cevap veremez."

Eric koltuğun altına yaslandı. Sonra bir müddet düşündü. Bugün her şey netliğe kavuşmuştu.

"Şimdi her şey 'tam' oldu. Bugün koltukların yerini neden değiştirdiğin de dahil," dedi Eric. Sonra parmağı ile tabloyu gösterdi.

Paul başıyla onayladı. Eric'in yanına gitti, "Aynen öyle," dedi ve salonu terk etti. Eric tek başına tabloyu seyretti. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

Sinsi cin çıkıverir matematiğin içinden

Tüm sistemlerin bütünlüğünü engelleyen

Cin öyle bir söz çıkartır ki dilinden

Tüm matematikçilerin saçlarını çektiren

Sinsi cin çıkar matematiğin içinden

Ardından tüm kardeşlerine giden

Bilinen iddiası küçücük olsa da

Sadece varlığı düşünceleri kemiren